150

க பா ட பு ர ம்

(புதுமைப் பித்தன்)

சுடர் 15

கபாடபுரம்

அமரர்

'புதுமைப் பித்தன்'

மறைமலையடிகள் நூல்நிலையம்
MARAIMALAI ADIGAL
LIBRARY

தமிழ்ச்சுடர் நிலையம்

(சரஸ்வதி பிரசுரம்)

269-271, ஹைரோடு, திருவல்லிக்கேணி

சென்னை-5.

உரிமை பதிவு) 1951 (விலை ரூ. 2 [illegible]

43363

முதற் பதிப்பு நவம்பர் 1951
பதிப்புரிமை

M. I. P. PROJECT
Microfilmed.

7730a

விலை ரூபாய் மூன்று

சக்தி அச்சகம், சென்னை-3.

உண்மை, வெறும் புகழ்ச்சியில்லை.

மனித உள்ளத்தோடு நெருங்கிய உறவு கொண்டாடி, வாழ்க்கையில் தாம் கண்ட அனுபவங்களை உன்னத சித்திரமாகத் தம் கதைகளில் புனைந்தவர் "புதுமைப் பித்தன்". தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிப் பீடத்திலே அவர் நிரந்தரமான இடம் பெற்றுவிட்டார். அவர் இவ்வளவு பிரபலமாவார் என்பது நாம் எதிர்பார்க்காத விஷயமாக இருக்கலாம். ஆனால், "புதுமைப் பித்தன்" தம் இலக்கிய முன்னேற்றத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது "தவளைக் குஞ்சு ஆரம்பத்தில் மீனைப்போலிருந்தாலும், தவளையின் தன்மையை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறது" என்று தமது ஆரம்பகாலக் கதைகளைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்.

பிற்காலத்தில் "கலைமகளில்" வெளிவந்த சில கதைகளையும், "சந்திரோதயத்தில்" வெளிவந்த "கபாடபுரம்" முதலிய கதைகளைப்பற்றியும் நான் அவரிடம், "ஏன் சார், பேய், பிசாசு, பூதம், பிரேத மனிதன் முதலியவைகளில் உங்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டா? கதைகளை ஏன் அப்படி எழுதினீர்கள்?" என்றேன். அதற்கு அவர் "என்னப்பா செய்ய? பேயும், பிசாசும் இல்லை என்றுதான் நினைத்து மறக்க விரும்புகிறேன். ஆனால் பயமாக இருக்கிறதே" என்றார். புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை; திரும்பிவிட்டேன். துன்பத்தின் சாயை படியாது, வெறும் உயிர்ப் பிண்டமாக வாழ்ந்த ஒரு வாலிபன் திடீரென்று உலகத்தில் இயல்பாக இருந்துவரும் கொடுமைகளையும், அநீதி

களையும், சமூகத்தின் வக்ர விசித்திரங்களையும் கண்டு ஆவேசமாக அவைகளைத் தனது மன இருளில் தோய்த்துச் சொல்லிய பேய்க் கனவுகள் ஆகுமிது என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

" ஆங்கொருகல்லை வாயிலிற்படி என்றமைத்தனன் சிற்பி, மற்றொன்றை ஓங்கிய பெருமைக் கடவுளின் வடிவென்றுயர்த்தினன்."

இது சிற்பியின் தீர்மானமேயன்றி கருங்கற்களின் இச்சையாலல்ல. இதே கருத்தைத்தான் "நான் கதையெழுதுகிறவன; கதையிலே கல் உயிர்பெற்று மனிதத் தன்மை யடைந்துவிடும்; மூட்டைப் பூசசிகள் "அபிவாதயே" சொல்லும. எஙகள கற்பனை யுலகத்தின் நீதியது. நீங்கள கண்கூடாகக் காணும் உலகத்தில் மனிதன் 'கல்லுப பிள்ளையார' மாதிரி உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்க்கவில்லையா? மனிதன கல் மாதிரி இருக்கும்போது கல்தான் சற்று மனிதன மாதிரி இருந்து பார்க்கட்டுமே. தவிரவும் பழைய கதைகளை எடுத்துக் கொண்டு அதை இஷ்டமான கோணஙகளி லெல்லாம் நின்று பார்க்க எனக்கு உரிமை உண்டு" எனறு மேற்குறித்தவாறு "அன்றுஇரவில்" என்ற கதையைப்பற்றிக் கேட்டபோது சொன்னார்.

"அது சரி, நன்ருகத் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை யறிந்த தாஙகள் உங்கள் திருநெல்வேலி பாஷையில் கொச்சையாக எழுதுவானேன்?" என்றேன்.

அதற்கு அவர் ஸ்ரீ. க. நா. சு. வைக குறிப்பிட்டு அவர் தஞ்சாவூர் ஜில்லா பாஷையில் கதை எழுதினார்: ஸ்ரீ. பி. எஸ். ராமையா எல்லோருக்கும் புரியக்கூடிய பாஷையில் மதுரை, சென்னை பாஷைகளைக் கலந்து தெளிவாக எழுதினார். அவர்களை யெல்லாம் படிக்கும்போது என் தாய் மொழித் தமிழில் மழலை மொழிவதுபோல் திருநெல்வேலி

சீமைத் தமிழில் எழுதவும், இன்னும் பலமுறைகளில் கதைகளைப் பின்னிப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையி னாலும் மேற்படி நடையைப் பற்றிக்கொண்டு எழுதினேன். தஞ்சை, மதுரை, சென்னை வாசிகளுக்குத் திருநெல்வேலித் தமிழ் ஓசை புதிதல்லவா? ஆகவே அதில் ஒரு புதிய மெருகு இருப்பதாகப் போற்றினார்கள். சிலர் புரியவே இல்லை என்றார்கள். ஆகவே அந்த முறையை நானும் சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு கைவிட்டு விட்டேன். கார ணம், அதிலுள்ள சௌகர்யக் குறைவுதான். தவிர மறு மலர்ச்சித்தமிழ் இலக்கியம என்றால் எல்லோருக்கும் எல்லா ஜில்லா வாசிகளுக்கும் புரியக்கூடிய பொதுத் தமிழ் நடை ஒன்றைக் கொண்டது என்றுதான் அர்த்தம். நான் ஆரம்பத்தில் மும்முரமாக எழுதத் தொடங்கிய மணிக் கொடி பத்திரிகையைப்பற்றிக குறிபபிட வேண்டுமென் றால் கொள்ளுமட்டும ஜனங்களை ஏற்றிச் செல்லும் ஐக்கிய ஜன நாயக நாடுகளின் ஏகோபித்த அணிவகுப்பினர்களை கூட்டிககொண்டு செல்லும் வாடகைப் பஸ் போன்றது என்று சொல்லலாம். அவரவாகள் தஙகள் குடும்பத்தில் வழங்கும் தமிழில் கதை எழுதினார்கள். நானும் என் குடும் பத்தின் தமிழில் எழுதினேன். இன்று சிலர் என்னைப் போல் எழுத முறபட்டுள்ளார்கள். இது எனக்குக் கீர்த்தி யளிக்ககூடிய விஷயம்தான். ஆனால் அவர்கள் நான் உப யோகிக்கும் இரண்டொரு பதப் பிரயோகங்களை அங்கங்கே தெளித்துத் திருநெல்வேலிச் சீமைத் தமிழில் எழுதிவிட் டால் புதுமைப பித்தன் பரம்பரை என்று சொல்லிக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறார்கள். வறண்ட சொற் களை அடுக்கிக்கொண்டு சென்றால் கதையாகி விடுமா? ஒரு உதாரணம் சொல்கிறேன். சாரு பானார்ஜியும், வங்க இலக் கியத்தின் பின்வெட்டு சரத் சந்திரரும் இளமையிலிருந்து ஒன்றாகப் பழகிய நண்பர்கள். ஒரே படுக்கையில் இருவரு

ரும் படுத்து இரவு முழுவதும் ரஸமான இலக்கிய சர்ச்சைகளில் ஈடுபட்டிருப்பார்கள். சரத்சந்திரருக்கு முன்னால் தோன்றிய வங்க நாவலாசிரியர்கள் யாருமே கீழவகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களின் வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கவில்லை. சமூகத்தில் ஒதுக்கப்பட்டவர்களையும் பதிதைகளையும் வைத்து அபூர்வமாக இவரே முதன்முதல் வரைந்தார். சரத்பாபுவுக்கு இவர்களிடம் உள்ளூர அனுதாபம். அவர்கள் குற்றங் குறைகளைவிட்டு குணங்களையே கவனிப்பார். இவருடைய நடை ஆடம்பரமற்றது. இவரே ஓரிடத்தில் "நான் புரிந்து கொள்ளாத எந்த விஷயமும் என் இலக்கியத்திலே இடம் பெறாது. எந்தவிஷயம் எதுவும் வெறும் கற்பனையை நம்பி உருவெடுக்கவில்லை. வாழ்வில் உள்ள சுகதுக்கங்களை நேரில் பார்த்தவன் நான்" என்று எழுதியிருக்கிறார். சரத்சந்திரரைப்போல் சாரு பானர்ஜிக்கும் எளிய மக்களின வாழ்க்கையை வைத்துக் கதைகள் புனைய வேண்டும் என்று ஆவல். இதை அவர் ஒரு சமயம் பாபு சரத் சந்திரரிடம் சொன்னபோது "என்னைப்போல் எழுதுவதற்கு உனக்கு அனுபவம் போதாது. நான நாடோடியாகத் திரிந்த காலத்தில் உணவு இல்லாமல் பட்டினி கிடந்திருக்கிறேன். வழியில் போகும் நாய்கூட எனக்கு சிநேகிதம் ஆகும். தாழ்ந்த ஜாதியாரின் குடிசையில் தங்கி அவர்களுடைய கூழைக் குடித்திருக்கிறேன். துஷ்டர்கள் சகவாசத்தினால் ஏற்பட்ட பழக்கத்தில் மிதந்து இருக்கிறேன். எத்தனையோ விபசாரிகளின வாய்மூலமாக அவர்கள் வரலாற்றைக் கேட்டிருக்கிறேன். நாவல், கதை எழுதும் ஆற்றல் எனக்குத் திடீரென்று முளைத்து விடவில்லை. பார்த்த காட்சிகளையேதான் சுவை தரும்படி எழுதி இருக்கிறேன்" என்றார். கணக்கற்ற வாசகர்கள் இவரை விரும்பிப் படிப்பதற்குக் காரணம் இதுதான். இந்த உதாரணத்தை உனக்கும் சொன்னால் போதும் என்று சொல்

ளோன். என்னைப் பின்பற்றி எழுவது என்றால் என் திருநெல்வேலித் தமிழில் எழுதிவிட்டால் போதும் என்றே நினைக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த அபிநவ புதுமை பித்தன் தமிழ நடையைப் படித்துவிட்டு அசல் புதுமை பித்தனாகிய, என கதையைப் படிக்காமலிருந்துவிடக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டால் ஆச்சரியமில்லை" என்றார் சிரித்துக் கொண்டே நான் திரும்பிவிட்டேன். எவ்வளவு எளிதில் விஷயத்தை விளக்கிவிட்டார் என்று நினைத்துக்கொண்டே வீடு வந்து சேர்ந்தேன். பிறகு அவரை நான் ஆறுமாத காலம சந்திக்கவே இல்லை. காரணம் ராஜ முக்தியை அடைய பூனா சென்றுவிட்டார். மிதமிஞ்சிய சுகபோக உணர்ச்சியில் திளைந்த ஔதாரியம் மிக்க ஆசிரியரின் யௌவன திசை முழுவதும் பணமுடை என்ற வறுமையிலேயே கழிந்துவிட்டது. "தந்தையிடமிருந்து கிடைத்த ஏமாற்றம், நிலை இல்லாத புத்தி, இலக்கியத்தில் ஆழ்ந்த பற்று இதைத் தவிர வேறு எதையும் நான் பெறவில்லை' என்று சொல்லி வருந்தினார்.

"என்ன சொல்லி, என்ன எழுதி, என்ன பயன். சினிமாத்துறையில குபேரனாகிவிட எண்ணி தமிழ நாட்டிலிருந்து வெளியேறி அஞ்ஞாத வாசம செய்கிறேன. வரும்படி போதவில்லை. அடிக்கடி இருதயத்தில் காசநோய், இருமல், எந்த சமயத்திலும வாயைப்பிளந்துவிடலாம். எதிர்பாராத விதமாகக் காதம்பரிக்குக்கதை வேண்டுமென்றுகேட்டு எழுதி இருக்கிறாய. கையில் வெண்ணையை வைத்துக் கொண்டு நெய்க்கு அலைவது போலிருக்கிறது உன் கடிதம். நான உன்னிடம கொடுத்த கதைகளில் 'கயிற்றரவு' என்னும கதை இது வரை எந்த பத்திரிகையிலும் பிரசுரமாகாதது. அதையே பிரசுரித்து விடு," என்று எழுதியிருந்தார். குயிலை இழந்து குரலையும்

இழந்த மாதிரி இருக்கிறது அவருடைய பிரிவு. இந்த நிலைமையில் புதுமைப் பித்தன் நினைவுக் கூட்டம் நிதிக்கூட்டம் என்றுபோட்டு தொண்டை வறளக் கத்தினார்கள் நானும் சென்றிருந்தேன். கூட்டம் கூடிப் புலம்பினார்கள். நாட்டத்தில் கொள்ளவில்லை. உயிருடன் இருக்கும்போது அவரை எந்தவிதமாகவும் கவுரவிக்கவில்லை. பெரிய இலக்கியக் கூட்டங்களில் தலைமை வகிக்கவும் அவரை அழைக்கவில்லை. பட்டதாரிகள், ராஜாக்கள் இவர்களையே உயர்வாக எண்ணினார்கள். 'அதிகமாக ஒன்றும் பேச வேண்டாம்' புதுமைப் பித்தன் என்னவோ இறந்துவிடடார். நாம் பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறது. இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர விடப் போகிறோம். அவ்வளவுதானே எல்லோரும் வீட்டிற்குப் போகலாம்! என்று சொல்ல வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றியது. என்ன பயன் மேடை மீதேறிச் சொல்ல எனக்குச் சுதந்திரம் கிடையாது. இரவு ஒன்பது மணிவரை எழுத்தாளர்கள் புலம்பினார்கள். வீடு திரும்பினார்கள். சரக் கூடம் போட்டதுபோல் பத்திரிகைகளில் 'புதுமைப் பித்தன் ஒரு புதிர் என்றும், புதுமைப் பித்தன் சிறு கதை வல்லுவர் என்றும், மலை, மடு, புயல், ஆகா, ஓகோ என்றெல்லாம் எழுதினார்கள். நிதி மிகுந்தவர் பொற்குவை தந்தார். அதற்றவர் வாய்ச் சொல் அருளினார். எப்படியோ ஒருவிதமாக புதுமைப் பித்தனை புகழேந்தி யாக்கி அவருடைய சோக நாடகத்தை முடித்து விட்டார்கள். புதுமைப் பித்தன் பிரத்யக்ஷ வாதி. கலை என்பது மனிதனுடைய சிருஷ்டி. அது இயற்கை யன்று. வாழ்வில் நடப்பதெல்லாம் புனிதமென்று சொல்லிவிட முடியாது, அழுகலே முக்கால் வாசி. அவை இலக்கியத் துக்கு உதவாத விஷயங்கள், இயற்கையை உள்ளபடி வருணிப்பது வெறும் போட்டோ. அது வர்ணமும் ரேகை

யும் கொண்ட சித்திரம் ஆகாது. பத்திரிக்கைகளில் வரும் மயிர்க்கூச்செறியும் சம்பவங்கள் இலக்கியம் ஆகுமா? குணசித்திரம் வரைவது என்றால் லேசான காரியமல்ல. கலை நோக்கு அநுபவம் வேண்டும். கற்பனை ஒன்றுமட்டும் இருந்தால் போதாது. இதயத்தின் அநுதாபத்தை எல்லாம் சொரிந்து கதாபாத்திரங்களை ஜோடனை செய்தால்தான் கஷ்டம் எவ்வளவு என்பது தெரியும்.

நல்லதும் இருக்கும் கெட்டதும் இருக்கும். கதை சுபமாக முடிய வேண்டுமென்று நீதி போதிப்பவர்கள் விரும்புவார்கள். இலக்கிய சிருஷ்டி செய்பவனுக்கு இந்தக் கதை முடிவைப்பற்றி அவசியமே இல்லை. நன்மையும் தீமையும் உலகில் சேர்ந்துதான் இருக்கும். இதைப் பிரித்துச் சொல்வதைக் கலை ஒருநாளும் தடுக்காது. தமது சமூகச் சிக்கல்களை வெளிப்படுத்துவதில்தான் புதுமைப் பித்தன் தமது ஆற்றல் முழுவதையும் காட்டி இருக்கிறார். "நாசகாரக்கும்பல்", "சித்தி" இவை மனிதர் உள்ளத்தில் பெரும்புயலை எழுப்பும் கதைகள். பச்சையாகத் தமது ஸமூகத்தை வருணித்ததினால் புதுமைப்பித்தன் தமது ஜில்லா வாசிகள் சிலரிடம் மனஸ்தாபப்படும்படியாகிவிட்டது. "மறுமலர்ச்சி என்ற வார்த்தை புதிய வேகமும் பொருளும் கொண்டது. அதைச் சிலர் வரவேற்றார்கள். பலர் கேலி செய்தார்கள். பெரும்பான்மையோர் கேலிதான் செய்தார்கள். பத்திரிக்கையில் எழுதியவர்களில் பெரும் கேலிக்கும், நூதனம் என்பதனால் ஏற்படும் திக் பிரமைக்கும் ஆளான கதாசிரியன் நான்."

"கருத்தின் வேகத்தையே பிரதானமாகக் கொண்டு வார்த்தைகளை வெறும் தொடர்பு சாதனமாக மட்டும் வைத்துத் தாவிச் செல்லும் நடை ஒன்றை அமைத்துக் கொண்டேன். நானாக எனக்கு வகுத்துக் கொண்ட ஒரு பாதை. தமிழ்ப் பண்புக்குப் முற்றிலும் புதிது. எனதுநண்

பர்கள். ஜனங்களுக்குப் புரியாது என்று அனுதாபப்பட்டார்கள். கதைகளையும் எழுதி விட்டு ஒவ்வொரு முறையும் இப்படிச் சமாதானமும் சொல்ல வேண்டி இருக்கிறதே என்ற வருத்தம் தேங்கிய மன உளைச்சலுடன் நண்பர் க. நா. சுப்ரமண்யத்தைச் சந்திக்கச் சென்றேன். அவர் ஆர்ப்பாட்டமாக வரவேற்றார். ஜேம்ஸ் சாய்ஸ் மாதிரிக் கதை எழுதி இருப்பதாகவும், (ஆங்கில இலக்கியத்தின் கடைசிக் கொழுந்து ஜேம்ஸ் சாய்ஸ்) கயிற்றரவு என்று சொல்வார்களே ஒரு மயக்க நிலை அதை அழகாக வார்த்திருப்பதாகவும் சொல்லிப் புகழ்ந்தார். அப்படிச் சொன்னால் யாருக்குத்தான் தலை சுற்றி ஆடாது. அங்கிருந்து வீட்டுக்கு வந்தேன். வார்த்தைகளை வைத்துக்கொண்டு ஜனங்களைப் பயமுறுத்துவதும் அழவைபபதும், சிரிக்க வைப்பதும், வெகுசுலபம் என்று தான் தோன்றிற்று எனக்கு. நிறையக் கதைகள் எழுதினேன். எனது கதைகளை மிகவும் விரும்பிப படித்தவர்களில் "மைக்கேல் காலின்ஸ்' என்ற புத்தகத்தின் ஆசிரியர் ஸ்ரீ. ப. ரா. முக்கியமானவர். நவயுகப் பிரசுராலய நிர்வாகியாக இருந்தார். என் கதைகளுக்குப் "புதுமைப் பித்தன் கதைகள்" என்று மகுட மிட்டுப் பிரசுரித்தவர் அவர்தான். பேராசிரியர் ரா. ஸ்ரீ. தேசிகன் M. A. அவர்களிடமிருந்து என் கதைகளுக்கு வித்வான் விமர்சனத்துடன் கூடிய முன்னுரை எழுதுவித்து, அந்த முன்னுரையை அப்படியே தினப் பத்திரிக்கைகளில் எல்லாம் பிரசுரித்து என கதைகளையும் என்னையும பிரமாதமாக விளமபரம் செய்தார்."

"இந்தத் திரட்டு ஒரு வகையில் நல்லமாதிரி என்பது என் நினைப்பு. என்னைப் பாராட்டுகிறவர்களும் என்னைக் கண்டு மிறண்டு ஓடுகிறவர்களும் மனம் சு பக்குவப்படும் முறையைக் கண்டுகொள்ள இத்தொகுதி சௌகர்ய சந்தர்ப்பத்தை அளிக்கும் என்றுதான் நான் பாவிக்கிறேன்'

1943-ல், "வாழையடி வாழையாகப் பிறக்கும் வாசகர்களில் எவனோ ஒருவனுக்கு நான் எழுதிக்கொண்டிருப்பதாகவே மதிக்கிறேன்" என்று காஞ்சனைத் தொகுதியில் குறிப்பாக எழுதியுள்ளார். இன்று தமிழ் ரஸிகர்கள் புதுமைப் பித்தனைப புரிந்து கொண்டு படிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அவர் பிறப்பித்துவிட்ட கதைகளின் தத்துவம் "வேதாந்திகளின் கைக்குள் சிக்கிய கடவுள்மாதிரித்தான்". அவை விருப்பு வெறுப்புகளை மனத்தில் கொண்டு ஆராயும் விமர்சகர்களுக்கு எளிதில் புரியாது".

"உங்கள் அளவு கோல்களைத்தான் என் கதையருகில் வைத்து அளந்து பார்த்துக் கொள்ளுகிறீர்கள். கதையின் கருத்து உங்கள் அளவு கோல்களுக்குள் அடைபடாதிருந்தால் நானும் பொறுப்பாளியல்ல. நான் பிறப்பித்து விளையாட விட்டுள்ள ஜீவராசிகளும் பொறுப்பாளியல்ல என்று சொல்லிவிட விரும்புகிறேன்".

1947-ல் என்று நினைக்கிறேன். நண்பர் கா. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. யைத் துணைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு என்னிடம் வந்தார். மறுநாள் புனிதமான தமிழ வருஷப் பிறப்பு. தம்மிடம் உள்ள கதைகளில் "நீ விரும்பியவைகளைப் போட்டுக்கொள்" என்று சொல்லி ஒரு கட்டுக்கதைகளையும், கையெழுத்துப பிரதிகளையும கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார். பிரித்துப் பார்த்தேன். பூர்த்தியற்ற கதைகளும் நாவல்களும் இருந்தன. அவைகளினின்று தொகுத்து முதலில் 'சிற்றன்னை' என்ற நாவலையும், கா. ஸ்ரீ. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் மூலம் பூர்த்தி செய்து 'பலிபீடம்' என்ற உலகப் பிரசித்தி பெற்ற நாவலையும் வெளியிட்டேன். இதோ 'கபாட புரத்தில்' அவருடைய மன நிழலில் சற்று உங்களை மறந்து இலக்கிய இன்பம அனுபவியுங்கள்.

1951 நவம்பர்,
சென்னை.

அ. கி. கோபாலன்

சித்தி, அன்று இரவு, நிசமும் நினைப்பும் இம் மூன்று கதைகள் கலைமகளிலும், கபாடபுரம்-சந்திரோதயத்திலும், கயிற்றரவு-காதம்பரியிலும் வெளி வந்தவை மற்றகதைகள் நவயுகப் பிரசுரமாக பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பும் வெளிவந்தவையாகும்.

பொருளடக்கம்

என்	பொருள்		பக்கம்
1.	கபாடபுரம்	....	1
2.	சித்தி	....	32
3.	அன்று இரவு	....	53
4.	நிசமும் நினைப்பும்	....	79
5.	கயிற்றரவு	....	99
6.	நாசகாரக் கும்பல்	....	109
7.	சணப்பன் கோழி	....	141
8.	பொய்க் குதிரை	....	147
9.	வாடா மல்லிகை	....	158
10.	வழி	....	164
11.	செவ்வாய் தோஷம்	....	170
12.	கருச்சிதைவு	....	181

கபாடபுரம்

கடல் கொண்ட கோவில்

நான் கிழக்கு கோபுர வாசல் திண்ணையில் "முருகா" என்ற கொட்டாவியுடன் துண்டை உதறிப் போட்டுக் கொண்டு சாய்ந்தேன். கிழக்குக் கோபுர வாசல் கதவு எப்பொழுதும் சாத்தித்தான் இருக்கும். ஆனால் அதே மாதிரி எப்பொழுதும் அதன் திட்டி வாசல் திறந்தே இருக்கும். திட்டி வாசல் வழியாக சமுத்திர கோஷமும் சமுத்திர அலைகளும் புலன்களில் உராய்ந்து கொண்டு இருக்கும்.

நான் உள்ளிருப்பதைக் கவனியாமல் அர்ச்சகர்கள் கதவைத் தாளிட்டுப் பூட்டிக் கொண்டு சென்றுவிட்டார்கள். அன்றிரவு நான் கன்னியின் சகபாடியாக அவளுடன் தனிமையில் கழிக்க வேண்டியதாயிற்று. பொச்சாப்பும் குரோதமும் புகையும் மனிதர் வாழ சமாதிகளுக்குள் ஒன்றில், என்னை இவ்வாறு நிச்சிந்தையாக ஒரு கன்னியுடன் இராப் பொழுதைக் கழிக்கவிட்டு விடுவார்களா? கல்லில் உறையும் கன்னி எனில், திரிகால பூஜையும் ஆர்ப்பாட்டமும் பண்ணிக் கொண்டிருப்பவர்கள்கூட, சற்றும் சஞ்சலமற்று நடந்து விடுகிறார்கள். என்ன மனிதர்கள், என்ன பிழைப்பு!

நான் உள்ளுக் குள்ளாகவே சிரித்துக் கொண்டேன் கல்லில் வடித்திருந்த உருவத்தில் மனதை லயிக்கவிட்ட எனக்கு, அந்தக் கோயிலில் அந்த அர்த்த ஜாமத்தில் இப்படி எண்ணமிட்டுப பொழுதைக் கழிக்க நேர்ந்தது. தற்செயலாக நிகழ்ந்த ஒரு காரியமா அல்லது .....அதற் கும் அப்பால், அதற்கும அபபால் என வெங்காயத்தோல் உரிந்து கொண்டு போவதுபோல் மனித அறிவு என்ற ஸ்பரிசம் படபபட மற்றொரு திரையிட்டுவிட்டு, அதற்கும அபபால் அகன்று செனறு கொண்டே இருக்கும் அந்த விவகாரத்தைச் சேர்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியா என என்றால் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை.

எனது இளமையில், எப்போதோ ஒருமுறை—கணக் குக்கூட தவறிப்போய் வெகுகாலமாகி விட்டது—கன்னி யின் கொலு விழாவுக்கு வந்தேன். மஞசணை மெழுகு வைத்து அர்ச்சகன் அந்தக்கருஙகல் வடிவத்தை பதினறு வயது சிறுமியாக ஆக்கியிருந்தான. அந்த அர்ச்சகனு டைய கைத்திறமையை மறந்து அந்த அழகில் மனதை இழந்தேன். பிறகு உலகத்து ஜீவராசிகள எல்லாம் பெண் பிறவிகளாகக்கூட எனக்குத் தென்படவில்லை. ஆனால் அதற்கு மறுநாள் ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தையும் என்னால் இன்றுவரை மறக்க முடியவில்லை. மறுநாள் தான் அர்ச்சகனுடைய கைத்திறமையை உணரமுடிந்தது. உதயகால பூஜையின்போது, தேயந்தும மாய்ந்தும போய்த் தென்பட்ட கருங்கல் விக்கிரகந்தான முந்தியநாள் இரவில் கண்ட யுவதி! அன்று சிதறின ஆசை பிறகு மறுபடியும மனசில் குவியவே இல்லை.

திட்டி வாசல் வழியாக கடறகாற்று பரமபரம் என அடித்துக் கொண்டிருந்தது. இருப்புக் கொள்ள வில்லை. மூலகிரகத்தை எறிட்டுப பார்த்தேன. இருட்டுடன ஐக் கியமாகிக் கிடக்கும சிலையில் வைர மூக்குத்திமட்டும சுடர்

விட்டது. எழுந்து பிரகாரத்தைச் சுற்றி வந்தேன். தூக்கமோ அகன்றுவிட்டது. என்ன செய்யலாம்? பொழுது விடிவதற்கு இன்னும் எவ்வளவு நேரம் இருக்கும் என்று பார்க்கலாம் என கிழக்குக் கோபுரவாசலின் திட்டி வாசல் வழியாக வெளியேறினேன். கடலலைகள் ஆக்ரோஷமாகக் குமுறி கிழக்கு வாசலிலிருந்து சமுத்திரத்துக்குள் இறங்கும் படிக்கட்டுகளை மோதி நுரை கக்கின. அன்று நல்ல நிலாக் காலமாகையால், கடற்பரப்பு நுரைக் கறையிட்ட வெள்ளிபோல மின்னியது. பேரலைகளுக் கிடையிலே, கடல் மட்டத்துக்கு அடியில் உள்ள குன்றுகளின் முகடுகள் பெரிய சுறா மீன்களின் முதுகுபோலத் தென்படும். அடுத்த கணம் பனைப் பிரமாண்டமாக படம் எடுக்கும் நாக சர்ப்பம் போன்ற பேரலை மடங்கி அடித்து அதை முழுக்கிவிடும். வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தேன். இன்னும் விடிவெள்ளி உதிக்கவில்லை. எவ்வளவு நேரந் தான் காத்திருப்பது. நின்று நின்று காலோய்ந்து மறுபடியும் கோயிலுக்குள் நுழைந்தேன். திண்ணையில் துண்டை உதறிப் போட்டுக் கொண்டு அசந்து விட்டேன். கடலின் ஓங்காரநாதம் தாலாட்டியது. நினைவு வழுவியது எப்பொழுது என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் எங்கோ வெகுதொலைவில், நினைவின் அடிவானத்தில் பேரிரைச்சல் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது...

என்ன அதிசயம், கடல் அலைச் சத்தம் கேட்கவில்லையே. கடல் ஓய்ந்து விட்டதா அல்லது என் காதுகள் தான் ஓய்ந்துவிட்டனவோ? முழுப் பிரக்ஞையும் வந்து விட்டது. ஆனால் இமைகளைமட்டும் விழிக்க முடியவில்லை. இடைவெளிகளினூடே கோயிலின் திட்டிவாசல் தெரிந்தது. கண் இமைகளை யார் இப்படி அமுக்குகிறார்கள். மேல்விழுந்து அழுத்தும் பெரும் சுமையை உதறித் தள்ளுகிறவன்போல, கண் இமைகளை நிர்பந்தப்படுத்தித்

திறக்க முயன்றேன். முடியவில்லை. மூச்சுத் திணறியது சற்று அயர்ந்தேன். மந்திர வலையிலிருந்து விடுபட்டவை களைப்போல எனது கண்கள் திறந்தன. அப்பாடா என்ன சுகம்! எழுந்து உட்கார்ந்தேன். உறக்கச் சடைவு தீர வில்லை. என்ன அதிசயம்! அலைச் சத்தமே கேட்கவில் லையே! இதென்ன கூத்து? திட்டிவாசல் வழியாக நில வொளிதான் தெரிந்தது. கர்ப்பக் கிரகத்தில் வைரத்தின் ஒளிச்சிமிட்டும் பழையபடிதான் இருந்தது. எழுந்து திட் டிக் கதவு வழியாக வெளியே வந்தேன். என்ன ஆச்சரி யம்! கண்ணுக் கெட்டியவரை சமுத்திரத்தையே காண வில்லை! பால் போன்ற நிலவில் சமுத்திரப் படுகைதான் தெரிந்தது. கடல் வற்றுவதாவது! எதிரில் சற்று முன் குமுறிக்கொண்டு நின்ற பேரலைகள் எங்குசென்று ஒளிந் தன? கடல் ஜலம் உள்வாங்கிவிட்டதா!

சமுத்திரப் படுகையிலே பெரும் பெரும் கற்குன்று கள் சிதறிக் கிடந்தன. தூரத்திலே ஒருகுன்றின் மேல் கோபுரமும் கோவிலும் தென்பட்டன. சமுத்திர மட்டத் துக் கீழ் கோவிலும் கோபுரமுமா? பரளியாறும் பன்மலை யடுக்கத்து குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள என எவனோ ஒருவன ஏங்கியது நினைவுக்கு வந்தது. நான் கண்ட கோவில் அழிந்து போன, கடல் உண்டு பசியாறின சமுதாயத்தின் கோவிலோ? என்ன கோவிலாக இருக்கக் கூடும்? ஒருவேளை இந்தக் கன்னிக்கு அவர்கள் கட்டிய கோவிலோ? எண்ணமிட்டுக் கொண்டே கோபுர வாசலி லிருந்து கடலுக்குள் இறங்கும் படிக்கட்டுகள் வழியாக இறங்கினேன். ஐந்நூறு படிகள்! கடல்படுகையில் நான் கால்வைத்து அண்ணாந்து பார்த்தேன். கன்னியின் கோவில் மலை முகட்டிலிருந்தது! கடல் திசையை நோக்கி னேன். நிலவொளி அவ்வளவு தீட்சண்யமாக விழவில்லை. நாலா திசைகளிலும் சிதறிக் கிடக்கும் பாறைகளின் நிழல்

கள் படுகையில் குடிகொண்டிருந்தன. படுகையில் கணுக் காலளவுதான் சகதி, பொருட்படுத்தாமல் நடந்து சென்றேன். ஆனைத் துதிக்கை போன்ற தன் எட்டுக் கைகளையும் வைத்து ஒரு பாறையைப் பற்றிக்கொண்டு கவந்தன் மாதிரி வெறுந்தசைக் கோளமாகக் கண்சிமிட்டிக் கிடந்தது ஒரு ஜலராசி. அதன் வாழ்வு இன்னும் எவ்வளவு நேரமோ என்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டு அதைக் கடந்தேன். தண்ணீர் வற்றிப்போனதால் மாண்டிருக்கும் என்று நினைத்தேன். அது ஜிவ்வென்று எழும்பி, தனது எட்டுத் துதிக்கைகளில் ஒன்றை என்மீது வீசியது. நல்ல காலம் நான் அதைக் கடந்து விட்டேன். இல்லாவிட்டால் கழுத்தே முறிந்து போயிருக்கும். கடல் படுகையில் அழகான பவழக்கொடிகள், விசித்திர விசித்திரமான செடிகள் கொடிகள் இருந்தன. இந்த இருட்டுப் பாதை வழியாகச் செல்லுவதற்கே பயமாக இருந்தது.

பாறையின் பேரில் ஏறி நிலவு வெளிச்சத்துக்குப் போய் விட்டால் போதும் எனறுகிவிட்டது. பாறை வழுக்குமோ என்று நினைத்தேன். கரடு முரடாக இருந்ததினால் பற்றி ஏறுவதற்குச் சுளுவாக இருந்தது. அதன் உச்சிக்குவந்த பிறகுதான வளைந்து வளைந்து நான் நடந்து வந்த தூரம் எவ்வளவு என்பது தெரிந்தது. கரையிலிருந்து பார்க்கும் போது தொலைவில் தெரிந்த கோவில் அடுத்த குன்றின் மேலிருந்தது. அது இதைவிட சற்றுத் தாழ்ந்தது. மறுபடியும் கீழே இறங்கி விட்டா அதில் ஏறுவது என்று நான் தடமாடிக்கொண்டு வரும்போது கிழக்குச் சரிவில் படிக்கட்டுகள் தென்பட்டன. எந்த யுகத்து மனிதர்கள் செதுக்கி வைத்ததோ! அதிசயப்பட்டுக்கொண்டு படிக்கட்டுகள் வழியாக இறங்கினேன். கால்கள் சற்று வழுக்கத்தான் செய்தன. மனசில் உள்ள வேகந்தான் என்னை இழுத்துச் சென்றது. படிக்கட்டுகள்

மறு சரிவில் உயர ஏற ஆரம்பித்தன. சுமார் ஐம்பது படிக்கட்டுகள் தானிருக்கும். கோயிலிருந்த குன்றின்மேல் கொண்டுவிட்டது. கரையைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். எங்கோ எட்டாத் தொலையில் ஒரு பெருங்குன்றின் மேல் சிகரமும் கிழக்கு வாசலும் தெரிந்தன.

நான் நின்றிருந்த குன்று வெறும்பாறை. யாரோ அதை வெட்டிச் செதுக்கி சமதளமாகத் திருத்தி இருக்கிறார்கள். கோவிலும் அந்தக் குன்றின் ஒரு பகுதி. குடை வரைக்கோயில் என்று சொல்லுகிறார்களே அந்த ரகம். ஆனால் இதன் அமைப்பு வேறு. குன்றின் உச்சியைக் கோயிலாகச் செதுக்கி அதனோடு ஒட்டி பிரகாரமாக தளத்தையும் செப்பனிட்டிருக்கிறார்கள். கோயில் எல்லாம் பிரமாதமான உயரமல்ல. சுமார் நாற்பது அல்லது ஐம்பது அடி உயரந்தானிருக்கும். அதற்கு கோபுரம ஏதும் கிடையாது. மலையாளத்துக் கோயில்கள் மாதிரி தானிருந்தது; ஆனால் கருங்கல் வேலைப்பாடு. சுற்றி வந்தேன். கிழக்குப் பக்கத்தில் வாசலிருந்தது; ஆனால் கதவில்லை. கோயிலின் முற்றத்தில் கிழக்குப் பிரகாரம மூன்று நான்கு அடி அகலத்துக்குமேல் இல்லை. அந்த பிரமாண்டமான பாறை பிளவுபட்டு வெறும் பாதாளமாக இருட்டுடன் ஐக்கியமாயிற்று. வெளிப்பக்கத்தில் நிற்க பயமாக இருந்தது. கோயில்வாசலில் கால் வைத்தேன். உள்ளே செல்லப்பயம். அங்கு ஒரே இருட்டாக இருந்தது. சற்று தயக்கத்துடனேயே உட்புகுந்தேன். இந்த ஒற்றைக்கல் கோயிலுக்குள்ளும் சிறு பிரகாரம். இதன் மையத்தில்தான் கர்ப்புக்கிரகம். பிரகாரத்தை சுற்றி வந்தேன். இருட்டில் எதுவும் தெரியவில்லை. காலில் கூடப் பாசியும் நுரையும் மிதிபட்டது. கர்ப்பக்கிரகத்தைச் சுற்றி ஒரு பிரதட்சணம் வந்துவிட்டு, அதன் வாசல் பக்கம் நின்றேன். வாசலில் இரண்டு பக்கத்திலும் இரு அபூர்வமான மிருகங்களை

துவார பாலகர்கள்போல கல்லில் செதுக்கி யிருப்பது சற்று மங்கலாகத் தெரிந்தது. கர்ப்பக் கிரகத்தில் என்ன இவ்வளவு இருட்டு என்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டே, கைகளை முன்னேக்கி நீட்டிக்கொண்டு கருங்கல் நிலையில் கால் வைத்தேன். நிலைப்படியில் தாமரைப்பூ செதுக்கி யிருபபது காலுக்குத் தட்டுபபட்டது. முன் நீட்டிய கைகளை வழவழப்பான இருள் வழிமறித்தது. வழி கிடையாதா அல்லது கல்லால் செதுக்கிய கதவா என்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டு தடவிப் பார்த்தேன். கரும் பளிங்கு போல வழ வழப்பாக இருந்தது. கால் பாதத்தில் தட்டுபபடும் தாமரை உறுத்தியதினால் சற்று பாதத்தை உயர்த்தி விட்டு மறுபடியும் காலைக் கீழே வைத்தேன். குமிழ்போல ஏதோ தட்டுப்பட்டது. தாமரையின் மையம் என்று நினைத்தேன். அதே சமயத்தில் கருப்புப் பளிங்குக் கதவு உட்பக்கமாகத் திறந்தது. நான் கதவின்மீது கைகளை ஊன்றிக்கொண்டு நின்றதினால், தடமாடிக்கொண்டு உள்ளே சாய்ந்தேன். அங்கும் இருட்டு, அதே சமயம் வெளி வாசல் பக்கம் பேரிரைச்சல் கேட்டது. கடல் ஜலம் பிரளயம்போல நுங்கும் நுரையுமாக கோயிலுக்குள் பிரவேசித்தது. கர்பபக்கிரகத்தின் கதவு தானாகவே சாத்திக் கொண்டது. இனிமேல் நமக்கு ஜலத்தில் சமாதி கட்டின மாதிரிதான் என்று பீதியடைந்து பதறினேன். ஆனால் பயம மறுகணம அகன்றது. கதவு பொருந்தி யடைத்துக கொண்டதும் கர்ப்பக் கிரகத்துக்குள் பிரமாதமான பிரகாசம. கண்ணையே குருடாக்கிவிடுமோ என்று பயந்தேன. இத்தனை நேரம் இருட்டில் கிடந்து தடமாடியதினால் இந்தத் தொந்திரவு போலும். ஒளியின் தன்மை கண்களுக்குப் பழக்கமாக ஆக உறுத்துவது போய் பன்னீர் விட்ட மாதிரி குளுமையாக இருந்தது. வெளிச்சம் எங்கிருந்து வருகிறது

என்று பார்த்தேன். மேல் சுவரில் உள்ள ஒரு மாடத்தில் குத்து விளக்குப் போல ஒன்றிருந்தது. அதன் உச்சி யிலிருந்து வந்தது இந்தப பிரகாசம். சற்று நெருங்கிச் சென்று கவனித்தேன். குத்து விளக்கு தங்கம் போல பிரகாசித்தது. அதன் உச்சியில் வைரம் ஒன்று பதித் திருந்தது. அதிலிருந்து எழுந்தது இந்தப் பிரகாசம். தூண்டாமணி விளக்கு என்று சொல்லுகிறார்களே அது தானோ என்று அதை எடுத்துப் பார்க்க முயன்றேன.

"அடே, அதைத் தொடாதே" என்று அதட்டியது ஒரு குரல்.

நான் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினேன். குரல் ஆணோ பெண்ணோ எனச் சந்தேகப் படும்படியாக இருந்தது. வாக்கு தமிழதான் என்றாலும், தொனிப்பு யாழ்ப்பாணத் துக்காரர் ரீதியில் இருந்தது. சுற்று முற்றும் பார்த்தேன். யாரும் தென்படவில்லை.

"நான் இங்கே தானிருக்கிறேன்; இதோ என்னைப் பார்" என்றது அந்தக் குரல்.

நிருதியின் திசையிலிருந்த பலி பீடத்தின் மீது ஒரு தலை அமர்ந்திருந்தது. பெண்ணின் தலை. அதன் அளக பாரம் பலி பீடத்தில் மயில் தோகை மாதிரி விரிந்து கிடந் தது. முகத்தைப் பார்க்கப பார்க்க எனக்கு அதிசயம் தாங்க முடியவில்லை. வருஷா வருஷம் வாழையடி வாழை யாக அர்ச்சக பரம்பரை மஞ்சணை மெழுகு வைத்து அலங் காரம் செய்யும் முகத்தின சாயலுக்கும் இதற்கும் சற்றும் வித்தியாசமில்லை. எத்தனை எத்தனை காலம் இந்த முகத் தின் சாயல் அர்ச்சக் பரம்பரையின் நினைவில் படிந்து மனித வம்சத்தின் ஞாபகச் சரடாக இருந்து வந்திருக் கிறது! எனக்கு பலி பீடத்தில் அமர்ந்திருந்த தலை பேசி யதில் அதிசயம் தோன்றாதது எனக்கே வியப்பாக இருந்

தது. அசாதாரணமான நிலையில் அகப்பட்டுக் கொண்டால் எல்லாம் இயல்பாகத் தோன்றும் போலும். இபபடி யாக நான எண்ணமிட்டுக கொண்டிருக்கும்போது, சண்பகப் பூவின் வாசம் கலந்த மெல்லிய காற்று கர்ப்பக் கிரகத்தில் ஊசலாடியது. காற்று எங்கிருந்து வருகிறது எனச் சுற்று முற்றும் பார்த்தேன். அந்தக் காற்று அந்தக் கற்குகைக்குள்ளாகவே தோன்றி அதனுள்ளேயே மடிகிறது போலும்.

"இம்மாதிரிக் காற்று அடித்தால் சூரியோதயமாகி விட்டது என்று அர்த்தம். அஸ்தனமாகும்போதும் மல்லிகையின வாசம் வீசும்" என்றது அந்தத் தலை.

இது எனனடா புதுவிதமான கடிகாரமாகத்தோன்று கிறதே என்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டு "நீ யார்" எப்படி சிரசை மட்டும் காப்பாற்றி உயிருடன் இருந்து வருகிறாய்?" எனக் கேட்கலாமா என்று வாயெடுத்தேன.

அந்த சிரசு கண்களை மூடியபடியே நான் சொல்ல வந்ததை எதிர்பார்த்ததுபோல வாயைத் திறவாமலே பேசியது.

"நானும் ஒரு காலத்தில் உன்னைப்போல உடம்புடன் தானிருந்தேன. உலகபந்தங்களுக்கு உடன்பட்டு பிறப்புச் சங்கிலிக்குள் தன்னையும உட்படுத்திக்கொள்ள விரும்பு கிறவர்களுக்குத்தான் உடம்பு அவசியம். காலத்தை எதிர்த்து நிற்க விரும்புகிறவர்களுக்கு உடம்பு அனாவசியம். மேலும் பால் பேதத்தினால் உடலில் தோன்றும் இச்சா பந்தங்களையும் போக்கிக் கொள்ளலாம் அல்லவா? என்னுடைய வயசு என்னவென்று நினைக்கிறாய்? மூனறு கர்ப்பகாலம் கடந்துவிட்டது; நான் எத்தனை காலம் பிரக்ஞையுடன் இருக்க இச்சைப்படுகிறேனோ அத்தனை கால

மும் வாழ முடியும். என்னுடைய இச்சை என்று அவிந்ததோ அன்று நான் காற்றுடன் காற்ருகக் கரைந்துவிடுவேன்...”

அந்த சிரசு மறுபடியும பேச ஆரமபித்தது.

“உடல் இழந்த வாழ்வு எனக்கு எப்படி ஏற்பட்டது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பாதே. அந்த ரகசியம் உனக்குக் கிடைக்காது, அது குமரி மலையுடனும் பஃறுளியாற்றுடனும் பரமரகசியமாக ஹிரண்ய கர்ப்பத்தில் சென்று ஒடுங்கிவிட்டது. கேவலம் நீ ஒரு மனிதன். மிஞ்சிபோனுல் இன்னும் இருபது வருஷங்கள் உயிரோடு இருப்பாய். அதாவது இந்த உடம்போடு உறவு வைத்திருப்பாய். உனக்கு எதற்கு இந்த ரகசியங்கள்?” என்று கேட்டது.

“அழியும் உடம்பு என்பதை உன்னுடைய முன்னோர்களும் அறிந்துதானிருந்தார்கள். இருந்தாலும் கர்ப்ப கோடிகாலம் பிரக்ஞை மாருமல் வாழுவதற்கு ஒரு வழியுண்டு என்பதைக் கண்டு பிடிக்காமல் ரொம்ப நாட்களைக் கழித்தார்களா? அப்படி அவர்கள் கழித்திருந்தால் இப்போது என்னுடன் பேச உனக்கு முடியுமா?”! என்று கேட்டேன்.

தலை கடகட வென்று சிரித்தது. “உனக்கு உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளப் போதுமான தைரியம் உண்டா? நான் யார் என்பதைத் தானேதெரிந்துகொள்ள ஆசைப்படுகிருய். கர்ப்பகோடி காலத்துக்கு முன் நான் எப்படி இருந்தேன், நான் வாழ்ந்த உலகம் எப்படி இருந்தது என்பதை நான் உனக்குக் காட்டுகிறேன். மணி விளக்கு நிற்கிறதே அந்த மாடத்தின் அருகில் யாளியின் தலை ஒன்று செதுக்கி இருக்கிறது தெரிகிறதா? அந்தத் தலையை வலப்புறமாகத் திருப்பு.”

நான் அது சொல்லியபடியே செய்தேன். தளத்தின் ஒரு பகுதி விலகியது, படிக்கட்டுகள் தென்பட்டன.

"தைரியமாக உள்ளே போ; உனக்கு ஆபத்து எதுவும் ஏற்படாது" என்றது அந்தத் தலை.

"நீ இருக்கும்போது எனக்கு என்ன பயம்? மேலும் ஆபத்துக்குப் பயப்படுகிறவனாக இருந்தால், சமுத்திரத்துக்கு அடியில் வலிய வந்து மாட்டிக்கொள்ள வேண்டாமே! நீ சொல்லக்கூடாத பரம ரகசியம் அங்கே என்ன இருக்கிறது?" என்று கேட்டேன்.

"என்னிடம் காதல் பேசினது போதும். என் வயசு மூன்று கர்ப்ப காலங்கள். நான் உன் பாட்டிகளுக்கும் பாட்டி என்பதை மறந்து பேசாதே; இஷ்டமிருந்தால் போய்ப் பார்" என்று சற்று கடுகடுப்பாகப் பேசியது அந்த சிரம்.

"நானும் உன்னைப் போல உடம்பை இழந்து விட்டு, எத்தனை கர்பகோடி காலமானாலும் உன் எதிரில் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கத்தான் ஆசைப்படுகிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே படிக்கட்டுகளின் வழியாகக் கீழே இறங்கிச் சென்றேன். படிகள் எங்கு கொண்டு என்னைவிடும் என்பதுபற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. கீழே என்ன இருக்கிறது; உலகத்தாருக்குத் தெரியக்கூடாது என காலம் என்ற திரையிட்டு, இயற்கை மறைத்து வைத்துள்ள ரகசியங்களில் எது என் வசம் சிக்கப்போகிறது என்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டே நடந்தேன். கடல் கன்னிக் கோயிலில் இருந்த தூண்டாமணி விளக்கின் ஒளி சிறிது தூரந்தான் படிக்கட்டுகளில் வீசியது. அதன் பிறகு, வழி நெடுக, நிலவொளி போல, வெள்ளியை உருக்கி வெளிச்சம் செய்தது போல, ஒரு ஒளி எனக்கு வழி காட்டியது. நிலவு என்னவோ அல்லது நட்சத்திர

ஒளியெனவோ அதை வருணிப்பது பொருந்தாது. தற் கால நியான் விளக்குகள் போல ஒரு வெளிச்சம்; ஆனல் நியான் ஒளியைப் போல கண்ணேயோ உடம்பையோ உறுத்தவில்லை. குளு குளு வென்று ரம்மியமாக இருந் தது. வெளிச்சம் எந்தத் திசையிலிருந்துதான் வருகிறது என்பதை நிர்ணயிக்க முடியாதபடி ஒளிப்பிரவாகத்தின் காந்தி எல்லா விடங்களிலும் ஒரே மாதிரி இருந்தது. பத் துத் திசையிலும் சிக்கென்று மூடிய பிலமாக இருந்தும், சுகந்தமான காற்று ஒன்று சற்று வேகமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது. பிலத்தில் நான் இறங்கிச் செல் லச் செல்ல, பேரலைகளின் குமுறல் போன்ற ஒரு பேரிரைச்சல் என் செவியை உடைக்க ஆரம்பித்தது. சப் தம் வந்த திசையை நான் நெருங்க ஆரம்பித்தேன்.

படிக்கட்டுகள் கடைசியாக ஒரு நிலவறையில்சென்று முடிவடைந்தன. நிலவறை அறுகோண யந்திரம்போல அமைக்கபபட்டிருந்தது. படிக்கட்டுகளுக்கு எதிர் பாரி சத்தில் உள்ள சுவரில் உளள பிறையில் தலையற்ற முண் டம் ஒன்று வளர்த்தி யிருந்தது; பச்சைக் கல்லைக் குடைந்து செய்த ஒரு பாத்திரம், அதன் தலை யிருக்க வேண்டிய இடத்தில் ஒரு யந்திர சக்கரத்தின்மீது வைக் கப்பட்டிருந்தது. உடலத்தின்மீது ஒரு பிரம்பு கிடந்தது. நிலவறையின் இரு பாரிசத்திலும் இரண்டு வழிகள் தெனபட்டன. நான பிலத்தின் மையத்தில் வந்து நின்று எந் தத் திசை நோக்கிச் செல்லலாம் என்று எண்ணமிட் டேன்.

"எந்தத் திசையில் சென்ருல் என்ன? எல்லாம் பார்க்கவேண்டிய இடந்தானே என்று நினைத்துக்கொண்டு இடது பக்கமிருந்த பாதை வழியாகச் செல்லுவதற்குத் திரும்பினேன்.

"இது திசைகள் அற்றுப்போன இடம்; எந்த வழி பாகச் சென்றாலும் ஒன்றுதான்" என்ற ஒரு குரல் கேட்டுத் திரும்பினேன். ஒருவரையும் காணவில்லை; என் காதில் விழுந்தது நிச்சயமாக ஆண் குரல்.

குரலுக்குப் பதில் கொடாமல். நான் முதலில் நிச்சயம் பண்ணின பாதை வழியாகச் சென்றேன்.

யாரோ கட கட வென்று கர்ண கடூரமான குரலில் சிரிப்பது போலக் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தாலும் ஆள் எங்கே தென்படப் போகிறது; பேசுகிறவன் என்றால் எதிரில் வந்து பேசட்டுமே என்று முனங்கிக் கொண்டே நடந்தேன். இந்தப் பாதையிலும் நன்றாக வெளிச்சமாகத்தானிருந்தது. ஆனால் நான் முன்பு கேட்ட பேரலைச் சப்தம் இன்னும் ஆக்ரோஷமாகக் கேட்டது. கடல் தளத்தருகில் நெருங்குகிறோமா, கடல் பிரவாகம் செல்லும் பிலத்துவாரம் எதுவும் இருக்கும்போலும் என்று நினைத்தேன். அடுத்த நிமிஷம் அது என்ன அசட்டுத்தனமான நினைப்பு. கடல் தண்ணீர் உள்ளே வர வழி யிருந்தால், இந்தப் பிலம் முழுவது மல்லவா நிரம்பி இருக்க வேண்டும்? இரைச்சலுக்குக் காரணம் வேறு ஏதாவதாக இருக்க வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தேன். ஆச்சு, இன்னும் எவ்வளவு தூரமிருக்கப்போகிறது? போயே பார்த்துவிடுகிறது. சப்தத்தைத் தாங்குவதற்கு செவித் தொளைகளுக்குப் போதுமான சக்தியில்லை. மேல் துண்டை எடுத்து காதோடு காதாக வரிந்து கட்டிக்கொண்டு மேல் நடக்கலானேன். சிறிது தூரம் சென்றதும் வெக்கை அடிக்க ஆரம்பித்தது. வர வர வெக்கை அதிகமாயிற்று. அக்னிச் சுவாலைக்குள் நடப்பது போலத் திணறினேன்.

ஆனால் அடி யெடுத்து வைக்கும்போது தரை சுடவில்லை. இதற்குமேல் சுமார் பத்து கெஜ தூரந்தான்

என்றால் போக முடிந்தது. மேல் நடப்பது சாத்திய மில்லை என்று திரும்பினேன்.

"வடக்குச் சுவரில் உள்ள மாடத்தில், ரஸக் குழம்பு இருக்கிறது. அதை உடம்பில் தடவிக் கொண்டால் மேலே போக முடியும்" என்று ஒரு குரல் கேட்டது. பழைய குரல்; அதே குரல்.

மாடத்திலிருந்த பாத்திரத்தை எடுத்தேன். உருக்கிய வெள்ளிபோல, சந்தனக்குழம்பின் மென்மையுடன் கைக்கு இதமாக இருந்தது. அள்ளி எடுத்து உடம்பு முழுவதும் பூசிக்கொண்டேன். வெக்கை குடியோடிப், போயிற்று. ஆனால் உடம்பு வெள்ளி வார்னிஷ் கொடுத்த மாதிரி ஒரேயடியாக மின்னியது. இந்த நவராத்திரி வேஷத்துடன் மேலும் நடந்து சென்றேன். தூரத்தில் புகையும், அக்கினிச் சுவாலையும் ஒரு பிலத்திலிருந்து எழுவதும், மறுகணம் அடியோடு மறைவதுமாகத் தெரிந்தது. பூமிக்கடியில் இருக்கும் எரிமலையோ எனச் சந்தேகித்தேன் நான் நினைத்தது சரிதான். எரிமலைதான். இந்த அக்னி கக்கும் மலையினருகில் எப்படிப் படிக்கட்டும் மண்டபமும் கோவிலும் வந்து கட்டினார்கள்? ஏன் கட்டினார்கள்? எந்த மனித வம்சம் இதைச் கட்டியிருக்கக் கூடும் என எண்ணமிட்டுக் கொண்டு நின்றேன். பொங்கிக் கொப்புளிக்கும் அக்னிச் சுவாலை ஒடுங்கியது. பூமியினடியில் மட்டு பெருங் குமுறல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. நானும் சற்றுத் தைரியமாக, எரிமலையின் விளிம்பு அருகே சென்றேன், ஆழத்தில் வெகு தூரத்தில் பாறையும் மண்ணும் உலோகங்களும் பாகாக உருகிக் கொந்தளித்துச் சுவாலை விடுவது தெரிந்தது. விளிம்பருகிலும் படிக்கட்டுகள். ஆனால் மிகவும் ஒடுங்கியவை. பாறையைக் கொத்திச் செதுக்கியது போலத் தென்பட்டது. இந்தப் படிக் கட்டுகள் எரிமலையின் உட்புறச் சுவரில் தென்பட்ட பிலத்துக்குச்

சென்றது. நானும் சற்றுத் தைரியமாக இறங்கி அந்தப் பிலத்துக்குள் சென்றேன். அங்கே ஒரே இருட்டு. திரும்பிவிடலாமா என யோசித்தேன். திரும்பவும் படிக் கட்டுகள் வழியாக மேலேறி வருவதற்குப் பயமாக இருந்தது. வந்தது வருகிறது என இருட்டில் நடந்து சென்றேன். சிறிது தூரம் செல்லுவதற்குள் எரி மலையின் பேரிரைச்சல் கேட்கவே இல்லை. அதற்கு வெகு தொலைவில் வந்துவிட்டதுபோல அவ்வளவு நிசப்தமாக இருந்தது. சுமார் அரை மணிப்பொழுது நடந்து சென்றிருப்பேன். இந்தப் பாதை என்னை ஒரு மண்டபத்தில் கொண்டு சேர்த்தது. கால் கடுக்க ஆரம்பித்தது. தரையில் உட்கார்ந்து கொண்டேன். சுற்றுமுற்றும் இருட்டில் எதுவும் தெரியவில்லை. அக்னி வெக்கைக்குத் தப்புவதற்காக நான் உடம்பில் பூசிக் கொண்ட திராவகந்தான் மின்னியது.

“இன்னும் எத்தனை நேரந்தான், உட்கார்ந்திருக்கப் போகிறாய். கால்வலி தீரவில்லையா? ஆனாலும் நீ தைரிய சாலிதான்” என்றது ஒரு குரல். அதே குரல்; பழைய குரல்.

“நீ யார். எங்கு பார்த்தாலும் என்னைத் தொடர்ந்து வருகிறாயே? நீ எங்கே நிற்கிறாய்? எனக்குத் தென்படவில்லையே?” என்று கேட்டேன்.

அந்தக் குரல் சிரித்தது.

“நான் உன் பக்கத்தில்தான் இருக்கிறேன். எனக்கு உடம்பு கிடையாது; அதனால் நான் எங்கும் இருக்க முடியும். நான் எங்கு இருந்தாலும் உன் பக்கத்தில் இருக்க முடியும். அதைப்பற்றி உனக்கு என்ன கவலை? நீ எங்களுடைய அதிதி. உன்னை உபசரிப்பது எங்கள் கடமை.”

ஸித்தலோகம்

"அசரீரியாருக்கு ஆசாரமாகப் பேசத் தெரியும் போலிருக்கு; வந்தவனை வா வென்று கேட்பாரில்லை; இருட்டில் திண்டாட விட்டு விட்டு வேடிக்கை பார்ப்பது இந்த இடத்து சம்பிரதாயம் போலும்" என்று நான் முழங்காலைத் தடவிக் கொண்டே கேட்டேன்.

"எங்களுக்குத் தெரியாததைப் பற்றி நீ பேசிக் கொண்டிருந்தது போதும்; உடனே, எதிரே தெரிகிறதே வாசல், அதன் வழியாகப் போனால் பாதாள கங்கை ஓடுகிறது. அதில் போய்க் குளி; இல்லாவிட்டால் உடம்பு வெந்து போகும். நீ உடம்பில் பூசிக்கொண்டிருக்கிறது கார்க் கோடக பாஷாணம் சேர்ந்த ரசக்குழம்பு. வெளி வெக்கை இருந்தால் தான உடம்பைப் பாதுகாக்கும்; இல்லாவிட்டால் உடம்பையே தின்றுவிடும். எலும்புக்கூடு கூடமிஞ் சாது" என்றது அசரீரிக் குரல்.

எனக்குப் பகீர் என்றது. விழுந்தடித்துக் கொண்டு எழுந்தேன். "நீரும் என்கூட வாரும்; பேச்சுத் துணையாக இருக்கும்" என்று சொல்லிக் கொண்டு பிலத்தின் வழியாக பாதாள கங்கைக்குச் சென்றேன். பிரமாண்டமான பாம்புப் பொந்து போல பூமியைக் குடைந்து கொண்டு நதி வேகமாக ஓடியது. இருட்டுக்கும் ஜலத்துக்கும் வேறுபாடு தெரியவில்லை. ஜலத்தில் கால் வைத்தேன். ரொம்பவும் ஜில்லென்றிருந்தது. மானஸரோவரத்துக்கு ஒருமுறை சென்றிருக்கிறேன்; அந்தத் தண்ணீர் அவ்வளவு ஜில்லென்றிருந்தது. வெகு நேரம் தண்ணீரில் துளைந்தால் முடக்கு வாதம் வந்துவிடக் கூடாது

என, இரண்டு மூன்று முக்குப் போட்டு விட்டுக் கரையேறி னேன். ஜலத்திலிறங்கியதுதான் தாமசம் உடம்பில் பூசியிருந்த வர்ணச்சாயம் அப்படியே கரைந்து போய் விட்டது. கரையேறி உடம்பைத் துவட்டிக்கொண்டு நிற்கும் போது, தண்ணீரில் மின்னல் கொடிகள் போல அப்பொழுதைக்கப்பொழுது தெரிந்து மறைந்தது. சூரிய வெளிச்சமே படாத இந்தப் பிலத்தில்கூட ஜலராசிகள் எப்படித் தோன்ற முடியும் என்று ஆச்சரியப் பட்டுக் கொண்டே நின்றேன்.

"வீணைகப் பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருக்காதே. உன்னை ஸித்த லோகத்துக்கு அழைத்துச் செல்ல உத்தேசித்திருக்கிறேன். உனக்கு அங்கே ` சௌளுல் தான் உணவு" என்றது அந்த உடம்பற்ற குரல்.

"ஸித்தலோகமா? அங்கே செல்லுவதற்கு இந்தப் பிலத்திலிருந்து வழி ஏது?" என்று கேட்டேன்.

"இதோ இந்தப் பாதாள கங்கை இருக்கிறதே இதன வழியாக" என்றது குரல்.

"நீந்தியா?" என்று கேட்டேன்.

"குளிரும் என்று பயப்படாதே" உன்னை ஏற்றிச் செல்ல புணைவரும்" எனச் சிரித்தது அந்தக் குரல்.

"இந்த நதி எங்கிருந்து வருகிறது என்று எண்ணமிடுகிருய்? இதுதான் பூலோகத்திலேயே பிரமாண்டமான நதி. இங்கிருந்து பத்து யோசனை தூரத்திலுள்ள கன்னிச் சுனையிலிருந்து உற்பத்தியாகி கார்க்கோடகத் தீவு வரை கிழக்கு நோக்கிச் சென்று பிறகு அங்கிருந்து வடதிசை திசை திரும்பி அக்னி நாட்டினடியில் ஓடி, அங்கேயே மடிகிறது. பூமிக்கு அடியில் இதே மாதிரி இன்னும் எத்தனையோ நதிகள் உண்டு. அதோ வருகிறது பார்

ஒரு புணை; நீ அதில் ஏறிக் கொண்டால் ஸித்த லோகத்துக்குப் போய்ச் சேரலாம்" என்றது அந்தக் குரல்.

அது பேசி முடிப்பதற்கு முன் அந்தப் புணை நான் நின்ற படிக்கட்டுகள் அருகில் வந்து தேங்கியது. என்ன கோரம்! மூன்று நான்கு பிணங்களை, இல்லை முண்டங்களைச் சேர்த்துக் கட்டின மிதப்பு! முண்டங்கள் தங்கம் போலத் தக தக என மின்னின. இதில் ஏறிக் கொள்வதா?

"தயங்காதே; நெருப்பு என்றால் வாய் சுட்டு விடுமா; அல்லது பிணம் என்றால் நீயும் பிணமாகி விடப் போகிறாயா? தயங்காதே; ஏறி உட்கார்ந்து கொள்" என்று அதட்டியது அந்தக் குரல்.

நானும் சுவாதீன மிழந்தவனைப் போல அதில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டேன். மிதப்பு நகர ஆரம்பித்தது.

"நீயும் என்னுடன் வரவில்லையா?" என்று கேட்டேன்,

"இதுதான் என் எல்லை" என்றது அசரீரி.

"பிறகு எப்பொழுது சந்திப்பது?" என்றேன்.

"ஸித்தலோகத்தில்" என்றது அசரீரி.

"எல்லையும் எல்லையற்ற தன்மையுமா?" என எனக்குள்ளாகவே எண்ணமிட்டேன. பிரேதப்புணை வெகு விரைவாகச் செல்ல ஆரம்பித்தது. நதியின் வேகத்தை விட பன்மடங்கு வேகமாகத் தண்ணீரைக் கிழித்துக் கொண்டு சென்றது.

நான் பிணத்தின் மீது உட்கார்ந்தபடி ஜலத்தைப் பார்ப்பதும் இருட்டைப் பார்ப்பதுமாக இருந்தேன். திடீரென்று உஸ் என்ற இரைச்சல் கேட்டது. புணைக்குக்

குறுக்காக கரு நாகம் ஒன்று படமெடுத்துக் கொண்டு சீறிக்கொண்டு நீந்திச் சென்றது. பயம் பன்மடங்கு அதிகமாக இருந்தது. தலை கிறங்கும்படியாக புணையின் வேகமும் அதிகமாக யிருந்தது. எத்தனை நேரம் கழிந்ததோ ?

புணைவேகம் குறைய ஆரம்பித்தது. பிறகு மெதுவாக வந்து கரையில் சென்று ஒதுங்கியது. நான் பதனமாகக் கரையில் கால் வைத்தேன். இங்கே முன்போல பாதை யில்லை. மணற்பாங்காக இருந்தது.

என்ன அதிசயம் ! நான் திரும்பிப் பார்க்குமுன் புணை வந்த கவந்தங்கள் எழுந்து கரையேற ஆரம்பித்தன. அவை கரைக்கு வந்து நின்றதுதான் தாமஸம். அவை தலை பெற்றன, மனிதத் தலைகளா ! அல்ல. மாட்டுத் தலைகள். அவற்றின் நெற்றியில் பிரகாசமான கண் போன்ற் துவாரம் தெரிந்தது.

“ வாருங்கள் போகலாம் ” என்றன அந்த நான்கு அதிசயத் தோற்றங்களும்.

நான் தயங்கினேன்.

“ இதுதான் ஸித்தலோகம் ; மாடர்கள் அல்லது நந்திக் கணங்கள் என எங்களைச் சொல்வார்கள். பயப்படாமல் வாரும் ” என்று சொல்லிக் கொண்டு எனது வருகையை எதிர்பாராமலேயே நடக்க ஆரம்பித்தன, நானும் தொடர்ந்து நடந்தேன்.

விசித்திர விசித்திரமான தாவரவர்க்கங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. பூமியின் சிசுப் பருவத்திலே தோன்றிய தாவர வர்க்கங்கள் என்று சொல்வார்களே சயன்ஸ்காரர்கள் அவை போன்றவை. பிரமாண்டமான நாய்க்குடைகள், தாழைகள், கொடிகள் விசித்திர விசித்திரமாக முளைத்திருந்தன, ஆனால் அவை யாவும் பொன் போலும் வெள்ளி போலும் மின்னின. இன்னும் சிறிது தூரம்

சென்றதும், ஏழு வர்ணங்களிலும் தண்டு முதல் இலை வரை பளபள என சாயம் பூசி வைத்த மாதிரி நிற்கும் விருக்ஷங்களைக் கண்டேன். அதிலே நீல நிறமான கரு நாகங்கள் சோம்பிச் சுற்றிக் கிடந்தன. வழியிலே தங்கத் தகடு போல மின்னிய தவளை தத்திச் சென்றது.

மரச்செறிவுகளுக்கிடையே நந்திக்கணங்கள் மறைந்து விட்டனர். அவர்கள் எந்த வழியில் சென்ருர்கள் என்பதைக் கவனிக்கவில்லை. கால் கொண்டு போன வழியே நடந்தேன். மரங்களுக்கிடையே திறந்த வெளி வந்தது.

அங்கே சமாதி நிலையில் பதினெட்டுப் பேர் அந்தரத்தில் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவர்க் கடியிலும் வெள்ளி போன்ற ஒரு உருண்டை இடையருது சுழன்று கொண்டிருந்தது,

"வா அப்பா; வந்து உட்காரு" என்ருர் தலைவராக அமர்ந்திருந்த ஸித்த புருஷர்.

அத்தனை பேருக்கும் உருவபேதம் கற்பிக்க முடியாதவாறு ஒரே அச்சில் வார்த்த சிலைகள் போன்றிருப்பதைக் கண்டு அதிசயப்பட்டேன்.

"உடம்பை இஷ்டப்படி கற்பித்துக் கொள்ள முடியாதா? இருந்து பார் எப்படி என்பது தெரியும்" என்ருர் அவர்.

நான் அவரது காலடியில் அமர்ந்தேன்.

"உனக்குப் பசிக்குமே என்று சொன்ஞர்.

நந்திக் கணத்தில் ஒருவன் தோன்றினன். முகத்தைக் கழற்றி வைத்தான். அப்பொழுதுதான் மாட்டின் தலையை அப்படியே வெட்டி எடுத்துப் பதனிட்டுச் செய்த முகமூடி என்பதைக் கண்டேன்.

"இது பூர்வீக காலத்துத் தலைக் கவசம், இரும்பு தோன்றுவதற்கு முன்" என்றார் ஸித்த புருஷர்.

நந்தி நேராக எதிரே யிருந்த ஒரு விசித்திரமான மரத்தினடியில் சென்றான். இலைகள் அவனைத் தழுவிக் கொண்டன, மரத்தின் பாம்புக் கைகள் அவனைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பின்னின.

சற்று நேரங்கழித்து, கிளைகள் தானாக விலகின. அதனடியிலிருந்து விழுந்தது எலும்புக்கூடு!

ஸித்த புருஷர் ஏதோ துரட்டி போன்ற ஆயுதத்தைக் கொண்டு அதை மரத்தடியிலிருந்து இழுத்துப் போட்டார். எலும்புகள் பற்றுவிடாமல், பூட்டோடு அப்படியே வந்தன. வேறு இரண்டு நந்திகள் வந்து எலும்புக் கூட்டைத் தூக்கிச் சென்றார்கள்.

"இங்கே பிரபஞ்ச நியதிப்படி பிரஜோற்பத்தி கிடையாது; அதனால் ஒவ்வொரு எலும்புக் கூடும் அத்தியாவசியம்" என்றார் ஸித்த புருஷர்.

இவர் என்ன, நம்மைப் பசிக்கிறதா என்று கேட்டு விட்டு வீண் கதை பேசுகிறார் என்று நினைத்தேன்.

எதிரிலிருந்த மரம் எருமை முக்காரம் போடுவது போலக் கனைத்தது! சில மரங்களில் அதன்பால் நாளங்கள் வழியாக வேகமாக ஓடும்போது கனைக்கும் சப்தம் கேட்கும் எனப் படித்திருக்கிறேன். நரமாம்ச பட்சணியான இந்த மரமும் அப்படித்தான் போலும்.

ஸித்த புருஷர் அருகில் இருந்த அம்பு ஒன்றை எடுத்து வீசினார். வெறும் சதைப் பற்றில் பாய்வதுபோல புகுந்தது.

அம்புடன் தொடுக்கப்பட்டிருந்த கயிற்றின் வழியாக அதன்பால் வழிந்து ஓடி வந்து ஒரு பாத்திரத்தை நிறைத்

தது. பாத்திரம் நிறைந்ததும் மரத்திலிருந்து அம்பை உருவினார், கொப்புளித்து வந்த பால் சற்று நேரத்தில் காய்ந்து மரத்தோடு மரமாகிவிட்டது.

பாலை எடுத்து என்னிடம் கொடுத்துச் சாப்பிடச் சொன்னார். மனிதனைத் தின்ன மரத்தின் பாலையா சாப்பிடுவது !

நான் விழித்தேன்.

"சுடுகாட்டு மாமரத்துப் பழம் தின்பது என்றால் விரசமாகத் தெரியவில்லையே ? சாப்பிட்டுத்தான் பாரேன் எப படி இருக்கிறது என்று !' என ஸித்த புருஷர் சிரித் தார்.

நானும் எடுத்துப் பருகினேன். பசி களைப்பு எல்லாம் பஞ்சாய்ப் பறந்து உடம்பிலே புதிய சக்தியும் தெம்பும் உண்டாயின.

"இதையே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தால் சாக்காடு இல்லை" என்றார்.

"கடல்கொண்ட கோயிலில் உள்ள கன்னி யார் ? என்றேன்.

"அவளா ! அந்தக் காலத்தில் உனக்கு வாழ்க்கைப் படவேண்டியவள், பூசாரி சடையன் மகள்; இன்று காவல் தெய்வம்" என்றார் ஸித்த புருஷர்.

"ஞாலத்தில் யாத்திரை செய்வது போல காலத் திலும் யாத்திரை செய்து பார்க்கப் பிரியமா ?" என்று கேட்டார்.

"அது எப்படி முடியும் ?" என்று கேட்டேன்.

"இதோ சுழன்றுகொண்டே இருக்கிறதே அந்த ரஸக் குளிகையைப் பார்த்துக் கொண்டு" என்றார்.

குமரிக்கோடு

"ரஸக் குளிகையைப் பார்ப்பதிருக்கட்டும்; நான் எங்கே இருக்கிறேன்?" என்றேன்.

"ஈரேழு பதினான்கு லோகங்களில் இது ஒன்று என்று நீ நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயா?" என்றார் ஸித்த புருஷர்.

"நான் அப்படி எதுவும் நினைக்கவில்லை: சிந்திப்பதற்கு லாயக்கில்லாதபடி புத்தி குழம்பிக் கிடக்கிறது" என்றேன் நான்.

"புத்தி குழம்புவதற்கு இங்கே உனக்கு ஊமத்தைச் சாறு பிழிந்து யாரும் கொடுக்கவில்லையே?"

"இயல்பு என நான் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதற்கு மாறாக இங்கே காரியங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது ஊமத்தைச் சாறு வேறு அவசியமா?" என்றேன்.

"இயல்பு என்று நீ நினைத்துக் கொண்டிருப்பதற்கு மாறாக எதுவும் நிகழ்ந்தால் அதை இயல்புக்கு மாறானது என்று நிச்சயப்படுத்திவிடலாமா?" என்றார் ஸித்த புருஷர்.

"உடலற்ற தலை பேசுவதும், உடம்பற்ற குரல் துணை வருவதும், தலையற்ற முண்டம் புணையாகவும் பிறகு வழி காட்டியாகவும் உயிர் பெறுவது என்றால், அது எனக்குக் கொஞ்சம் அதிசயமாகத்தான் இருக்கிறது. நான் பிறந்தது நாளது வரையில் நடமாடிய உலகத்தில் அந்த மாதிரி நடந்தது கிடையாது. அங்கே செத்தவர்கள் செத்தவர்கள்தான்" என்றேன்.

" சாவு என்பது என்ன ?" என்றார் ஸித்தபுருஷர்,

" உறங்குவது போலும் சாக்காடு உறங்கி, விழிப்பது போலும் உயிர்ப்பு என்று சொன்னால் உங்களுக்குத் திருப்திதானே ?" என்றேன்.

" நீ திருக்குறள படித்திருக்கிறாய் எனபதை எனக்குச் சொல்லிக் காண்பித்தது போதும் ; சாக்காடு என்றால் என்ன ?" எனறார் ஸித்த புருஷர் மறுபடியும்.

" அது என்னதென்று சொல்லத் தெரியாமல்தான், எங்களுடைய சமய சாஸ்திரங்கள் தவிககின்றன !' என றேன்.

" எங்கள் உங்கள் என்று பேதம் பேசினது போதும் ; நானும் உங்களவன் தான். உனக்குத் தெரியாமல் போனால் இல்லை எனறு சாதித்து விடுவாய் போலிருக கிறதே."

" நிச்சயமான ஏகோபித்த அபிப்பிராயம் இல்லாத வரை...?

"சமய சாஸ்திரத்தின் நிச்சயத் தன்மை பற்றிப் பிறகு பேசிக்கொள்ளுவோம் ; சாவு என்றால் என்ன எனபது நிச் சயமாக உனக்குத் தெரியாது எனபதை ஒபபுககொள்."

" நான் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். அதற்கு மேலே சொல்லுஙகள்."

" செத்த பிறகு என்ன நடக்கிறது ? மூச்சு நின்று விடுகிறது. ரத்த ஓட்டம் நினறு விடுகிறது ; ஸ்மரணை கழன்று விடுகிறது. நீ உடம்பு எனறு சொல்லுகிறாயே அது பல அணுக்களின் சேர்க்கையிலே, அவை சேர்ந்து உழைப்பதிலே உயிர்த் தன்மை பெற்றிருக்கிறது. அது அகன்றவுடன் அணுக்கள் தம் செயலை இழந்து விடுவ தாகப் பொருள் அல்ல ; அவை சேர்ந்து உழைக்கும் சக்

தியை இழந்து விடுகின்றன ; அவ்வளவுதான். அவற்றைத் தனித்து எடுத்து அவற்றிற்கு வேண்டிய ஆகாராதிகளைக் கொடுத்துக் கொண்டு வந்தால் அவை வளரும்......"

ஆமாம் ; அது சாத்தியந்தான் ; எங்கள் லோகத்திலும் ஒரு வெள்ளைக்காரர் இதைச் செய்து காட்டியிருக்கிறார் " என்றேன்.

" இதை நீங்கள் வேறு செய்து பார்த்துத் திருப்தியடைந்திருக்கிறீர்களா ? இது தான் முதல் படி ; இதற்கப்புறந்தான விவகாரமே ஆரம்பிக்கிறது. மரணத்தில் எத்தனை வகையுண்டு என்பது தெரியுமா ? கிழடு தட்டிச் சாவது ஒன்று ; பிஞ்சிலே மடிவது ஒன்று; நோய் விழுந்து மடிவது ஒன்று; பிறகு திடகாத்திர தேகத்துடன் இருந்து வருகையில் அணுக்களின சேர்க்கையைத் துண்டிப்பதால் ஏற்படுவது ஒன்று ; இந்த மாதிரி மரணத்தில் எத்தனையோ வகை. ஆதிகாலத்திலே நரபலி கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்களே அதனால் எவ்வளவு உபயோகம் இருந்தது தெரியுமா ? எமனை எட்டி நிற்கும்படி சொல்லுவதற்கு எங்களுக்கு சக்தி கிடைத்ததெல்லாம இதனால் தான..."

" நாம் அநாகரிகமானது என கண்டித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு காரியம், ஆதிகாலத்தில் சாஸ்திர வளர்ச்சிக்கு எவ்வளவு துணை செய்திருக்கிறது " என நான் எண்ணமிடலானேன்.

" கழுத்துடன் அரிந்து உயிரைப் போக்கிவிட்ட பிற்பாடு, அணுக்களின் நசிவு ஏற்படாமல் தடுத்துககொள்ள முடியுமானல், அதாவது அதில் உள்ள உயிர்ப்பை மட்டும் அவிந்து போகாமல் காப்பாற்றிக் கொண்டால், அந்த உடம்பை நம இஷ்டப்படி இயக்கலாம் அல்லவா ?"

"உதாரணமாக?"

"வெறும் மூளை இருக்கிறதே, அது தான் மனம் புத்தி சித்தம் என்பன வற்றிற்கெல்லாம் ஆதார கோளம் என்பது உனக்குத் தெரியுமா? பழகிக் கொண்டால் பக்கத்தில் உள்ள வரை நம் இஷ்டப்படி ஆட்டி வைக்க முடியும் என்பது தெரியுமல்லவா?"

"ஆமாம். அது சாத்தியந்தான்; நான் கூட நேரில் பார்த்திருக்கிறேன்."

"அதே மாதிரி ஜீவனை அகற்றிய தலையைத் தூர வைத்துவிட்டு, அதன் மூலம் அங்கு நடப்பதை அறியலாம்; அங்கு நாம் விரும்புவதை நடத்தலாம். அதே மாதிரி தலைகள் மூலம உடற் கூறுகளை நம் இஷ்டப்படி இயக்கலாம்; இதெல்லாம வெறும் பொம்மலாட்டம். பிரபஞ்ச தாதுக்களின் நுட்பஙகளை அறிந்தவர்களுக்கு உயிர்ப்பை மட்டும் உடம்பில் காப்பாற்றி வைப்பதற்கு முடியும்...

"அபபடியானல் நான் முதலில் கோவிலுக்குள் நுழைந்த போது, அந்தக் கன்னியின சிரசின் மூலம் தாங்கள் தான் பேசினீர்களோ" என்று கேட்டேன்.

ஸித்த புருஷர் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார். அந்த சிரிப்பிலே நாகசர்ப்பத்தின் சீறலும தொனித்தது. எனக்கு வெகுபயமாக இருந்தது.

என் மனசில் ஓடிய எண்ணங்கள் எல்லாம் அவருக்கு வெட்ட வெளிச்சம் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட எனக்கு இன்னும் பீதி அதிகமாயிற்று.

நான் பயத்தைக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. "தூரத்தில் பேசுவதற்கும் பொருள்களை இயக்குவதற்கும் நாங்கள் எங்கள் லோகத்தில் வெறும் ஜடப் பொருள்களையே உப

யோகிக்கிறோமே. அந்தக்காரியத்தை நடத்துவதற்காக உயிர்க்கொலை செய்வது அநாவசியந்தானே?" என்றேன் நான்.

"நீங்கள் ஜடப் பொருள்களை இயக்கிக் காரிய சாதனை செய்கிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்; ஜடப் பொருள்களை இயக்குவது என்றால் ஜடத்துக்குள் வசப்பட்டு அதன் நியதிகளுக்கு இணங்கி, தானே காரியம் நடக்கிறன். உங்களுடைய காரியங்களைப் புயல்கூட தடுத்துவிடுமே; எங்களுக்கு அப்படியா? எரிமலையைத் தாண்டிக கொண்டு எங்கள் எண்ணங்கள் செலலுகின்றனவே; உஙகளுக்கு அப்படியா? நீங்கள் பேசினால் அஙகே குரல் கேட்கும்; அதாவது உங்கள் குரல் கேட்கும்; இங்கு அபபடியா? நீங்கள் ஜடபபிராணனை உபயோகிக்கிறீர்கள்; நாஙகள் அதற்கும் நுண் தன்மை வாய்ந்த சூட்சுமப் பிராணனை உபயோகிக்கிறோம். அது கிடக்கட்டும்; நான் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லு; நீ காலத்தில் யாத்திரை செய்ய விரும்புகிறாயா? சொல்லு."

"நான் எதற்கும் தயாராகத்தான் வந்திருக்கிறேன். முதலில் நீஙகள் ஏன் இங்கு வர வேண்டும்; ஏன் பூலோகத்துக்கு வரக் கூடாது? நீங்கள் பேசுவதற்கு உபயோகமாகும் சிரமுடைய கன்னி யார்? இதெல்லாம் தெரியச் சொல்லமாட்டீர்களா?" என்று கேட்டேன்.

ஸித்த புருஷன் சிரித்துக் கொண்டு "பூலோகத்தில் எங்களுக்குக் கிடைக்காத சௌகரியங்கள் எல்லாம் இங்கு கிடைக்கும்போது நாங்கள் ஏன் அங்கு வரவேண்டும்? மேலும் எங்கிருந்தால் என்ன? நாங்கள் இப்பொழுது பூலோகத்தில் இல்லை என்பதை நீ எப்படிக் கண்டாய்?" என்றுகேட்டார்.

நான் அவரது வாயையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அவர் மேலும் பேசலானார்,

" இப்பொழுது நாம் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்குமிடம் ஒரு காலத்தில், கடல் மட்டத்துக்கு மேலே பெரியதொரு மலைத்தொடராக இருந்தது. இந்த எரிமலை இருக்கிறதே, அது அந்தக் காலத்தில் கிடையாது. பனிக்கட்டிகள் மூடிய பெரும் பெரும் மலைகள் இந்த இடமெல்லாம். இதற்குத் தெற்கே அகண்டமான பெரியதொரு நிலப் பரப்பு இருந்தது. அதில் தான் உன்னுடைய மூதாதைகளும என்னுடைய மூதாதைகளும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். இந்த மலையிலிருந்து புறப்பட்டு இரண்டு நதிகள் ஓடின. ஒன்று குமரி யாறு. அது கிழக்கே கடலில் சங்கமமாயிற்று. மறறது பல்துளியாறு என்பது. அது இங்கிருந்து புறப்பட்டு ஏழு பாலைவனங்களைக் கடந்து, ஏழ் பனை நாட்டின் வழியாக ஈசனை வலம் வந்து மறுபடியும் தென் திசை நோக்கியோடி, பனிக்கடலுள் மறைந்தது. பனி வரையில் பிறந்து, பனிக் கடலில் புகுந்தது பல் துளியாறு. குமரி நதி கீழ்த்திசைக் கடலில் சங்கமமாகுமிடத்தில்தான் தென் மதுரை இருந்தது. அதில் தான் பாண்டியர்கள் மீன் கொடி யேற்றி மீனவனை வழிபட்டார்கள். அவர்கள் குலதெய்வம் மீன கண்ணி. படைப்புக் காலந் தொட்டே வழிபட்டு வரும சிலை அது. அதற்குப் பூசனை நடத்தி வந்தவள் கன்னி. படைப்புக் காலந் தொட்டு ஜீவித்து வருகிறுள் அவள். உன்னைப்போல உன் வயசிலிருக்கும் போதும் அவளைக் கண்டேன்; எனக்கு முந்தியோரும் அவளை அபபடியே கண்டு வந்திருக்கிருர்களாம். மீன் கண்ணியின் ஆலயம் ஆதியில் தென் மதுரையில் இருந்தது. நீரிலே நெருப்புத் தோன்ற தென் மதுரை அழிநதது. நிலப் பரப்பு குன்றியது. பிறகு மீன் கண்ணி

யின் சிலை, அதே சிலை கபாடபுரத்தில் ஈசனார் திருவடி நிழலிலே பிரதிஷ்டை செய்யப் பட்டது. கபாடபுரத்தை நிரூபித்ததும் அங்கு குடியேறியதும் வேலெறிந்த பாண்டியன் காலத்திலாகும்......கபாடபுரம் நிலப் பரப்பின் மையத்திலிருந்தது. மீண்டும் கடற்கோள். கடல் மீண்டும் நகரின் ஒரு பாரிசத்தைத் தொட்டது. அந்த நிலையில் தான் வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் சிம்மாசன மேறினான் அதன் பிறகு...... மறுபடியும் மறுபடியும சமுத்திரராஜன் சீற்றங் கொண்டான்......கபாடபுரமும் தென்மதுரை போல மூழ்கி மறைந்தது......'

ஸித்த புருஷர் பேசி நிறுத்தினார். நாங்கள் இருவரும் மவுனமாக இருந்தோம்.

எனது பார்வை இடையறாது சுழன்று வரும் ரச்க் கோளத்தின் மீது கவிந்தது. அதன் சுழற்சி நிதானமாக ஒரே வேகத்தில் வெளிச்சத்தைப் பிரதிபலித்தது...

கபாடபுரத்தின் அழிவு

நான் உற்றுக் கவனித்துச் கொண்டே இருந்தேன். சற்று சித்தம் கிறங்கியது. உடம்பிலிருந்து சுழன்ற புத்திமட்டும் எங்கோ விரைந்து சென்றது. வேகத்தில் செல்லும் திசை தெரியவில்லை. எதிரே பெரும் பாலைவனம் தெரிந்தது. என்ன சூடு என நினைப்பதற்குள் அவற்றைவிட்டு அகன்றுவிட்டேன்.

மாலை நேரம். பிர்மாண்டமான செம்புக்கதவின் முன் பக்கம் நின்று கொண்டிருந்தேன். அது மேற்கே பார்த்திருந்தது. என்ன அற்புதமான வேலைப்பாடு! கதவைத் தள்ளித் திறப்பது என்போன்ற மனிதனால் இயலாத காரியம். உயரம் நூறடிக்கு மேலிருக்கும்; அகலம் இருபத்தி

ஐந்து அல்லது முப்பது அடிக்குள்ளாக இருக்காது. கத வின் இருபக்கங்களிலும் நிமிர்ந்து நின்ற மதில் கற்களை செம்பைஉருக்கி வார்த்துக் கரையிட்டிருந்தார்கள். இந்தக் கதவு பிர்மாண்டமான தொரு கற்பாறையின் உச்சியிலிருந் தது. வடபுரத்தில் ஆழமான சமுத்திரம். அலைகள் அதனடியில் வந்து மோதி நுறை கக்கின,

தென்புறத்தில் காடு. மரம் செறிந்த காடு குன்றி னடியில் தென்பட்டது உயர்ந்த விருக்ஷங்களுக்கு மேல் தனது கொக்குத் தலையைத் தூக்கி நின்று கொண்டிருந்த கர்ப்பேந்திரம் ஒன்று ஒரு யானையை தனது கைகளில் பற் றிக் கிழித்துத் தின்று கொண்டிருந்தது.

மேற்கே பெரிய மலை ஒன்று கனிந்து புகைந்து கொண்டு இருந்தது. அஸ்தமன செவ்வானத்தில் தென் பட்ட பிறைச்சந்திரன் எனக்கு இமை நெற்றிக்கண் நிமலனை நினைப்பூட்டியது. திரித்திரி யாகத்திரிந்து பட ரும் புகைச் சடையையும், கனிந்த உச்சி நெற்றிக்கண்ணை யும் நினைப்பூட்டியது.

அதிசயப்பட்டுக் கொண்டே நின்றேன். பிரமாத மான பேரியும் வாங்காவும் மணிச் சப்தமும் கேட்க ஆரம் பித்தது. கதவு மெதுவாகத் திறக்க ஆரம்பித்தது.

ஊர்வலத்தின் முன்னல் பூசாரி சடையன் பவித்திர மாக நீறு அணிந்து இடையில் வைரவாள சொருகி நடந் தான். அவனுக்குப் பின் அவள் வந்தாள். என்ன அழகு' அவளை பலியிடப்போகிறார்கள். அவளுக்குப பின் வடிம் பலம்ப நின்ற பாண்டியன் வந்தான். அவனுக்குப் பின் நான் வந்தேன். அதாவது என்னைப்போன்ற ஒருவன் வந் தான். கையிலே வேல்.

அவன் கர்ப்பேந்திரத்தைக் கண்டான்! அதன் மேல் வீசினன். வேல் குறி தவறி அதன் ஒற்

றைக் கண்ணைக் குருடாக்கியது. ஐந்நூறு அடி உயரமுள்ள மிருகத்திற்கு இந்தக் குன்று எம்மாத்திரம்! அதன் கோரக்கைகள் பூசாரி சடையனைப் பற்றின. சடையன் தனக்கு மரணம் நிச்சயம் என்று தெரிந்து கொண்டாலும், வைரக்கத்தியைக் கொண்டு அதன் குரவளையில் குத்தினான். சடையன் தலை அந்த மிருகத்தின் கோர விரல்களில் சிக்கி அறுபட்டது.

ஊர்வலத்தில் ஒரே களேபரம். தெறி கெட்ட மிருகம் எங்கே பாயுமோ என நாலா திசையிலும் சிதறி ஓடினர். கர்ப்பேந்திரமோ வலி பொறுக்கமாட்டாமல் மலையுச்சியை நோக்கி ஓடியது.

இந்தக் களேபரத்தில் என் சாயலிலிருந்த அவன் கன்னியை அழைத்துக் கொண்டு கடற்கரைக்கு ஓடினான் அரசன் வாளுக்கும் கோபத்துக்கும் தப்பிவிடலாம் என்று. நேரே ஓடிய கர்ப்பேந்திரம் எரிமலையின் உச்சியில் சென்று பாதாளத்தில் விழுந்து மறைந்தது.

கடற்கரை நோக்கி ஓடியவர்கள், நீரிலே நெருப்புத் தோன்றி வரக் கண்டனர். அதே சமயத்தில் மண் மாரி போல சாம்பல் விழுந்தது. எரிமலை கர்ஜிக்கத் தொடங்கியது. அக்கினிக் குழம்புகள் பாகாக உருகி ஓடிக்கடலில் கலந்து அதையும் பொங்க வைத்தது. கடலின் அலைகளோ ஊழியின் இறுதிப் பிரளயம்போலத் தலைதூக்கி அடித்தன. நிமலன் நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்தான். கபாடபுரத்தின் செப்புக் கதவுகள் பாகாக உருகியோடுவதைக் கண்டேன்.

பிறகு அலைச் சப்தம், பேரலைச் சப்தம், ஒரே அலைச் சப்தம்.

கதை 2

சித்தி

1

செண்பகராமன் பிள்ளைக்கு வைராக்கியம் ' திடீரென்று ஏற்பட்டது உலகவியவகாரங்களில் நொடித்துப் போய் மனசுகைத்து அவர் காஷாயத்தை மேற்கொள்ளவில்லை. தொட்டதெல்லாம் பொன்னான கைதான் அது. ஊரிலே செல்வாக்கு, உள்ளத்திலே நிறைவு ஏற்பட வேண்டியதற்குப் போதுமான சௌகரியம் எல்லாம் இருக்கத்தான் செய்தது. அவர் சிரித்துக்கொண்டேதான் காவி அணிந்து, கால் விட்ட திசையில் நடந்தார். துணை காரணமாகத் துன்பமோ, தீட்சையோ அவரை உந்தித் தள்ளவில்லை. பிள்ளையவர்கள் புறப்பட்ட தினம் வெள்ளிக்கிழமை மூன்று நாட்கள் வீட்டில் யாரும் அவர் வரவில்லையே என்று கவலைப்படவில்லை. காரணம் அடிக்கடி அவர் அவ்வாறு ' சோலியாக ' அசலூருக்குப் புறப்பட்டுவிடுவது வீடறிந்த பழக்கம். மூன்றும்நாள் வந்த கார்டுதான் ' அவர் இப்பொழுது செண்பகராமன் பிள்ளை அல்ல ; முப்பது கோட்டை விதைப்பாடும், மூன்று லக்ஷம் பாங்கி டிபாசிட்டும் உள்ள பண்ணையார் அல்ல ; மண்டபத்துக்கு மண்டபம் கொடுங்கை வைத்துப் படுத்துத் தூங்கிக் கால்கொண்ட திசையில் செல்லும் ஆண்டி என்பதை அறிவித்தது.

பிள்ளையவர்கள் செயல்கேட்டு ஊரே கலகலத்துவிட்டது. திடீரென்று வைராக்கியம் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் என்ன என்பது தெரியாத பலருக்கு, மனங்

கண்டது எல்லாம் காரணமாகத் தெரிந்தது. யார் யாரெல்லாமோ என்ன என்ன எல்லாமோ சொன்னார்கள். அவ்வளவு காரணமும் தப்பு என்பது தெரிந்த ஒருவர் உண்டு. அவரே மீனாட்சியம்மாள் என்ற ஸ்ரீமதி செண்பக ராமன் பிள்ளை. சம்சார பந்தத்தில் மனிதன் எப்படி நடந்துகொள்கிறான் என்பதைப் பூர்ணமாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு ஒருவருக்குத்தான் முடியும். அம்மி மிதித்து அருந்ததி பார்த்து, ஊரறிய ஒரே தலையணையில் தலை சாய்க்கச் சம்மதித்துக்கொண்ட ஜீவனுக்குத்தான், அன்று தொடங்கிய ஒழுங்கு எந்தக் கதியில், எந்த நியதியில் செல்லுகிறது என்பதைப் பூரணமாகத் தெரிந்து கொள்ளச் சௌகரியம் உண்டு. விவேகிகள் தெரிந்து கொள்ளுவார்கள்; அந்த வசதி பெறாதவர்கள். தலையைத் தாங்கிய தலையணையைப்போல, பாரத்தைத் தாங்கியதால் விழுந்த குழியைத்தான் மன உலகில் பெற்றிருக்க முடியும். மீனாட்சியம்மைக்கு, தன் கணவர், தன்னுடன் அந்த இளமையிலே, நிதானம் இழந்த தெப்பம் போல உணர்ச்சிச் சுழிப்பில் மிதந்த காலத்திலும், பிறகு குடும்பம், குடித்தனம் என்ற வேட்கையில் வேரூன்ற நினைத்து, ஆவேசத்துடன் சம்பாத்தியத்தில் தம்மை மறந்து இறங்கிய காலத்திலும், ஊரின் நன்மை தின்மைகளிலும் வல்லடி வழக்குகளிலும் தர்மாவேசம் உந்தத் தம்மை மறந்து வேலைசெய்த காலத்திலும், தாமரையிலையில் உருண்டு உருண்டு விளையாடும் தண்ணீர்போல இருந்து வருகிறார் என்பதையும் பூரணமாக அறிந்திருந்தாள். அவரது செயல் அவளுக்கு அதிசயமாகத் தெரியவில்லை,

செண்பகராமன் பிள்ளையின் தங்கை சித்திரை அம்மாள் அண்ணனுக்கு யாரோ 'செய்வினை' செய்து விட்டார்கள் என்றுதான் எண்ணினாள். கண்கண்ட ராசா

வாக ஊரை ஆண்ட அண்ணன் ஒரே நாளில் ஆண்டி யாகி ஓடுவதற்கு வேறு காரணம் இருக்கமுடியாதென்று தீர்மானமாக நம்பினாள்; அவளுடைய புருஷரோ சற்றுச் சந்தேகச் சுபாவி. "அத்தானுக்குப் பித்தந்தான்" என்று தீர்மானித்துவிட்டார். தலைக்குனிவாக இருந்தது. பிள்ளையவர்களை மீண்டும் கைப்பிடியாகப் பிடித்து வந்து வைத்தியம் செய்து குணப்படுத்திக் குடும்பத்தில் மறுபடியும் கட்டிப்போட வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். சேதி கேட்டுவந்த இவ்விருவருக்கும், 'அவுக திரும்பமாட்டாக; நீங்க போறது அலச்சல்தான் மிச்சம்; நல்ல வளியிலே நாம போய் நல்ல பாம்பெ போடலாமா?" என்று நிதானம் குறையாமல் பேசிய மீனாட்சியம்மையின் வார்த்தைகள் தாம் புரியவில்லை. ஒருவேளை...ஒருவேளை, அவரை விரட்டிவிட்டுச் சொத்தையும் பொருளையும் தாய் வீட்டுக்குச் சுருட்டிக்கொண்டு போக மீனாட்சியம்மை வெட்டிய குழியோ என்று சந்தேகித்தார்கள்.

பிள்ளைகளுக்குத் தாமே மைனர்கார்டியன் என்றும் செண்பகராமன் பிள்ளையவர்களின் குடும்ப நிர்வாகம் முழுவதும் தம் அதிகாரத்தின்கீழ் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அவர் முதல் காரியமாகக் கோர்ட்டில் வழக்குத் தாக்கல் செய்தார். மீனாட்சியம்மையின் பந்துக்கள் இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்களா? அவளுக்கு ஒன்றுவிட்ட சகோதரர் ஒருவர் உண்டு. அவர்தாம், கிராமத்தில் இருந்துகொண்டு, செண்பகராமன் பிள்ளையின் நில புலன் வரவு செலவுக் கணக்குகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நிர்வாகம் தம்வசமேதான் கொடுக்கப் படுவது நியாயம் என்பதற்கு அனுசரணையாக, செண்பக ராமன் பிள்ளையின் ஒரு மகன் சார்பாக ஸிவில் வழக்குப் புலியான ஒரு வக்கீலுடன் சேர்ந்து எதிர் வழக்குத் தாக்கல் செய்தார். மஞ்சட் கயிறு அகலாது போனாலும்

மீனாட்சியம்மையின் கதி வெள்ளைப் புடவை விவகார மாயிற்று.

தங்கையம்மாள், ஊர் ஊராக ஆள்விட்டுத் தேட ஏற்பாடு செய்தாள். ஸிவில் வழக்கு ஆவேசத்திலிருந்த அவளுடைய கணவருக்கு அது பிடிக்கவில்லை. வீணுகக் காலத்தைப் போக்கி, சொத்துச் சீரழிந்த பிறகு அத்தான் வந்தென்ன, அப்படியே ஆண்டியாகப் போயென்ன என்று நினைத்தார், ஆள்விட்டுத் தேடுவதை அப்புறம் பார்த்துக்கொள்வோம் என்பது அவரது கட்சி. ஊரிலே அவருக்குச் செல்வாக்கு உண்டு; செயலுண்டு. செண்பக ராமன் பிள்ளையுடைய வாண்டுப் பயலுக்கு முறைப்பெண் என்ற பாத்தியதைக்கு வாண்டுப்பெண் ஒருத்தி அவருக்கு உண்டு. அவ்விருவருக்கும் செல்வக் கல்யாணம் செய்து வைத்துச் செண்பகராமன் பிள்ளை விளையாடியதனால் பிடி பலமாகத்தான் இருந்தது. அது இன்னும் கொஞ்சம் பலமாகுமென்ற நைப்பாசையும் உண்டு. அவருக்குப் பிடி மட்டும் பலம். உரிமையோ பாத்தியதையோ இல்லை. எதிர் பாத்தியதைக்காரனுக்கு ஒரு வகையில் உரிமை இருந்தாலும் ஊர் தன்பக்கந்தான் சேரும் என்ற பலத்த நம்பிக்கை அவருக்கு உண்டு.

2

செண்பகராமன் பிள்ளை காவிபோட்டுக்கொண்டு பக்கத்துச் சத்திரம் வரையில் நடந்தார். அங்கே சாப்பிட வில்லை. உடம்பிலே ஒரு தெம்பு, மனசிலே ஒரு கலகலப்பு. காரணம் அற்ற சந்தோஷம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்; சிட்டுக்குருவிமாதிரி, அவருக்கு இந்தத் தீர்க்க மான காரியம் இவ்வளவு சுளுவில் கைகூடும் என்ற நம் பிக்கை ஏற்பட்டதே இல்லை. கண்ணீரும் அழுகையும் வழி மறிக்கக்கூடும், ஊரார் வந்து நின்று எழுப்பும்

கௌரவம் என்ற மதில்களைத் தாண்ட முடியாது போய் விடக்கூடும் என்ற அச்சம் அவருக்கு இருந்துவந்ததுண்டு. ஆனால் ஒன்று யாரோ ஒருவர் கணீர் என்ற குரலில், " அப்பா, செண்பகராமா !" என்று கூப்பிடுவது போன்ற தோற்றம் அவரைப் பல முறை ஏமாற்றியதுண்டு. சில சமயம் காலமாகிவிட்ட அவருடைய தகப்பனாரின் குரல் போலக் கேட்கும்.

முன்பு எப்பொழுதோ ஒரு முறை, நடுநிசிப்போது, வாலிபம் குன்றாத காலம், மனைவியுடன் சல்லாபமாகப் பேசிக் கட்டித்தழுவும சமயத்தில், யாரோ ஜன்னலுக்கு வெளியே வந்து நின்று, " அப்பா, சண்பகராமா !' என்று கூப்பிட்டது போலக் கேட்டது. " அபபாவா ? இதோ வருகிறேன் " என்று தழுவிய கையை வழுவவிட்டு, எழுந்து வெளியே கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்தார். வந்து, வெளியே வெறிச்சோடிக் கிடந்த பட்டகசாலையில் நின்றபொழுதுதான், ' இதென்ன முட்டாள்தனம் !' என்ற பிரச்னை எழுந்தது. குரலும் தகப்பனாருடையதுபோல இருந்தது என்ற புத்தித் தெளிவுபோன்ற ஒரு சந்தேகமும் ஏற்பட்டது. ' இவர் குரல் கொடுத்துக்கொண்டு எழுந்து சென்ற நிலையில் உடலும் மனமும் கூம்பிப்போன மீனாட்சியம்மாள், " அபபா செத்து அஞ்சு வருசமாச்சே, இதென்ன தெய்வக் குத்தமோ சோதனையோ " என்று நடுங்கிக்கொண்டு கேட்டாள். அவளைத் தேற்ற, வேறு எங்கோ கேட்ட சத்தம என்று சொல்லிச் சமாளித்துக் கொள்வதற்குள் அவர் பாடு பெரும்பாடாகி விட்டது.

இதே மாதிரிதான் நடுப்பகல் : கடையில் உட்கார்ந்து பெரிய கணக்கப்பிள்ளை எடுத்துக்கொடுத்த பேரேடுகளைப் புரட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது. இதேமாதிரி யாரோ கூப்பிட்டார்கள், பதில் குரல் கொடுக்க வாயெடுத்தவர் மின்னலதிர்ச்சியுடன் எதிர்மோதி வந்த சூழ்நிலை

உணர்ச்சி வேதனை கொடுத்தபடி வாயடைத்தது. கடையிலே உட்கார்ந்திருந்தபடி சமாளிப்பதற்கு மிகவும் சங்கடப்பட்டார்.

சாரலையிலே ,கருக்கிருட்டிலே முன் என்ன இருக்கிறது என்ற கவலே சற்றும் இல்லாமல், முதுகில் போட்ட சரடு புரண்டு விழாமல், 'கினிங் கினிங்' என்ற மணிச் சத்தத்துடன் நடந்து போகும் காளைகளைப்போல மனதை அசை போடவிட்டு நடந்தார். சமயாசமயங்களில் ஊரில் எப்படி இந்தக் காரியம் சுழித்துக்கொண்டு எதிர் ஒலிக்கும் என்பதை அவர் மனசு கற்பனை செய்ய முயலும், அவ்வளவையும் தப்பித்து வந்துவிட்டதில் ஓர் எக்களிப்பு; அதாவது, தாய் கிணற்றடியில் தண்ணீர் எடுக்கச் சென்றபோது மெதுவாக அடுக்குச் சட்டியைக் கவிழ்த்து அதன்மேல் ஏறி நின்று, உறியில் உள்ள நெய்விளங்காயைத் திருடித் தின்றுவிட்டு, உதட்டோரத்தில் ஒரு பொடி இல்லாமல் துடைத்துக்கொண்டதாக மனப்பால் குடித்துக்கொண்டு, "ஏளா, எனக்குப் பண்டமில்லையா?" என்று பாசாங்கு செய்யும் தனனுடைய சுப்பையாவின் காரியம்போல, பிறர் கண்களில் படாதபடி வியவகாரத்தை நடத்திக்கொண்டதில் ஓர் எக்களிப்பு.

"என்னவே திருட்டு மூதி! உன் ஒதட்டிலேதான், உறிப்பானேலெ இருந்த நெய்விளங்காய் உக்காந்திருக்கே' என்று அவனுடைய தாய் அவன் குண்டுணித்தனத்தைச் செல்லமாக வெளிப்படுத்துவது போல், காலம்' என்ற அன்னையும் தம்முடைய திருட்டுத்தனத்தை வெளிப்படுத்திவிடும் என்பதை அவர் புரிந்துகொள்ளாமலில்லை. அப்போது நாம அங்கு இருக்கமாட்டோம் என்பதில்தான் அவருக்கு ஏகமேனியாக எக்களிப்புத் தலைசுற்றி ஆடியது.

ஆனால் ஒரு காரியம். "நாம் ஏன் இந்தக் காவியைப் போட்டுக்கொள்ளவேண்டும்?" என்ற கேள்விமட்டும்,

செய்கிற காரியத்தை எதிர்த்துக் கேள்வி போட்டு மடக்கிக்கொண்டே இருந்தது.

மாடு இழுக்க வண்டி உருண்டது. மனசு இழுக்க அவரும் நடந்தார். நடந்தார், நடந்தார்...நடந்து கொண்டே இருந்தார், கறுப்பாகச் செறிந்துகிடந்த மரங்கள், கருப்பச்சை கண்டு, கடும்பச்சையாகிப் பளபளவென்று மின்னின. நக்ஷத்திரங்கள் எப்பொழுது மறைந்தன என்ற விவரம் அவருக்குத் தெரியாது' ஊருக்கு வெகு தொலைவில், இரட்டை மாட்டு வண்டிக்குப் பின்னால் எங்கோ நடந்துகொண்டிருப்பது அவருக்குத் தெரிந்தது.

தூங்கிக்கொண்டிருந்த வண்டிக்காரன் எழுந்து. அவிழ்ந்து கிடந்த முண்டாசை எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு, "தை, தை" என்று காளைகளை நிமிண்டினான். சக்கரங்கள் சடபடவென்று உருண்டன.

வண்டியும் தூசிப்படலத்தை எழுப்பிக்கொண்டு அந்தத் திரைமறைவில் ஓடி மறைந்தது.

எதிரியை மடக்குவதற்குத்தான் சரக்கூடம் போடுவார்கள்; பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தால்தான் புகைப்படலத்தின் மறைவில் வருகை தெரியாமல் வந்து எதிரியின் வல்லுயிரை வாங்கும். ஓடுகிற மாட்டு வண்டிக்கு, இந்த ராசாங்கமெல்லாம என்னத்திற்கு...? இப்படியாக நினைத்துக் கொண்டு சிரித்தார் பிள்ளை படித்த படிப்பு எல்லாம் மனசில் திசைமாறித் தாவி, தம்முடைய பயனற்ற தன்மையைக் காட்டிக் கொள்வதாக நினைத்தார். இனிமேல் படித்துப பாழாய்ப்போன கதையை எல்லாம், தலையில் விஷம் ஏறுவதுபோல் ஏறித் தம்மைக் கிறங்க வைப்பதற்குச் சற்றும் இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்று நினைத்தார். படித்த படிப்பென்ன! அறிந்த ஞானம் என்ன! எல்லாம் எதற்கு? யார் கூப்பிடுகிறார்கள் என்ற

விடுகதையை விடுவிக்க வகையில்லாமல் திண்டாடு கிறதே!

சாலை இந்த இடத்தில் திடுதிப்பென்று வளைந்து திரும்புகிறது. பிள்ளையவர்களும் திரும்பினர். திருப்பத் துக்கு அப்பால், ஆலமரமும, ஒரு சின்ன மண்டபமும், கிணறும் இருந்தன. வண்டிக்காரன் காளைகளை நுகத்தடி யில் கட்டிவிட்டு, அடுபபு மூட்டி, ஆலம் விழுதுகொண்டு பல் துலக்கிக் கொண்டிருந்தான். மண்டபத்து முகபபுத் தூணில் முதுகைச் சாய்த்து, அருகே ஆண்டிப் பொட்ட ணம் துணை இருக்க, கிழட்டுச் சாமி ஒன்று மனதைச் சோம்பலிலே மிதககவிட்டு நிர்விசாரமாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தது. வண்டிக்காரனிடம் பட்டையை வாங்கி, பல் துலக்கி ஸ்நானம் செய்து இரண்டு மிடறு தண்ணீர் பருகிவிட்டு மண்டபத்தில் கால் உளைச்சலைப் போக்கிக் கொண்டு நிதானமாக நடந்தால என்ன என்று செண்பக ராமன் பிள்ளை கருதினர்.

வழக்கம்போல, "ஏலே, அந்தப் பட்டையை இப்படிப் போடு" என்று அதிகாரம் செய்யத்தான் அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது.

ஆண்டியாகிப் பன்னிரண்டு மணி நேரம் கடந்தும் அதிகார வாசனை போகவில்லை.

"என்ன சாமி, ஏலே, ஓலே இங்கிய? ஓலே மட்டெல இருக்கும்" என்று எடுப்பாகப பதில் சொன்னன் வண் டிக்காரன்.

குத்துக் கல்லில் சாய்ந்திருந்த கிழட்டுச் சாமி சிரித் தது. முத்து முத்தான பல்லும், தாடியும் பார்ப்பதற்கு மோகனமாகத்தான் இருந்தன. பிள்ளையவர்களுக்கு வேட்டியின் காவிக்கு அடுத்த சொல் அதுவல்ல என மௌனத்தைக் கடைபிடித்து நிழலில் உட்கார்ந்தார்.

அடிகள் நூல் ... ADIGAL LIBRARY 7730a

குதிரைச் சதையை வருடிக்கொண்டார். தடவிக் கொடுத்துக்கொள்வது சுகமாக இருந்தது.

அவருக்குக் சற்றுத் தூரத்தில் மாடுகள் படுத்து அசை போட்டுக் கொண்டிருந்தன.கறுத்த காளை போன ஜன்மத்தில் வழிமறிச்சான் உத்தியோகம் போலும்! ரஸ்தாவில் பாதி தனகென்று படுத்துக்கொண்டிருந்தது.

இவர்கள் நடந்து வந்த திசையிலே, திருப்பத்துக்கு அப்பால், பூம் பூம், என்ற ஹார்ன் சப்தத்துடன், ஒரு வாடகை மோட்டார், கொள்ளுமட்டும் ஜனங்களை ஏற்றிக கொண்டு பேரிரைச்சலுடன் ஐக்கிய ஜனநாயக நாடுகளின் 'ஏகோபித்த' அணி வகுப்பினர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு திரும்பியது. வழிமறிச்சான் காளை உதறி யடித்துக் கொண்டு எழுந்திருந்தது. பஸ் டிரைவர் 'ஸ்டியரிங்' சக்கரத்தை ஒடித்துத் திருப்பினான். பஸ் எதிரிலிருந்த புளியமரத்தில் ஏற முயின்றது; கவிழ்ந்தது. உள்ளே குமைந்த ஜனக் குமைச்சல், பிரலாபிக்கும் ரத்தக் களரியாயிற்று, அதிலிருந்து ஜனங்களும் மூட்டை முடிச்சுகளும் வெளியே பிய்த்து எறியப்பட்டன. உள்ளே பலர் அகப்பட்டு நசுங்கினர். ஸ்டியரிங் சக்கரத்தின்மீது டிரைவரின் பிரேதம் கவிழ்ந்து படுத்திருந்தது. ஒடிந்த கண்ணாடித் துண்டு அவன் மூக்கைச் செதுக்கி எங்கோ எறிந்து விட்டது.

பதறி அடித்துக்கொண்டு எழுந்திருந்தார் பிள்ளை. மோட்டாரின் அடியில் சிக்கிக் கிடப்பவர்களை விடுவிப்பது எப்படி என்று தெரியாமல், அர்த்தமற்ற கூப்பாடு போட்டுக்கொண்டு வண்டியைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடிவந்தார். விபத்துப் பலமாகிவிட்டதனால், தனக்கு ஆபத்து வந்து விடுமோ என்று உலைப் பானையைச் சற்றும் கவனிக்காமல், கட்டை வண்டிக்காரன் வண்டியைப் பூட்டிக்கொண்டு

குறுக்குப் பாதையாக ஓடி ஆட்களை அழைத்துவருவதா கச் சொல்லிச் சிட்டாகப் பறந்து விட்டான். விழுந்த காக்கையைச் சுற்றி ஓலமிடும் காக்கைமாதிரிதான் செண் பகராமன பிள்ளை கத்தினர். அவருக்கு எபபடி உதவி செய்வது என்று புரியவில்லை. இதற்குள் மோட்டார் வண்டியில் பின்னே இருந்தவர்கள அதிர்ச்சியின் வேகம் அடங்கியதும் இறங்கினர்கள். உள்ளே இருந்த மற்றவர் களை இழுத்து வெளியே எடுத்தாகள். செண்பகராமன் பிள்ளைக்கு மூட்டைகளை எடுத்து வரிசையாக அடுக்கத் தான் முடிந்தது. எதிரே கண்ட ஆபத்து அவரைக் கதி கலஙகச் வைத்துவிட்டது.

எதிரே வந்த போக்கு வண்டிகள் இரண்டொன்று நின்றன. அடிபட்டவர்களை அடுத்த ஊர்வரையில் ஏற்றிச் செல்லச் சம்மதித்தனர்.

கோடை இடிமாதிரி நிகழ்ந்த இந்த ரௌத்திர சம்ப வத்தின் ஆரவாரம் ஒடுங்கி அந்த இடம் மறுபடியும் நிம் மதியாக இரண்டு மணி சாவகாசம பிடித்தது.

தம்மை அழைக்கும் குரலின் மாயக் கூத்துப்போலத் தென்பட்டது பிள்ளைக்கு. ஆனல் ஒடிந்து வளைந்த இரும் பாக நின்ற வாடகை மோட்டார்தான் அச்சம்பவத்தை நினைப்பூட்டும் தழும்பாக, கண்களை உறுத்தியது.

செயல் ஒடுங்கி நின்ற பிள்ளை, நிதானம் பெற்றுக் கட்டை வண்டிக்காரன போட்டுவிட்டு ஓடின பட்டையை எடுத்துக்கொண்டு கிணற்றருகில் சென்றார்; பல் துலக்கி னர்; குளித்தார்; ஈரவேட்டியை ஆலம்விழுதுகளில் தொங்கவிட்டார்; மண்டபத்தில் வந்து உட்கார்ந்தார்.

அடுப்பு, புகைந்து கொண்டிருந்தது. அதையே கவ னித்துக்கொண்டிருந்தார்.

" இன்னும் நெருப்பு அணையவில்லை " என்றது கிழட்டுச் சாமி.

இத்தனை கோரத்தையும் கல்லுப் பிள்ளையார் மாதிரி இருந்த இடத்தை விட்டு அசையாமல் கிழட்டுச்சாமி பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தது என்ற உணர்ச்சி செண்பகராமன் பிள்ளையின் மனசில் ஈட்டிகொண்டு செருகியது. துறவித் தன்மையை வெறுத்தார். மறுகணம் ' அவ்வளவு கல்நெஞ்சோ !" என்று பதைத்தார். அதே மண்டபத்தில் உட்காரக்கூடப் பயந்தவர் மாதிரி, சற்று நகர்ந்து தள்ளி உட்கார்ந்தார். பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை.

" மோட்டார் வண்டியைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடி வந்ததனால், யாருக்கு என்ன லாபம் ?" என்று கேட்டது கிழட்டுச் சாமி,

சும்மா இருந்தது போதாதென்று தம்மையும் வேறு கேலி செய்கிறான் இந்தக் கிழட்டு ஆண்டி என்று கோபப்பட்டார் செண்பகராமன் பிள்ளை. எழுந்தார். பதில் பேசவில்லை.

" அடுப்பு இன்னும் புகைகிறது. அணையவில்லை " என்று சிரித்தது கிழட்டுச்சாமி.

" அதை அணைத்துவிடட்டுமா ?" என்றார் பிள்ளை. அவருககுப பேச்சுக் கொடுத்துக கொண்டிருக்க விருப்பம் இல்லை. ஒரு பட்டை தண்ணீர் மொண்டு, அடுப்பில் ஊற்றி அணைத்துவிட்டு, வேட்டி உலர்ந்து விட்டதா என்று வேட்டியைத் தொட்டுப் பார்த்தார்.

" கிழட்டுப் பட்டையானாலும், ஒரு பட்டை தண்ணீருக்கு எவ்வளவு சக்தி இருக்கு பாத்தியா ?" என்றது கிழட்டுச் சாமி.

உலர்ந்த வேட்டியைக் கொசுவி, உதறிக் கட்டிக் கொண்டார் பிள்ளை.

மறுபடியும் மண்டபத்தில் வந்து உட்கார்ந்தார்.

“சாமி எங்கே போறதோ?” என்று கேட்டார்-

“எல்லாரும் போற எடத்துக்குத்தான்; வேற எங்கே போக்கடி; இந்தா இந்த அவலைத் தின்னுகிறயா?” என்று மூட்டையை அவிழ்த்துக் கையில் ஒரு குத்து அவலைக் கொடுத்தது கிழட்டுச்சாமி.

பிள்ளை இரண்டு கைகளையும் நீட்டி வாங்கிக்கொண்டார். வாயில் கொஞ்சம் இட்டுக் குதப்பிக்கொண்டே, “அது என்ன புஸ்தகம்?” என்று புருவத்தை நிமிர்த்திச் சுட்டிக் காட்டினர். கிழட்டுச்சாமி அதை எடுத்துக் கையில் கொடுத்தது பிழைகள் மலிந்த திருவாசகப் பதிப்பு அது அநாதியான சிவபிரான் மாதிரி முன்னும் பின்னும் அற்றிருந்தது.

பிள்ளையவர்களுக்கு மனப் பாடமான கிரந்தம்; ருசியோடு படித்த புஸ்தகம்.

“அதை வாசியும்” என்றது கிழட்டுச் சாமி.

பிள்ளையவர்கள், அவலை மடியில் கட்டி வைத்துவிட்டு ராகத்துடன் வாசிக்க ஆரம்பித்தார். சாமி கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

“வெளியிலே குப்பையிலே கிடந்தது; ஆருக்காவது உதவுமே என்று எடுத்து வந்தேன; எனக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது” என்றது கிழட்டுச்சாமி.

படிக்காதவன் தூக்கின சுமையா என்று அதிசயப் பட்டார் பிள்ளை. எழுத்தறிவற்ற மூடமோ, வயிற்றுப் பிழைப்புக்குக் காவியோ என்று சந்தேகித்தார் பிள்ளை.

கிழடு சிரித்துக்கொண்டிருந்தது.

"நான் கைலாசத்துக்குப் போகிறேன்" என்றது கிழட்டுச் சாமி.

'கிண்டல் ரொம்பப் பலமாக இருக்கிறதே' என்று நினைத்தார் பிள்ளை. உதறி யடித்துக் கொண்டு சாடிப் பேச அவருக்குத் தைரியம் இல்லை.

"கூண்டோடே கைலாசம் இல்லை" கைலாசபர்வதத் துக்குத்தான் போகிறேன்; நீரும் வருகிறீரா?" என்று அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தது அந்தக் கிழட்டுச்சாமி.

"எங்கே போனால் என்ன? வருகிறேன்" என்று எழுந்தார் பிள்ளை.

"சரி, இருக்கட்டும். உம்ம பேரு என்ன?" என்றது கிழட்டுச்சாமி.

"சாந்தலிங்கம் என்று சொல்லணும்" என்றார் பிள்ளை.

"இதுவரை சொல்லிக்கொண்டு?" வந்தது என் றது கிழட்டுச்சாமி.

",செண்பகராமன் எளளை என்று சொல்லுவார்கள்" என்றார்.

3

செண்பகராமன் பிள்ளையின் வாண்டுப்பயல் வடிவேலுவுகசு மாமனுரான ஆனையப்ப பிள்ளைக்கு எதி ராக வழக்குத் தொடுத்த மனைவி வழி மைத்துனர் நல்ல சிவம் பிள்ளை, அவருடைய இரண்டாவது மகன முதது சாமியின் சாாபாகச் சொத்தைதத தம் நிர்வாகத்தின் கீழ ஒப்படைகக வேண்டும் அலலது கோர்ட்டார் மேற்பார்வை யில் வைத்திருகக வேண்டும என்று கட்சி ஆடினார். அவ ருடைய வககீல் கெட்டிக்கார வககீல். ஆனையப்ப பிள் ளைக்கு ஊரில் செல்வாக்கு உண்டு. நல்லசிவம் பிள்ளை யின் வககீல், வருகிற அறுவடைவரை வழக்கை ஒத்தி

வைத்து, பூ நெல்லை அகற்றிக் கிஸ்திப் பணத்தையும் மீனாட்சியம்மை சார்பாகத் தாமே கட்டிவிட்டால், குடுமி தம் கைக்குள் சிக்கிவிடும் என்று திட்டம் போட்டார்.

வடிவேலுவின் நலத்தை முன்னிட்டு வழக்காடப் புகுந்த ஆனையப்ப பிள்ளையின் யோசனை வேறு. அறுவடையின்போது களத்து நெல்லை மடக்கிவிட வேண்டும். அப்பொழுது நல்லசிவம் பிள்ளையின் கொட்டம் அடங்கும் என்று மனப்பால் குடித்தார் ஆனையப்ப பிள்ளை. கோர்ட்டில் இன்ஜங்ஷன் வாங்கி அப்படியே நெல்லை மடக்கிக் கொண்டு போய்விட வேண்டும் என்று அவர் யோசனை பண்ணியிருப்பது வாண்டு வடிவேலு மூலம் மீனாட்சியம்மையின் காதுக்கு எட்ட, நல்லசிவம்பிள்ளை உஷாரானதில் அதிசயம் இல்லை. ஆனையப்ப பிள்ளை மருமகனைத் தன் வீட்டோடு கூட்டிப்போய் வைத்துக்கொண்டு, அவன், படிப்பை மேற்பார்வை செய்யாவிட்டால் அவன் கெட்டுக் குட்டிச் சுவராகப் போவான் என்பதைத் தன் மனைவி மூலம் மீனாட்சியம்மைக்குச் சொல்லிவிட்டார். பையன்மீது உள்ள பாசத்தினுல் அது சரியெனவே அவளுக்குப்பட்டது; "ஒங்க வீட்டு மருமகன்தானே? அவனை ஒப்படியாகப்பண்ணுவது இனி உங்க பொறுப்புத்தானே?" என்று பதில் சொல்லித் திருப்தி அடைந்தாள்

கிராமத்திலிருந்து வந்த நல்லசிவம் பிள்ளை அக்கா என்று உறவு கொண்டாடிக் கொண்டுவந்து, "பிள்ளையை வேறு வீட்டில் விட்டு வைப்பது நமக்குக் குறைச்சல்; மேலும் ஆனையப்ப பிள்ளைக்கு இப்பொழுது கடன்தொல்லை அதிகம்; சிறுசை வைத்துக் கொண்டு தன் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறுன்" என்று ஓதினுர்.

"செண்பகராமன் பிள்ளையின் சம்பாத்தியம் மண்ணுங் கட்டியாகப் போகும்; முதலில் வடிவேலை வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு வா" என்று யோசனை சொன்னுர்,

மீனாட்சி அம்மாளுக்கு அவர் சொல்லுவதும் சரியாகத்தான் பட்டது. அவனுடைய நன்மையை எண்ணி முத்துசாமியை உருப்படாமல் ஒட்டாண்டி ஆக்கிவிடுவதா என்று மனசு பொங்கியது. பகல் மூன்று மணிக்குத் தன்னுடைய நாத்தனார் வீட்டுக்குப் போனாள். பள்ளிக்கூடம் போகாமல், வீட்டிலே கொட்டமடித்துக் கொண்டிருந்த வடிவேலைத் தரதரவென்று இழுத்துக்கொண்டு வந்தாள். "நான் மாமா வீட்டில்தான் இருப்பேன்" என்று வடிவேலு கத்தினான். அவளுடைய கைகளைப் பிறாண்டினான். ஆனால் அவளுக்குப் பின்னால், 'ஓ ராமா' என்று படைப்பயம் போட்டுக் கொண்டுதான் தெரு வழியாக இழுபடவேண்டி இருந்தது.

நயினார் குளத்தங் கரையில் மாலை மயங்கும் சமயத்தில் ஆனையப்ப பிள்ளையும், நல்லசிவம் பிள்ளையும் சந்தித்துக்கொண்டார்கள். வார்த்தை தடித்தது: நல்ல காலம், உடல் தடிக்கவில்லை.

"உன் கொட்டத்தை அடக்குகிறேன்" என்றார் ஆனையப்ப பிள்ளை.

"செண்பகராமன் பிள்ளை ஊரிலே கண்ட மழுமாறிகளுக்குச் சொத்துச் சம்பாதித்து வைத்துவிட்டுப் போகவில்லை" என்று உறுமினார் நல்லசிவம் பிள்ளை.

"யாரடா மழுமாறி? செண்பகராமன் பிள்ளை சொத்து என்ன கொள்ளியற்றுப் போச்சு என்று நினைத்துக் கொண்டாயா?" என்று பதிலுக்கு உறுமினார் ஆனையப்ப பிள்ளை.

கிராமத்தில் பயிர் அறிவாளை எதிர்பார்த்துத் தலை சாய்த்து நின்றது.

"அண்ணாச்சி, நாளைக்கு நாம் நினைக்கிற காரியம் கை கூடத் திருச்செந்தூருக்குப் போய் ஓர் அர்ச்சனை நடத்தி

விட்டு வருவோம்" என்று சொல்லிக் கொண்டே ஆனையப்ப பிள்ளையின் வீட்டுக்குள் ஒரு புல்லுருவி நுழைந்தது பரமசிவம் பிள்ளை நல்லசிவம் பிள்ளை சார்பில் கிருஷ்ண பரமாத்மாவாக எதிர்க்கோட்டைக்குள்ளே சென்று விளையாடினார். முருகனுக்கு வெள்ளியன்று அர்ச்சனை நடத்தி பிறகு கோர்ட்டுக்கும் வக்கீலுக்கும் அர்ச்சனை நடத்தினால் காரியம் நிச்சயமாக ஜயம் என்று இரவோடு இரவாகத் திருச்செந்தூருக்குப் பிரயாண மானார்கள். ஆனையப்ப பிள்ளையும் புல்லுருவி பரமசிவமும். பணத்தைப் பணம் என்று பாராமல் நல்லசிவம் பிள்ளை அறுவடையை அசுர கதியில் நடத்த ஆரம்பித்தார்.

வெள்ளி, சனி, ஞாயிறு, மூன்று நாட்களில் நெல்லை எத்தனை கோட்டையானாலும் ஒதுக்க முடியாதவன் ஒரு வேளாளனா என்பது நல்லசிவம் பிள்ளையின் கட்சி.

அர்ச்சனை பாலாபிஷேகம் செய்துவிட்டு, நெஞ்சில் சந்தோஷத்தோடு கோவில் வசந்த மண்டபத்தில் உட்கார்ந்து, மேற்கொண்டு நடக்க வேண்டிய காரியத்தைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவருடைய மறவன் ஓட்ட ஓட்டமாக ஓடி வந்து, காரியம் மிஞ்சிப் போனதாகச் சொன்னான். பக்கத்தில் பரமசிவம் பிள்ளை இல்லை. அவர் கோவிலிலிருந்தே நழுவி விட்டார். "அண்ணாச்சி, இங்கே ஒரு எடத்துக்குப் போயிட்டு வருகிறேன்" என்று அவர் சொல்லும்போது, அவர் வார்த்தையைக் கபட நாடகம் என்று ஆனையப்ப பிள்ளை நினைக்கவில்லை இன்ஜங்ஷன் யோசனையைக் கைவிடவேண்டியதாயிற்று.

இப்படியாக, செண்பகராமன் பிள்ளையின் குடும்ப நிர்வாகத்தை யார் கவனிப்பது என்பதற்காக, இரண்டு நபர்கள், அவருடைய சொத்தை வாரி இறைத்துக் கொண்டு கோர்ட்டு வாசலில் காத்துக் கிடந்தார்கள்.

4

சாந்தலிங்கச்சாமி மறுபடி தென் திசை நாடும் பொழுது வருஷம் பத்து ஓடிவிட்டன. எங்கெங்கோ கிழட்டுச் சாமியுடன் சுற்றினார். கைலாச பர்வதத்தில், கிழட்டுச் சாமி ஒடுக்கமானபோது, அருகில் இருந்தவர் சாந்தலிங்கச் சாமிதான்.

அவர் கொடுத்த திருவாசகப் புஸ்தகம், அவர் வைத்துவிட்டுப் போன மூட்டை இரண்டோடும், நிம்மதி இன்மை என்ற நிஜச் சொத்துடன் உலகம் முழுவதும் சுற்றித் திரிந்தார். கடைசியாக திருச்செந்தூருக்குவந்து உட்கார்ந்தார். மனசு மட்டும் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. யாரோ தம்மைத் தேடி அழைப்பதுபோன்ற ஒரு மனநிலை; வாசியை வசப்படுத்தும் பழக்கம் பெற்றும் அடங்கவில்லை. கூப்பிட்டவர் யார்? ஏன் கூப்பிடவேண்டும்? பத்து வருஷங்களாக வ"ட்டும் கேள்வி.

கடைசியில் ஆனையப்ப பிள்ளையின் பாலாபிஷேகத்துக்கு ஏமாறுத முருகன் காலடியில்தான் அவர் வந்து விழுந்தார். ஓய்ாத கடலும் ஓயாத மனசும் அவரை அலட்டின, காவித் துணியை அணிந்த கொண்ட போது இருந்த மன உல்லாசம் எங்கோ ஓடி மறைந்துவிட்டது. புறப்பட்ட இடத்தையே அலகைபோல, தாம் சுற்றிச் சுற்றித் திரிந்துகொண்டிருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டார். தமக்குச் சாந்தலிங்கம் என்று பெயர் இட்டுக் கொண்டதைக் கண்டு கிழட்டுச்சாமி சிரித்ததில் அர்த்தபுஷ்டி இருந்ததாகவே இப்பொழுது அவருக்குப் பட்டது.

நல்ல வெள்ளிக்கிழமையும் நாளுமாக வௌவால் மாதிரி இருட்டில் அல்லாடக் கூடாது என்று நினைத்துக் கோவிலுக்குச் சென்றார்.

சந்நிதியில் தம்மை மறந்த நிஷ்டை சற்றுக் கைகூடியது. லயத்தில் இருப்பவரை, "அத்தான்" என்று யாரோ ஓடி வந்து கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டார்.

ஆனையப்ப பிள்ளைதான். வழக்கம்போல வெள்ளிக் கிழமை வழிபாட்டுக்காகத் திருச்செந்தூருக்கு வந்திருந்தார்.

மங்கிய விளக்கொளியும் பத்து வருஷங்களும் போட்ட திரை அவருடைய பார்வையை மழுங்க வைக்கவில்லை. முருகனிடம் மாறாத நம்பிக்கை வைத்ததன் பலன் என்று அவர் கருதினார்,

சாந்தலிங்கச்சாமி அதிர்ச்சியிலிருந்து தெளிந்து நிதானப்பட்ட பிறகு தம்முடைய சகோதரி புருஷன் என்பதை உணர்ந்தார். செண்பகராமன் பிள்ளையாக நடந்துகொள்ள மனம் ஒப்பவில்லை.

ஆனையப்ப பிள்ளைக்கு எப்படித் தம் காரியத்தைச் செண்பகராமன் பிள்ளையிடம் சாதித்துக் கொள்வது என்ற யோசனை எதிர்க்கக்கூடாது; போக்கில் விட்டுத் திருப்ப வேண்டும்; அவ்வளவுதான்.

இரவு இரண்டு மணிவரையில் இரண்டுபேரும் வசந்த மண்டபத்தில் உட்கார்ந்து பேசினார்கள்.

"நீங்கள் நல்ல வளியில் இருப்பதை நான் கெடுக்க விரும்பவில்லை; சிறு பையன்கள் என்ன பாவம் பண்ணினார்கள்? சொத்தை ஊர்க்காரன் தின்னாமல் ஒரு ஒழுங்கு படுத்திவிட்டு மறுபடியும் காஷாயம் போட்டுக்கொள்ளுங்கள்" என்றார் ஆனையப்ப பிள்ளை.

மறுபடியும் வெள்ளை உடுத்துக் கோர்ட்டு ஏறிக் குடும்பத்தைச் சீர்தூக்கி வைக்க வேண்டும். ஆமாம் வடிவேலுவும், முத்துசாமியும் என்ன பாவம் பண்ணினார்கள்?

அவர்களுக்காக இந்தக் கட்டை உழைப்பதில் குற்றம் இல்லை என்றது சாந்தலிங்கச் சாமியின் மனசு. 'ஊர்ப் பயல்கள் கொட்டத்தை அடக்காமல் ஓடியா போவது' என்றது செண்பகராமன் பிள்ளையின் மனசு.

"சரி, வருகிறேன், எழுந்திருங்கள். மீனாச்சி எப்படி இருக்கா?" என்றார் செண்பகராமன் பிள்ளை.

"அவளை உங்களுக்குத் தெரியாதா? கேப்பார் பேச்சைக் கேட்டுக் கேட்டுத்தான் குடும்பம் குட்டிச்சுவராய்ப் போச்சு. காலையில் நான் சொல்லுவதற்குச் சரி என்று தலையாட்டுவாள். மாலையில் அவன் சொல்லுவதற்குச் சரி என்று தலையாட்டுவாள். கடைசியில் வீண் சிரமமும் பண விரயமுந்தான் மிச்சம் என்றார் ஆனையபப பிள்ளை.

இரண்டு பேரும் மூன்று மணி சுமாருக்குத் திருநெல்வேலிக்குப் போகும் பஸ்ஸில் ஏறினார்கள். சாந்தலிங்கச் சாமியின் மனசு என்னவோ செய்யத்தகாத காரியத்தில் ஈடுபடுவதாகவே அல்லாடியது.

"நான் இந்த வேஷத்தில் வீட்டு நடைப் படியை மிதிக்கலாமா?" என்றது செண்பகராமன் பிள்ளையின் மனசு.

பல பல வென்று விடியும்போது பஸ் ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்கு வந்துவிட்டது. இன்னும் ஒரு மணிநேரம் கழித்தால் சாந்தலிங்கச் சாமிக்கு ஒடுக்கம்; அதாவது அப்புறம் செண்பகராமன் பிள்ளைதான்.

"ஆனையப்ப பிள்ளைவாள், நீங்க சொல்லுவது ரொம்ப சரியாகத்தான் படுகிறது; எனக்குக் குடும்பம் ஏது, குட்டி ஏது? நான் ஆண்டி" என்றார் சாந்தலிங்கச் சாமி.

"அத்தான் வண்டியை விட்டு இறங்குங்க, நாம் காப்பியைச் சாப்பிட்டுவிட்டு அப்புறம் பேசிக் கொள்வோம்" என்றார் ஆனையப்ப பிள்ளை.

இருவரும் இறங்கி எதிரில் இருந்த ஹோட்டலுக்குள் போனார்கள். அங்கே இரைச்சல் காதை அடைத்தது. இருவரும் குழாயடியில் முகத்தைத் தேய்த்துக் கழுவிப் பல் துலக்கினார்கள்.

குனிந்து வாயை உரசிக் கொப்பளித்துக் கொண்டிருக்கும் சாந்தலிங்கச் சாமிக்கு, "அப்பா செண்பகராமா!" என்று யாரோ உரத்த குரலில் கூப்பிட்டது கேட்டது.

"அத்தான், அதராது என்னை அடையாளம் கண்டு கூப்பிட்டார்கள்?" என்று தலையை நிமிர்ந்து கேட்டார் செண்பகராமன் பிள்ளை.

பக்கத்தில் இருந்த சிறுவன், "சாமி, ஒங்களை யாரும் கூபபிடலியே? நானதானே பக்கத்தில் நிக்கேன்?" என்றான்.

இந்தச் சென்மத்திலே நான் சாந்தலிங்கமாக மாட்டேன் போலும்!' என்று தனக்குள்ளே சிரித்துக்கொண்டது ஜீவாத்மா.

காவி தரித்த செண்பகராமன் பிள்ளைதான் அங்கு நின்றார். சாந்தலிங்கம் மனசுக்குள்ளாகவே ஆழ்ந்து முழுகிவிட்டது. மனசு ஆழம் காணாத கிணறு அல்லவா?

"அத்தான், நேரத்தைக் களிக்காதிய" என்று ஆனையப்ப பிள்ளை குரல் கொடுத்தார்.

செண்பகராமன் பிள்ளைக்குப் பத்து வருஷங்களுக்குப் பிறகு காபி உடலிலே வேறு ஒரு விதமாகப் புழுக்கத்தையும் புளகாங்கிதத்தையும் கிளப்பியது.

இருவரும் மீண்டும் பஸ்ஸில் ஏறினர்கள். பஸ் புறப் பட்டது.

எப்போதோ ஒரு காலத்தில் கிழட்டுச் சாமி, கல்லுப் பிள்ளையார் மாதிரி உட்கார்ந்திருந்ததும், இப்போது தம் முடைய சதை ஆடுவதும் பக்கத்தில் பக்கத்தில் நினை வுக்கு வந்தன. கைலயங்கிரியில் ஒடுக்கமான கிழட்டுச் சாமி எதிரே உட்கார்ந்து கொண்டு கேலி செய்வதுமாதிரி இருந்தது.

“சாமி! ஒங்களே செலம்பரத்திலே பாத்தமாதிரி தோணுதே” என்ருன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த கிழவன்.

“நி யாரைச் சொல்லுகிருய்?” என்று கேட்டார் செண்பகராமன் பிள்ளை.

“ஒங்களே எனக்குத் தெரியாதா? நீங்க சாந்தலிங்க சாமி இல்லே? பொத்தாமரை பக்கத்திலியே உட்கார்ந் திருப்பியளே?” என்ருன் அந்தக் கிழவன்.

“சாந்தலிங்கச் சாமி ஒடுக்கமாயிட்டுது. எனக்கும் அவரைத் தெரியும்” என்ருர் செண்பகராமன் பிள்ளை.

“எப்பம்?” என்ருன் கிழவன்.

“அவங்க ஒடுக்கத்தில் ஆகி சுமார் நாலு மணி நேர மாச்சு” என்ருர் செண்பகராமன் பிள்ளை, நிதானமாக.

கதை 3

அன்று இரவு

1

அரிமர்த்தன பாண்டியன்

நான்மாடக்கூடலில் அன்றிரவு மூவர் உறங்கவில்லை அதில் ஒருவன் சொக்கேசன். மனிதனுடன் மனிதனாக நடமாடி,;அவர்களுடைய சுகதுக்கங்ளில்பகிர்ந்துகொண்டு, வளையல் விற்று, சாட்சி சொல்லி, சங்கப் புலவர்கள். கருவ மடக்கி, வாழையடி *வாழையாக ஆண்டுவரும் பாண்டியர்களுக்கு மந்திரியாய், நல்லாசிரியனாய், தெய்வமாய்க் கை கொடுத்து வரும் சொக்கேசன், அழகன் உறங்கவில்லை. பிறவா நெறி காட்டுவானுக்கு உறக்கம் ஏது? ஊண் ஏது? அடுத்த ஆள் ஓர் அரசன்; பாண்டியன். அரிமர்த்தன பாண்டியன். இமையா நாட்டம் பெற்றவன் போல, சயனக்ருஹத்தில் மஞ்சத்தில் அமர்ந்து நினைவுக் கோயிலில் நடமாடிவந்தான். அறிவை அன்று நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் சரக்கூடம் போட்டன; வாலுடன் தலையிணைத்துக் காட்டி நகரின் வரம்பமைத்த பாம்பு மாதிரி அறிவு சக்கரவியூகம் போட்டது.

பிரகாசம் கண்ணைக் குத்தித் தூக்கத்துக்கு ஊறு விளைக்காமல் இருப்பதற்காக அமைத்த நீலமணி விளக்கு. அவனது மார்பில் கிடந்த ஆரத்தில் பட்டு, சற்று அசை

யும்போது மின்னியது, கை விரல் மோதிரத்தை நெருடிக் கொண்டே சாளரத்தின் வழியாகத் தெரிந்தசிறிய துண்டு வான்வெளியை நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். அன்றிரவு கிருஷ்ண பட்சத்துச் சந்திரன்; அது உதயமாக இன்னும் இரண்டு சாமம் கழியவேண்டும். சாளரவரம்புக்கு உட்பட்ட தாரகைகள் ஒன்று இரண்டு. தீர்க்கதரிசிகளின் அறிவு வரம்புக்குள் அடைப்பட்ட பிரபஞ்ச ரகசியங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட கோலத்தில் அமைந்து, மனித உயிர் நாடும் வேட்கைக்குச் சாந்தி தரும் சமயம் என்ற ஒரு குறிப்பிட்ட கோலத்தைக் காட்டுவதுபோல, ஜோதிட விற்பன்னர்கள் வகுக்காத ராசி மண்டலங்களை அமைத்துக் காட்டியது.

சாளரத்தின் உச்சியிலிருந்து, வானத்துக்கு நேர்கோட்டில் ஆணியடித்து வைரம் பதித்தது மாதிரி, அல்ல, மஞ்சள் கலந்து சிவப்புக் கல்பதித்த மாதிரி, ஒரே ஒழுங்கில் அமைந்து நின்று அசைந்து கண் சிமிட்டியது. மன்னன் மனம், அன்றைய நிகழ்ச்சிகளை ஒரு விநாடி மறந்து தாரகைக் கூட்டத்தில் லயித்தது. மனம் ஒன்ற ஒன்ற, இருட்டுக்குள் இருளுக்கு வரம்பு போட்ட மாதிரி கோபுரமும் கலசமும் திரண்டு உருவாயின; அதன் மத்தியில் அந்த விளக்குகள். என்ன, நம்மூர்க் கோயிலைக் கூடவா. நாம் தினம் கும்பிட்டு மன உளைச்சல் என்ற சுமையை இறக்கி வைக்கும் சுமைதாங்கியான கோவிலைக் கூடவா மறந்துவிட்டோம் என்று நினைக்கிறான் பாண்டியன். தன்னை அறியாமல் மீசையை நெருடிக் கொண்டே சிரிக்கிறான். கோபுரத்தைத் தாண்டி ஒண்டித் தெரியும் துண்டு வானத்தில் ஒரு நட்சத்திரமும் கூடச் சிரிக்கிறது.

'முப்பது வயசுக்குள் எவனுவது திடீரென்று மாறிப் பரம் ஒன்றே என்ற நினைப்புடன் நடமாட முடியுமா?

குதிரை வாங்கப்போன மந்திரி திரும்பிவரும்பொழுது, விழுந்து கும்பிடு என்று என் மனசே சொல்லும்படி எப்படி மாறிவிட முடியும்? கொண்டுபோன பணத்தை என்ன செய்தான்? விரயம் செய்து போகத்தில் ஆழ்வ தென்றால், அவன் உடம்பு அதைக் காட்டியிருக்குமே.'

அரிமர்த்தனன் மனசிலே அன்று பிற்பகல் பட்டி மண்டபத்தில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் நினைவுக்கு வரு கின்றன :

அமாத்தியன் திருவாதவூரன், பகல் முழுவதும் கால் கடுக்க நடுவெயிலில் நின்று கல் சுமந்து கசையடிபட்ட தன் சோர்வு சற்றும் காட்டாமல், வந்தபோது பூத்து அலர்ந்த புனசிரிப்போடு நிற்கிறான். அரசன் அரிமர்த் தன பாண்டியன் சிங்காசனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறான்.

" அமாத்தியரே, குதிரைகளுக்குக் கொடுத்தனுப்பிய தொகை எங்கே ?"

" அவனைத் தவிர இவ்வுலகில் கொடுப்பவர் யார் ? கொள்பவரார் ?"

" வாதவூரரே, அப்படியானால் பணம் வாங்கவில்லை என்று மறுக்கிறீரா ?"

" குதிரை வரும் என்று சொல்லுகிறேன்."

" குதிரையைப்பற்றி நீர் கவலைப்பட வேண்டாம் பணத்தை என்ன செய்தீர், சொல்லிவிடும் ; உம்மை மன் னித்துவிடுகிறேன்."

" அரசே, வாதவூரர் கொண்டு சென்றது அரசாங்கப் பணம் ; அதை விரயம் செய்யத் தங்களுக்குக்கூட உரிமை கிடையாது என்பதைத் தாங்கள் எத்தனை முறை இந்த வாதவூரர் முன்னிலையிலேயே சொல்லியிருக்கிறீர்கள் ; மன்னிப்பது என்றால் பாண்டியன் தனது ஆட்சியை

அழிப்பது என்பதே பொருள்" என்று இடைமறிக்கிறார் ருத்திரசாத்தனார் என்ற மந்திரி.

"பணம் வந்துவிட்டால் போதுமா? சமயத்தில் குதிரைகள் கிடைக்காததனால் நாம் எவ்வளவு ஆபத்தான நிலையில் இருந்தோம்? சோழன் திரட்டிய சேனை நம்மீது விழுந்திருந்தால் நாடு என்ன கதியாகும்? களப்பிரர்கள் சோழநாட்டைச் சூறையிடாதிருந்தால் இன்று மீன் கொடியில் ரத்தக்கறைகள் அல்லவா படிந்திருக்கும்? தோல்வி என்பது நமக்கு இல்லை. சொக்கேசன் உள்ளவரை, பாண்டியன் உள்ளவரை, அந்நியன் தலை மண்ணில் உருளத்தான் செய்யும்; இருந்தாலும்..." என்கிறார் ஏறுதியான பகைக்கூற்றச் சித்திரனார்.

"வாதவூரரே, என்ன சொல்லுகிறீர்? தொகை எங்கே?" என்கிறான் அரிமர்த்தனன்.

"கொடுத்தவன் வாங்கிக்கொண்டான்; குதிரைகள் வரும்" என்கிறார் வாதவூரர்.

"அரசே, வாதவூரருக்கு வயசு முப்பதுதான். திருக்கோவையாரைப் பாடியவர் என்பதற்காக, அவரை நாம் சிறிது காலம் பார்க்காமல் இருந்துவிட்டதற்காக, ஜீவன் முக்தராகிவிட்டார் என்று நினைப்பது தவறு. சங்கரனார் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்தாலும் குற்றம் குற்றமே என்ற நாடு இது. சங்கரருக்கே அப்படியென்றால் வாதவூரருக்கு மட்டும் என்ன இளக்காரம்?" என்கிறார் ருத்திரசாத்தனார்.

"வாதவூரரே, என்ன சொல்லுகிறீர்? சித்தர்கள் போலப் பரிபாஷையில் பேசி ராஜாங்க நேரத்தைக் கழிக்க வேண்டாம். குதிரைகள் வரும் என்கிறீரே; எப்போது வரும்?"

வாதவூரன் கண்கள் ஏறச் செருகிவிட்டன. நின்ற நிலையிலேயே உள்ளோடு ஒன்றி விட்டான்.

உதடுகள், "குதிரைகள்-குதிரைகள்-குதிரைகள்...' என முணுமுணுக்கின்றன.

பாண்டியன் மனசிலும், "குதிரைகள், குதிரைகள் குதிரைகள்" என்ற வார்த்தைகள் எதிரொலிக்கின்றன.

பட்டி மண்டபத்துக்கு வெளியே சடபட வென்று ஆர்ப்பாட்டமான சத்தம். காவலர்கள் இருவர் ஓடி வருகிறார்கள். "குதிரைகள் வந்துவிட்டன! அரசே! குதிரைகள் வந்து விட்டன!" என்று நமஸ்கரிக்கின்றனர்

"என்ன, குதிரைகளா! எங்கே!" என்று எழுந்திருக்கின்றான் மன்னன். சபையும் திரண்டு எழுந்திருக்கிறது. வீரக்கழல் முழங்க, அரசன் மிடுக்குடன் வாசலுக்குப் போகிறான். மந்திரி பிரதானிகள் பின் தொடர்கிறார்கள். பட்டி மண்டபத்திலே 'குதிரைகள் குதிரைகள் என்று தம்மை மறந்து ஜபிக்கும் வாதவூரரையும் சிலைகளையும் தவிர யாரும் இல்லை.

குதிரைகள்தாம் எத்தனை! பத்து அக்குரோணிக்கு போதுமானவை; அவ்வளவும் வெள்ளை, குதிரை நோட்டம் தெரிந்த கணக்காயர்கள் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்க்கிறார்கள்; ஒரு சுழி இருக்கவேண்டுமே. அத்தனையும் உயர்ந்த ஜாதிக் குதிரைகள்.

குதிரைப்பாகன்தான் கண்கொள்ளாக் காட்சி. அவனை அழைத்துச் சென்று அப்படியே முடி சூட்டிவிடலாமா என்றுகூட நினைத்தான் அரிமர்த்தனன். என்ன. அசட்டுத்தனமான நினைப்பு! அவன் துருஷ்கனா, யவனனா, சோனகனா? கண்களிலேதான் அம்மம்ம, என்ன பயங்

கரம்! சாட்டையைகொண்டு சிமிட்டாக் கொடுக்கிறான் அத்தனை குதிரைகளும் அணிவகுத்து நிற்கின்றன!

"பெற்றுக்கொண்டு சீட்டைக் கொடும்; போகவேண்டிய் வழி கணக்கில் அடங்காது" என்றான் குதிரைப்பாகன். குரலில் இனிமையும் பயங்கரமும் கலந்திருந்தன.

அரசன் முறிச்சீட்டில் கையெழுத்திட்டுத் தருகிறான். பாகன் வாங்கிக்கொண்டு வணக்கங்கூடச் செய்யாமல் போய்விடுகிறான்.

மன்னனும் மந்திரிப் பிரதானிகளும பட்டி மண்டபத்துக்குள் திரும்ப வருகிறார்கள் வாதவூரன் முகத்தில் சோகம் தேங்க, "நாடகத்தால் உன் அடியார் போல் நடித்து நான் நடுவே, வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப் பெரிதும் விரைகின்றேன்" என்று தழுதழுத்தபடி உருகி நிற்கிறார்.

"வாதவூரரே, என்னை மன்னிக்கவேண்டும்; நான் ராஜ்யத்தைச் சுமக்கிறவன்."

"அரசே, நான் உலகின் துயரத்தை, வேதனையைச் சுமக்கிறவன்."

"வாதவூரரே, அப்படி மனம் நொந்துகொள்ளக் கூடாது. தாங்கள் பழையபடி எனக்கு அமைச்சராகவே இருக்கவேண்டும்; தாங்கள் இல்லாவிட்டால் இத்தனை குதிரைகள் கிடைக்குமா?"

"அமைச்சன் மருத்துவனைப் போல இருக்கவேணும் என்பதை 'நான் தங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமா?" என்கிறார் ருத்திரசாத்தனார்.

"பகையை விரட்டப் படைப்பலம் வேண்டாமா?" என்கிறார் ஏனாதி.

அரிமர்த்தனன் மனசு மறுபடியும் அந்தக் குதிரைகள் மீது, அந்த வெள்ளைக் குதிரைகள் மீது சவாரி செய்கின்றன. பகைவர்கள் தலைமீது நடமிடும் குதிரைகள். வாதவூரன் கொடுத்த குதிரைகள் அல்லவா? என்ன அறிவு, என்ன தூய்மை! தெய்வாம்சமாக, தெய்வமாகக் குதிரைப்பாகனைப் போலவே நின்றானே... ..

நடுச்சாமத்தைப் புள்ளியிடச் சங்கு விம்முகிறது, அலறுகிறது, முழங்குகிறது. அதன் ஓசையும் மடிகிறது.

அது என்ன சத்தம், தனி நரி ஊளையிடுகிறமாதிரி! அதன் குரல் ஒடுங்கும் சமயத்தில் ஆயிரம் ஆயிரமாக நரிகள் ஊளையிடுகின்றன. நான்மாடக்கூடலில் நரிகளா? குதிரைப்பந்தி இருக்கும் திசையிலிருந்து அல்லவா கேட்கிறது? அரிமர்த்தனன் எழுந்து நிலாமுற்றத்துக்குச் செல்கிறான். காதுகளை எட்டியிட்டுக் குடைவது போன்ற இறைச்சல். இருட்டில் கண்கள் துழாவுகின்றன. இருட்டைத் தவிர வேறு எதுவும் தெரியவில்லை.

மன்னவன் வீரக்கழல் ஒலிக்க, உத்தரீயம் தரையில் புரள, மறுபடியும் சயனக்கிருஹத்தில் நுழைகிறான். மஞ்சத்தருகில் சாய்த்து வைத்திருந்த உடைவாளுடன் அறையை விட்டு விரைகிறான். வாசலில் தூக்கமும் மருட்சியும் கண்களில் தேங்க, குழலும் மேலாக்கும் சரிய துவண்ட நடையில் விளக்கெடுத்து முன் செல்லுகிறார்கள் பணிப்பெண்கள். அந்த மங்கிய ஒளியில்தான் அவர்கள் என்ன அழகு!

அரசன் அரண்மனை வாசலில் வந்து நிற்கிறான். 'குதிரை லாயத்தில் நரிகள் புகுந்துவிட்டன. அரசே, அவை நகருக்குள்ளும் பிரவேசித்துவிடும்போலத் தெரிகிறது..." என்று கும்பிடுகிறார்கள் குதிரைப் பந்தியின் காவலர்கள்.

மூன்று ஜோடிக் கழல் ஒலிகள் இருட்டில் படிப்படியாக மங்கி ஓய்ந்தன.

திடீரென்று இருட்டையே கூர்ங் கத்திகொண்டு கிழிப்பதுபோல ஒரு தனி அலறல். பீதியில் வெருண்டு உயிருக்குப் போராடி மடியும் குதிரையின் குரல் அது அதைத் தொடர்ந்து ஆயிரம் பேய்கள் கெக்கலிகொட்டி நகைப்பது போன்ற நரி ஊளை. போர்க்களத்தில் கவந்தங்கள் ஆடுவதையும் அச்சிற்று விழும் தேரில் அடிபட்டு நசுங்கும் குதிரைகள் யானைகள் போடும் கூச்சல்களையும் கேட்டவன் தான் அரிமர்த்தனபாண்டியன். ஆனால் அன்று கேட்ட அந்தத் தனிக் குதிரையின் சப்தம். அவனிடம் அபயம்கேட்டு ஏமாந்து உயிர்விடுவது போல இருந்தது. நான் மாடக்கூடலில் இந்த இருட்டுப் பேய்க் கூச்சல் ஜனங்களை எழுப்பிவிட்டிருக்கக்கூடும். அவர்கள் இரட்டைத் தாழிட்டு வீட்டுக்குள் அமர்ந்துவிட்டனர்.

குதிரைக் கொட்டடியின்முன் காவலர்கள் கதவைத் தாழிட்டுக் காவல்காத்து நின்றனர்.

“உள்ளே மருந்துக்குக்கூட ஒரு குதிரை இல்லை நமது லாயத்தில் நின்ற பழைய குதிரைகளைக்கூட. ஒன்று பாக்கிவிடாமல் கொன்று கிழித்துவிட்டன” என்றார்கள் காவலர்கள்.

“புதுக் குதிரைகள்?”

“அவை மறைந்த மாயந்தான் தெரியவில்லை. உள்ளே நரிகள் நின்றுதான் ஊளையிடுகின்றன. அவை வெளியே வந்துவிடாமலிருக்க, கதவை இழுத்துச் சாத்தி வைத்திருக்கிறோம். நாங்கள் சாத்து முன்பே பெரும் பகுதி வெளியே ஓடிவிட்டன”

"அரசே, குதிரைப் பந்திக்குள் நரிகள் ஊளையிடு கின்றனவே; புதுக் குதிரை ஒன்றுகூட இல்லையே" என்று பக்கத்தில் ஒரு குரல் கேட்டது.

அரசன் திரும்பிப் பார்க்கிறான். அமாத்தியர் ஞானசாத்தனார் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

"ஆமாம். புதுக் குதிரைகளைக் காணவில்லையாமே" என்றான் அரிமர்த்தனன்.

"நானும் அப்படித்தான் எதிர்பார்த்தேன். தங்கள் மந்திரியின் சித்து விளையாட்டாக இருக்கலாம். நீங்கள் கவனித்தீர்களோ, குதிரைகள் வந்தபோது அவன் நிலையை? நான் வரும்போதே மீண்டும் அவரைக் கைது செய்யும்படி உத்திரவிட்டுவிட்டு வந்தேன்."

"சீ! அப்படி இருக்காது. மேலும் நீதி வகுக்க நாம் யார்?"

"அரசே, தாங்களுமா?"

"குதிரைபபாகன் எங்கு மறைந்தான் என்பதுதான் தெரியவில்லை. நேற்று நமது கோயில் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் சென்று படுத்ததைத்தான் சிலர் பார்த்த தாகத் தெரிகிறது. ஒற்றர்கள் கிரகித்த தகவல் இது தான்" என்றது மற்றொரு குரல். ஏனாதி பகைக்கூற்றச் சித்திரனார்தாம்.

"பாகனைப் பிடித்தால் காரியம் தெரியும்."

இடை வெட்டு

அடியார்க்கு நல்லார்: நான்தான் அப்பொழுதே சொன்னேனே: குதிரைகள் நிச்சயமாக வரும் என்று. எனக்குத் தெரியாதா வாதவூரனை!

LIBRARY TIRUNELVELI.

சேனுவரையர் : வாதவூரன் பொய்யன் என்று நான் எப்பொழுதும் சொன்னதுண்டா ? சமயத்துக்கு வராத குதிரைகள் இனி வந்து என்ன, வராமல் என்ன ? இப்பொழுது வெகு சிரேஷ்டமான பரிகள் கிடைத்தாலும் அவை நரிகளுக்குத்தான் சமம். மானம் கெட்டுப்போய் அரசனும் அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டானே !

இளம்பூரணர் : புரை தீர்ந்த நன்மைபயக்கும் என்றால் எதுவும் பொய்யே அல்ல. இன்று அரசன் ஏற்றவை நரிகளாகவே இருந்தாலும் அவை பரிகளே, வாதவூரனுக்கு வயசு முப்பது என்பதற்காக வாயில் வந்தபடி எல்லாம் பேசுவதா ?

ஒற்றன் : குதிரைகள் கொண்டு வந்தானே, அவனை நீங்கள் எங்காவது கண்டீர்களா ?

அடியார்க்கு நல்லார் : சொக்கேசன் ஆலயத்து வசந்த மண்டபத்துக்குள் போய் உட்கார்ந்தான். நான் என் கண்களால் கண்டேன்.

சேனுவரையர் : நான் பார்க்கும்பொழுது அவன் வசந்த மண்டபத்தில் இருந்தான். என்று சொல்லும். அவன் இப்பொழுது எங்கும் இருக்கலாம். அவனது கழுத்தில் கிடந்த மறுவைப் பார்த்தீர்களா ? ஆலகால விஷம் மாதிரி அல்லவா இருந்தது ? உன்மத்தனைபோல் அல்லவா நிதான புத்தியுடன் நடந்துகொள்ளச் சிரமப்படும் உன்மத்தன்போல் அல்லவா, அவன் விழித்தான ?

இளம்பூரணர் : மறு இருக்கிற இடத்தில் இருந்தால் எல்லாருக்கும் அதிருஷ்டந்தான். அவன் அதிருஷ்டசாலிதான் என்பது நிச்சயமில்லை. வாதவூரன் நிச்சயமாக அதிருஷ்டசாலிதான்.

2

வாதவூரர்

வாதவூரன் மனசும் அறிவும் தட்டு மறித்து விளையாடின. யாருக்கு யார் பதில் சொல்லுகிறார்கள் என்ற நினைப்பின்றி யாரோ மனசில் சொன்னதை, தாம் நாவால் சொன்னதாகவே வாதவூரருக்குப் பட்டது. குதிரைகள் வாங்க வேண்டும் என்ற நினைப்பே அற்றுப் போகும்படி தம்மை இழுத்து உட்கார்த்திவிட்ட பெரியார் தம்மிடம் என்னத்தைக் கண்டு விட்டார் என்பதுதான் முடிவில்லாப் புதிராக அவரை மலைக்க வைத்தது.

கல்லால நீழலில் அமர்ந்த தட்சிணாமூர்த்தத்துக்கு, கண்கூடாகக் கண்டு, ஸ்பரிசித்துப் பேசக்கூடிய ஒரு ரூபம் இருக்குமாகில் அது அவர்தாம, என்னை ஆட்கொள்ளுவதற்காக அம்மையப்பனே அப்படி வந்தாளே! சீ! நான் யார்? எனக்குத் தகுதி என்ன! மனசில் அவன்மீது நாட்டம் இருந்துவிட்டால் போதுமா? கால் எடுத்து வைகக முடியாமல், அறிவுதான் அடிக்கு நூறு வேலிகள் கட்டுகிறதே, அப்படிப்பட்ட அறிவு, என்னை ஆட்கொண்டு என்னை அளந்து நிற்கும்போது, அவனால்தான வர முடியுமா, என்னால்தான் அவனிடம் போக முடியுமா?

பாண்டியனிடம் சமத்காரமாகப் பேசிவிட்டதால் நான் செய்த காரியம சரியாகிவிடுமா? அவன் கொடுத்தானுவது! அவன் வாங்கிக் கொண்டானுவது! அவன அரிமர்த்தனனாக வந்து கொடுத்தபொழுது அரிமர்த்தனனாக நிற்கும் அவனிடம் கணக்குக் காட்டுவதை விட்டு, வேதாந்தம் பேசி என்னை நான் பொய்த்துக்கொண்டேனே! என்னைவிட நெஞ்சறி கள்வன் எவன்? என்னையும் நம்பி, பணத்தைக் கொடுத்தானே பாண்டியன். பாண்டியன்

பணம். பாண்டியன் பணம் கரையும்பொழுது காலம் நின்றதே, களனே அழிந்ததே. அந்தப் பெரியாரை நான் திரும்பவும் பார்க்க வேண்டுமே. அவர் அருகில் இருந்தால். தாய் மடியில் இருப்பது போலல்லவா இருந்தது? அவர் என்னிடம் என்ன சொன்னார்? என்னத்தைத்தான் சொல்லவில்லை? அவர் சொன்னதை வேதமும், வேதாந்திகளும், சங்கரனும் சொல்லத்தான் செய்திருக்கிறார்கள் அவன் சொன்னதன் நுட்பம் வார்த்தைக்குள் இல்லையே. குரலிலா, கண்ணிலா? அவர் எதைக் கொண்டு என்னை இழுத்துவிட்டார்? எனக்குத் தெரிந்ததைத்தான் சொன்னார். ஆனால் தெரிந்தது என நான் நம்பி இருந்ததற்கு எவ்வளவு உள்ளுறை கொடுத்து விட்டார்? “தாமே குதிரைகள் வரும்; நீ உன் குதிரைகளை அடக்கக் கற்றுக்கொள்” என்றாரே சிரித்துக்கொண்டு. அப்பொழுது பாண்டியனும அவனுடைய குதிரைகளும் அவனுடைய குதிரை வேட்கையும் இந்தப் பிரபஞ்ச லீலையில் எவ்வளவு அற்பமாக, துச்சமாகப் பட்டன; நமது பார்வைக்குள். படவேண்டாத ஒன்றாகப் படும்படி செய்து விட்டாரே. நானா பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தேன்? இந்தப் பிரபஞ்சமே எடுத்துக் கொடுத்தது. அதற்குப் பாண்டியன் என்னை வெயிலில் நிறுத்த வேண்டும், கசையடி கொடுக்க வேண்டும். கண்ணைப் பிடுங்க வேண்டும், யானையைவிட்டு என் தலையை இடற வேண்டும், இவை எல்லாம் அற்பத்துக்கு அற்பமான காரியங்கள். பாண்டியனது குதிரை வேட்கை மாதிரி பிரபஞ்சத்தின பார்வையில் படவேண்டாத ஒன்று. என்னுடைய கட்சியும் பாண்டியன் கட்சி போன்றதுதான். மதுரை அதிருஷ்டம் பெற்ற ஊர்தான் பாண்டிய நாடு அதிருஷ்டம் பெற்ற நாடுதான். என்னை எப்படியாவது நீதியின் ஆதிக்கத்திலிருந்து பாதுகாப்பதற்காக என்ன என்ன பாடு பட்டான்! அவனுக்குக்

குதிரையைப் பற்றிக்கூட அக்கறை இல்லைபோல் இருக்கிறது. நீதி என்ற ஒன்று திருப்தியடையும்படி நான் பதில் தந்துவிட்டால், என்னைப பாதுகாத்து மறுபடியும் இந்த மந்திரி உத்தியோக விலங்கை மாட்டிவிடுவதில் அவனுக்கு என்ன ஆசை! அரிமர்த்தனனும அதிருஷ்டசாலிதான். என் உயிருக்கு உயிரான ருத்திரசாத்தனும் ஏனுதியும் சத்திர வைத்தியர்கள் போல அல்லவா நடந்து கொள்ளுகிறார்கள்? மனித வமசம் அநாதி காலந்தொட்டு இன்றுவரை, இனிமேலும் அறுகு போலப் படர்ந்து கொண்டே இருக்க, கண்களைக் கட்டிக்கொண்டு நடக்கும் நீதியின் பின்புறமாக, தம் மனசைச் செப்புக்கோட்டைக்குள் சிறை செய்து நடந்தார்களே, அவர்கள் அல்லவா மந்திரிகள்? மந்திரிகள் என்று உலகத்தில் வேடமிட்டால் மந்திரியாகவே நடிக்க வேண்டும. இடையிலே வேஷத்தைக் கலைத்துக் கொள்ளலாமா? அது மனுதர்ம மாகாது: உயிர்த் தருமம் உயிர்த் தருமத்துக்கு அரசனது பட்டி மண்டபத்தில் இடங்கொடுக்க முடியுமா? கொடுத்தால் பட்டி மண்டபத்தில் வௌவாலும் குறு நரியும் கொண்டாடி நடக்குமே...

என்ன?

குதிரைகளா? பாண்டியனுடைய பணியாளர்கள் அல்லவா வந்து சொல்லுகிறார்கள்.? குதிரைகள்! குதிரைகள் வந்துவிட்டனவோ? குதிரைகளாவது வருவதாவது! பணம் போன திக்கில் குதிரைகள் ஏது? உன்னை ஆட்கொண்ட ஐயன், அன்று கல்லாலின் அடியில் உனனையே உருக்கிவிட்டவன, உன்னைக் காப்பாற்றக் குதிரைகளைக் கொண்டு வந்து விட்டானு? என்ன ஆபத்து? எனக்காக, என் பொய்க்காக, என்னுடைய நிலையில்லா மனசுக்காக என்னிடன் சேர்ந்து தெய்வமே

என்னுடைய குருதேவனே, 'அந்தப் பொய்யை நிலைநாட்டத் துணிந்தானு? நான் கொடுக்காத தொகைக்குக் குதிரைகளா? எனக்காக, என்னுடைய அற்ப ஜீவனைப் பற்றுவதற்காக, சகல லோகங்களுமே திரண்டு நின்று எனது பொய்யை நிலைநாட்ட வருவதா? களங்கமற்ற தர்மமானது, என்னுடைய சிற்றறிவின் கொடுக்கல் வாங்கல்களின் அற்ப நடத்தைகளுக்கு, அகந்தைக்குத் துணை வருவதா? உலகத்தையே பொய்ப்பிக்கும் பொய்யை உண்டாக்கிய நான், அதமன் அல்லவா? சர்வேசுவரனுடைய லீலை என்னுடைய பொய்க்கும் துணை நின்று அதை மெய்ப்பிக்க அதலபாதாளத்தில் இறங்குமாகில் அது...அது...எனது நா எழவில்லையே......!

வாதவூரரின் உடலிலிருந்து விலங்குகள் கழற்றப்படுகின்றன. அவருக்குப் பழைய மரியாதைகள் செய்யப்படுகின்றன. ஆனால் அவை மெய்யான பார விலங்குகளாக உடலையும் உயிரையும் உணர்வையும் அதற்குப் பின்புறமாக உள்ள மகா சூட்சுமமான கரணங்களின் சேர்க்கைக் கோப்பையும் அழுத்தின. அவரது நெஞ்சு உலர்ந்தது, வறண்டது. சுழன்றது, பொங்கியது, குமுறியது; சுழித்து நுரைத்து கொப்புளித்துப் பொய்ம்மை என்னும் வேதனையைக் கக்கி விக்கித் தடுமாறியது. அவருடைய வேதனை உலகத்தின் வேதனை ஆயிற்று. மதுரை மூதூரின் வேதனையாக உருவெடுத்தது; பெருக்கெடுத்தது. பிரவாகமாகச் சுழித்துக் குறியற்றுக் குறிக்கோள் அற்று விம்மிப் புடைத்து ஓடியது. கரைகள் என்ற பிரக்ஞை இல்லாமலே மதுரை மூதூரை நனைத்தது, முழுக்கியது, ஆழ்த்தியது. பஞ்சணை மெத்தையில் அமர்ந்திருந்தது வாதவூரன் உடல். அவருடைய வேதனை உலக வியாபகமாக, மதுரையையும் அதற்கும் அப்பால் உள்ள அண்டங்களையும் தன்னுள் ஆக்கியது......

நடுநிசியில் ருத்திரசாத்தனுடைய சேவகர்கள் அவருடைய உடலில் விலங்கிட்டனர். விலங்குகள் ஏறின என்ற உணர்வும் அற்றுப்போன சமயம் அது. வேதனை வெள்ளம் அவரையும் அவரது பிரபஞ்சத்தையும் அமுக்கித் தன்னுள் ஆக்கித் தடந்தெரியாமல் செய்துவிட்டது.

இடைவெட்டு

சேனாவரையர் : வையை நதியிலே வெள்ளம் இப்படி வந்தது என்று சொன்னால் நம்புகிறவர்கள் யார்? சில சமயங்களில் கண்ணால்காணும் விஷயங்கள்கூட நிஜமா என்ற சந்தேகம் தோன்றுகிறது. நீர் அந்தப் பக்கமாக ஒரு கூடை மண்ணை அள்ளிப் போடும்.

இளம்பூரணர் : பரிகள் நரிகளுக்குச் சமம் என்றீரே உமக்கு யக்ஷிணி உபாசனை உண்டோ? சொன்ன மாதிரி பாண்டியன் குதிரை லாயத்திற்குள் நரிகள் எப்படிப் புகுந்தன? தலையாலங்கானத்துப் போரில் கவந்தங்கள் ஆடினவாம். கூளிகளும் பேய்களும் கூழ் அட்டனவாம். அன்று கேட்ட பேரிரைச்சல்கூட இன்றைய நரி ஒன்றின் சத்தத்துக்கு ஈடாகாதே, அலறல் கால பாசம் போல் அல்லவா உயிரை நாடித் தடவியது! நரிச் சத்தம் கேட்டே நகரத்தில் சாவுக்குக் கணக்கு இல்லையாம.

அடியார்க்கு நல்லார் : பேசிக்கொண்டே நிற்காதீர். முழங்கால் பரியந்தம் தண்ணீர் சுற்றுவது தெரியவில்லை? இன்று வையையில் வெள்ளம் எப்படி உண்மையோ அப்படி நரிகளும் உண்மை. இவை கண்ணுக்குத் தெரிந்தவைகள். இவற்றிற்கும் மேலாக ஏதோ ஒன்று, ஆதிகாரணமான ஒன்று......

ஒற்றர்: ருத்திரசாத்தன் உத்தரவுப்படி வாதவூரனை விலங்கிட்டுவிட்டார்கள். அவனைப் பிடித்தால் போதாது· குதிரைப் பாகனையும் பிடிக்க வேண்டும்.

மூவரும்: மன்னவன் ஆக்ஞை அல்ல அது. அவன் அப்படி உத்தரவு போடமாட்டான். ஐயோ, வெள்ளம் பொங்குகிறதே! நுரைகள் புரள்வதைப் பாருங்கள், சிவனுடைய சிரிப்புமாதிரி......

3

சொக்கன்

ஆலவாய்மெய்யன், உலகத்தைத் தன் வசம் இழுக்கும் சொக்கன் விளையாடினான். ஜீவாத்மாவின் வேதனையை உணராது விளையாடினான். அங்கயற்கண்ணியின் கண்ணில் பாசமும் கன்னத்தில் குழிவும் தோன்ற அவன் விளையாடினான். பெரியவராக வந்து, பெரிய ஞானோபதேசம் செய்வதுபோலப் பாவனை செய்து, தெரிந்ததையே சொல்லி, ஏற்கனவே தன் பாசத்தில் சிக்கிய ஜீவனை இன்னும் ஒரு பந்தனம் இட்டு வேடிக்கை பார்த்தான். ஈசன் விளையாடினான், வாதவூரன் அவனுடைய விளையாட்டுப் பொம்மையானான், ஈசனுக்குப் பிரபஞ்சமே வாதவூரனாயிற்று. பிரபஞ்சத்துக்கு உடைமையான அவனது பார்வை வாதவூரன்மீது மட்டும் விழுந்தது. பிரபஞ்சமும் அண்டபகிரண்டமும் அனந்தகோடி ஜீவராசிகளும், யோக நித்திரை போன்ற தாமஸ நித்திரையில் ஆழ்ந்துள்ள நிலைப்பொருள்களும் ஏகோபித்து ஏற்றுச் சுமக்க வேண்டிய அவனது பார்வை அத்தனையையும் விட்டு அதில் ஒன்றான மகா நுட்பமான வாதவூரன் என்ற தோற்றத்தினமீது, ஓர் உருவ வரம்புக்கு உட்பட்ட தனிச் சாகையின் மீது விழுந்தால் அது சுமக்குமோ?

ஆமாம், ஆதலால்தான் வாதவூரன் நெஞ்சிலே வேதனை பிறந்தது. சொக்கன் திடுக்கிட்டான், விளையாட்டு விபரீதமாயிற்று. அவன் மனசையும் அந்த வேதனை கவ்வியது. அங்கயற்கண்ணியின் கண்கள் வாளையைப் போலப் புரண்டு சிரித்தன. கன்னங்கள் குழிவுற்றன. கோவைக் கனிக்கு நிறமும் மென்மையும் கற்பிக்கும் அவள் அதரங்கள் மலர்ந்தன. கொங்கைகள் பூரித்தன. காம்புகள் விம்மின. செல்வி சிரிக்கத் தொடங்கி விட்டாள். அண்ணல் தன் செயல் கண்டு, பித்தாடும் சொக்கன வேதனை கொண்டு சிரிக்கலானன். சிரிப்பு நாபிக் கமலத்திலிருந்து கொப்புளித்துப பொங்கியது.

ஈசன் மனசிலோ வேதனை. ஈசன் வாதவூரனுகிவிட்டான். அவன் துயரம இவன் துயரமாகியது. ஜீவனுடைய பொறுப்புக்குள் உட்பட்டு, அதன் அற்பத்திலும் அறபமான கொடுக்கல் வாஙகல் பேரஙகளின் சிக்கலை நன்குணர்ந்து அதன் சுமைகளைத் தாஙகலானுன. ஈசன் கழுத்துத் தளளாடியது. எனன சுமை! என்ன பாரம்! கண்கள் ஏறச் செருகின.

அவனது வேதனையைக் கண்டு அங்கயற் கண்ணி சிரிக்கிருள். அண்ட பகிரண்டமும் ஏகோபித்து அவளுடன சேர்ந்து ஈசனைப பார்த்துச் சிரிக்கின்றன.

வாதவூரனுக ஈசன் வேதனை கொண்டான். அவன் மனம் என்ற சர்வ வியாபகமான காலம் கொல்லாத சர்வ மனம் நைந்தது. குமுறியது. கொப்புளித்தது. வாத ஊரனுகக் கிடந்து வெம்பியது. குதிரை எனக்காட்டி ஏமாற்றி வந்துவிட்ட செயலுக்காக, தானும் அந்த மனிதனைப் போலச் சிட்சை பெற்றுல் தான், ஆறும்; வாத ஊரன் தன் அருகில் வந்தால், அவனருகில் தான் இருக்கலாயக்கு என நினைத்தான.

வேதனை சுமந்த கழுத்துடன் ஆலவாய்க் கர்ப்பக் கிருகத்திலிருந்து வெளிவந்தது ஓர் உருவம். ஈசன் வெளி வந்தான். சுற்று முற்றும் பார்த்தான். எங்கே பார்த் தாலும் வெள்ளம். மதுரை மூதூரை ஊர் என்று அறிய முடியாதபடி ஆக்கிவிட்டது வெள்ளம். ஈசன் நடந்தான் ஈசன் சிரித்தான். ஈசன் வெள்ளத்தில் நீந்தி விளையாடி முக்குளித்துக் கும்மாளி போட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அங்கயற்கண்ணி சிரித்தாள். வெள்ளம் இன்னும் உக்கிரமாக நுரை கக்கிப் பாய்ந்தது.

மனிதவம்சம துயரத்திலும் வேதனையிலுமே ஒன்று பட்டு வரும. தன்னை அறியாமலே முக்திநிலை எய்தும். அன்றிரவு அவ்வூரின் நிலை அது. யானையும் காளையும மனிதனும் மதிலும் மண்ணும் அரசனும் ஆண்டியும் அன்று வெள்ளத்தைத் தடுக்க, மறிக்க, தேக்கி நகரத் தைக் காப்பாற்ற, காரிருட்டில், அருகில் இருபபவன் என்ன செய்கிறுன் என்பதை அறியாமல் மண்வெட்டிப் போட்டுப் போட்டு நிரப்பினா. மண் கரைந்தது. மறு படியும் போட்டனர். கரைந்தது. மறுபடியும் போட்ட னர்.

அன்றிரவு இரண்டு ஜீவன்கள் வெவ்வேருன துயரத் தில் வாடின. வாதவூரன் தன் பொயயை நிலைநாட்டிய தெய்வத்தின் கருணையைச் சுமக்க முடியாமல் வேதனைப் பட்டான். மண் வெட்டி வெட்டிப்போடும் அனந்த கோடி ஜனங்கள் முயற்சியை அவனது வேதனை கரைத்தது. உழைத்து உழைத்துச் சோர்வடைகிறவர்களுக்குப் பசி யாற்ற ஒரு கிழவி, பந்தமற்ற நாதியற்ற கிழவி பிட்டு அவித்து அவித்துக் கொட்டி விற்று வருகிருள். அவள் கிழவி. அவளுக்கு நாதி இல்லை. பந்தம இல்லை. பிட்டும் பிட்டுக் குழலுந்தான் பந்தம். தணிக்கை பண்ணிவரும

கணக்கர்கள் பசி போக்கப் பிட்டுக்காரியிடம் வந்தார்கள். அவளது அடுப்பில் எரிந்த நெருப்பில் கொஞ்சம் எடுத்து அவளது வயிற்றில் கொட்டிவிட்டுப் போனார்கள். மதுரை வாசிகள் எல்லாரும் கரைக்கு மண் போடவேணுமாம். அவளது பங்குக்கும், தச்சிமுழம் நாலு அளந்து போட்டிருக்கிறதாம். அவள் என்ன செய்வாள்? பிட்டுக் குழலைப் பார்ப்பாளா, அடுப்பைப் பார்ப்பாளா, அந்த இருட்டில் ஆள் தேடிப்போவாளா?

இருட்டிலே "ஆச்சி" என்ற குரல் கேட்டது. அதிலே ஏக்களிப்பும் பரிவும் கலந்திருந்தன. வேதனை வெள்ளத்தில் முக்குளித்த ஈசன் குரல் அல்லவா?

"யாரப்பா, புட்டு வேணுமா?" என்று கேட்டாள் ஆச்சி.

"என்ன ஆச்சி, புட்டா அவிக்கிறாய்? புட்டு நன்றாக இருக்குமா?" என்கிறான் ஈசன்.

"என்னபபா, இபபடிவா. உன்னை வெளிச்சத்தில் நல்லாப் பார்க்கட்டும். என் பேரன் மாதிரி இருக்கிறாயே; வா இப்படி உட்காரு. உன் பங்கை நிரப்பிவிட்டியா? எனக்கு நாலு மௌளம் அளந்திருக்காங்களாம். நீதான் ரெண்டு கூடை மண்ணைப் போடேன். உனக்குக் கோடி புண்ணியம் உண்டு" என்றாள் கிழவி.

"எனக்கு என்ன கொடுப்பாய் ஆச்சி?"

"என்னிடம் காசு பணம் ஏது? இப்பவரை சாப்பிட்டவங்க கணக்குச் சொல்லிவிட்டுப் போயிட்டாங்க. உனக்கு வேணும்னா, புட்டுத் தாரேன்."

"ஆச்சி, அப்படியென்றால் நீ ரொம்ப ஏழையா?

"இதென்ன கூத்தா இருக்கு! உங்க ஊர்லே பணக்காரங்களா புட்டுச் சுட்டுப பொழைக்கிறாங்க?" என்று

சிரித்தாள் கிழவி. நாலு புறமும் நரிகள் ஊளையிடும் வனாந்திரத்தில் சிக்கிக்கொண்ட ஜீவனின், நிர்க்கதியாகத் தவிக்கும் உயிரின, துயரம் அந்தச சிரிப்பிலே இழையோடியது.

“ நீயோ பரம ஏழை. எனக்கோ பசி சொல்லி முடியாது. போறப்போகிறது. புட்டு உதிர்ந்துபோனல், அதைமட்டும எனக்கு எடுத்து வைத்திருந்துகொடு. நான் போய் உன பங்குக்கு மண்போடுகிறேன. ஆனல் எனக்குப் பசி அதிகம். ஒரு கூடை போட்டால், உடனே ஓடி வருவேன்.”

“ இந்தா...”

“ இப்ப வேண்டாம் ஆச்சி. போட்டுவிட்டு வருகிறேன்......”

ஈசன் மறுபடியும் வெள்ளத்தில் முக்குளித்து விளையாடினன. கரையேறினன். மறுபடியும் தண்ணீரில் குதிக்க ஆசை. ஆனல் பிட்டு ருசி நாக்கைச் சுழற்றியது ஒரு கூடை மண எடுத்துப் போட்டான.

பாதிவெள்ளம படக்கென்று வற்றியது. ஆனல், ஜலம் மனித வெள்ளம் இட்ட மண் கரைமேல் மோதித் தத்தி அலம்பி வழிந்து கொணடிருந்தது.

“ ஆச்சீ, ஒரு கூடை போட்டுவிட்டேன. பசிக்கிறது‘ புட்டுப் போடு.”

“பேரப்பிள்ளை, தெய்வமேதான் உன்னை இங்கே அனுபபியிருக்கு. நீயும் அதிட்டக்காரன் தான். நீ போனதுலே இருந்து எடுக்கிற புட்டு எல்லாம் உதிர்ந்து தான் போகிறது. இதோ பார், எத்தனை பேர் காத்து உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.”

"அது கெடக்கட்டும். இந்த முந்தித் துணியிலே புட்டெப் போடு. நேரமாச்சு. மண்ணைப் போட்டுக் கரையை அடைக்க வேண்டாமா?"

"ஆமாம், ஆமாம். நேரமும் விடியலாச்சு. ராசா வந்தா......"

"ஆமாம், ஆமாம."

ஈசன் ஒரே அமுக்கில் பிட்டை விழுங்கிவிட்டான். என்ன ருசி! பேரினபம்! ஒரே ஓட்டமாக ஓடி, கூடையை விட்டெறிந்துவிட்டு, வெள்ளத்தில் குதித்து விளையாடினன்.

அசுரப் பசிபோலச் சுழித்தோடும் வெள்ளத்தில் மீன் போலப் புரண்டு, முழுகி முக்குளித்து விளையாடினன். வெள்ளத்தில் படம் விரித்துச் சீறிக்கொண்டு நீந்திச் செல்லும் நாக சர்ப்பம் மாதிரி எதிர்த்து நீந்துவான். ஆனந்த வெள்ளத்தில் மிதக்கும் யோகியைப் போலச் சுகாசனமிட்டு வெள்ளத்தின் போக்கில் மிதந்து வருவான். திரும்பவும் வாலடித்துத் திருமபும் முதலையைப போலக் கரை நோக்கி வருவான். பிறகு மீன் கொத்திப் புள்மாதிரி கைகளைத் தலைக்குமேல் வீசிக் கோபுரம போலக் குவிய நீட்டிக் கொண்டு உயரப் பாய்ந்து தலை குபபுற ஜலத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு மறைந்து விடுவான். ஜனங்கள் செத்தானே என று பயப்படும் போது மறு கரையில் தலை தெரியும. பிறகு சீறி வரும் பாம்பு மாதிரி நீந்தித் திரும்புவான்.

வெளிச்சம வர ஆரம்பித்தது. வெள்ளத்தின் பீதி குறைய, ஜனங்களும் கரைகளில் நின்று வேடிக்கை பார்த்தார்கள்.

சூரியனுடைய முதல் கிரணங்கள் வெள்ளத்தின் நுரைகளில் வானவில்லிட்டன. அரிமர்த்தன பாண்டிய

னுடைய மணிமுடிமீதும் பட்டத்து யானையின் வைர மிழைத்த முகபடாம் மீதும்பட்டுத் தெறித்து மின்னி விளையாடின.

அரசன் கரையோரமாகப் பட்டத்து யானைமேல், ஜனங்களிட்ட கரையைப் பார்த்துக் கொண்டு, கணக்கர்கள் கணக்கு ஒப்பிக்க, வந்து கொண்டிருந்தான். தூரத்திலே அவன் கண்ணில் ஒரு பகுதி மட்டும் உடைத்துக்கொண்டு வெள்ளம் பாய்வது தெரிந்தது. மீசை துடிக்க அந்த இடத்துக்கு யானையை விரட்டி ஓட்டும்படி சொல்லுகிறான். பாகன் அங்குசத்தினால் குத்துக் குத்தி, செவியின் புறத்தில் விரல்களால் இடிக்கிறான். அடுத்த கணம் யானை அந்த இடத்துக்கு வந்து நிற்கிறது.

அரிமர்த்தன பாண்டியன் தரையில் குதிக்கிறான்.

மேல்மூச்சு வாங்க ஓடிவந்த கணக்கர்கள், அவசர அவசரமாக ஏடுகளைப் புரட்டி, "பிட்டு வாணிச்சி பங்கு" என்கிறார்கள்.

கூடியிருந்த ஜனக் கும்பல், "தண்ணீரில் கும்மாளி போடுகிறவன் கடமை" என்கிறது.

அரசன் கைதட்டிச் சைகை செய்து கரைக்கு வரும்படி அழைக்கிறான்.

ஈசன் நாக சர்ப்பம் போலக் கரைக்கு நீந்தி வந்தான். கரையேறி ஈரம் சொட்டச் சொட்ட நிற்கிறான்.

கோபவேசமாக, "ஏன், மண்ணைப் போடாமல் பொழுதைக் கழிக்கிறாய்? சோம்பேறி!" என்று கேட்கிறான் அரசன்.

ஈரச் சிகையை அண்ணாந்து உலுப்பிக்கொண்டு ஈசனார் வாய்விட்டு அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தான். கண்டத்தில்

நனைந்த மறு, சூரிய ரேகை பட்டு மின்னியது. ஈசன் சிரித்தான்.

அரசன் கோபித்தான். கூட்டத்தை விலக்குவோர் வசம் இருந்த பொற்பிரம்பை வெடுக்கெனப் பிடுங்கி ஓங்கி ஓர் அடி கொடுத்தான். பொற்பிரமபு ஈசன் முகத்திலும் நெஞ்சிலும் ரத்த விளிம்பு காட்டியது.

அரசன் சினம் அவியவில்லை. மீண்டும் ஓங்கினன்.

ஈசனது அசட்டுச் சிரிப்பு அதிகமாயிற்று. வெருண்டவன் போல ஜலத்தில் பாய்ந்தான்.

அரசன் சினம் அவிந்தது. ஈசனைக் காப்பாற்ற அவனைத் தாவி எட்டிப் பிடித்தான். ஈசனது முடிப்பிட்ட முந்தி கிழிந்து கையுடன வந்தது. ஈசன ஜலத்தில் முக்குளித்து மறைந்துவிட்டான். அரசனும் தொடர்ந்து குதித்து மறைந்து விட்டான்.

வெள்ளம் மடமடவெனறு வறறியது. நுங்கும் நுரையுமாகக் கொபபுளித்த பிரளயம் சர்வேசனது ஹிரண்ய கர்பபத்தில் ஒடுங்கியது.

ஈரச் சகதியிலே மனனவன அரிமர்த்தன பாண்டியனது சடலம் கிடந்தது.

உலராத சகதியிலே, முகத்தில் சிவந்த வடுவுடனும் சொல்லில் அடங்காத பொலிவுடனும் மன்னவன் அரிமர்த்தன பாண்டியனது சடலம கிடந்தது.

மடங்கி இறுகப் பற்றிய கைக்குள், முன்றானைக்குள் பந்தகமிட்ட ஓலை நறுக்கு ஒனறு இருந்தது.

ஈசனுக்குக் குதிரைகள் பெற்றுக் கொண்டதாக எழுதித் தந்த அந்த முறிச்சீட்டு.

இடைவெட்டு

இளம்பூரணர் : அவன் மண் சுமப்பவன் என்றால் என்ன? நெஞ்சில் தைரியம் இருந்தால் தண்ணீரில் நீந்தக்கூடாதா மதுரை நகரத்தில் எத்தனை வீரர்கள் உண்டு! அவர்கள் காலில் உள்ள வீரக கழல்களின் ஓசை எவ்வளவு அவ் வளவு பேரும் மண்ணை வெட்டித்தானே போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்? அவன் ஒருத்தன்தானே, தனக்குள் வெள்ளம் அடக்கம் என்பது போல அதன்மீது பாய்ந்து நீந்தினன்? அவனை அடிக்கலாமா?

அடியார்க்கு நல்லார் : இருட்டில் இருந்த பயம் நமக்கு இப்பொழுது இல்லை. வெள்ளமும் வற்றிவிட்டது. வெள்ளத்தின் வரம்பு தெரிகிறது. அவன எங்கே? அரிமர்த்தன பாண்டியன் எங்கே?

சேனவரையர் : பரிகள் எங்கேயோ, வெள்ளம் எங்கேயோ, வெள்ளத்தில் நீந்தியவன எங்கேயோ அங்கே அரிமர்த்தன பாண்டியன்-

4

அங்கயற்கண்ணி

மதுரை மூதூரின் கர்ப்பக்கிருகத்திலே மணியூசலிலே கருங்குயில் ஒன்று உந்தி உந்தி ஆடிக் கொண்டிருந்தது. விளககற்ற வெளிச்சததிலே புலன்களுக்கு எட்டாத ஒளிப் பிரவாகததிலே மணியூசல் விசையோடு ஆடியது. அளகச் சுருள் புலன உணர்வு நுகரும் இருட்டுடன் இருட்டாகப் புரள, கால் விசைத்து உந்திச் சுழி குழிந்து அலைபோல உகள, கொங்கைகள் பூரித்து விம்மிக் குலுங்க, அன்னை, மணியூசல் ஆடினள். ஆலவாய் ஈசன், அழகன் சொக்கன் வருகை நோக்கி மணியூசலாடினள. தோள் துவள அவள் சங்கிலிகளைப் பற்றி அமர்ந்த பாவனை. சொக்கனை ஆரத் தழுவ அகங்காட்டும் செயல் போல அமைந்திருந்தது. அங்கயற்கண்ணியின் அதரத்திலே கீற்றேடிய

புன்சிரிப்பு; மருங்கிலே துவட்சி; கண்ணிலே விளையாட்டு நெஞ்சிலே நிறைவு. செல்வி மணியூசல் ஆடினாள். அண்ட பகிரண்டங்களையும் சகல சராசர பேதங்கள் யாவற்றையும் தன்னுள் அடக்கும் ஆலிலை வரிவிட்டுப் புரண்டு விளையாடியது.

அந்த ஒளியில், அந்த இருட்டில், அந்த நிறைவில் சொக்கன் வந்தான். முகத்திலே வடு, மார்வேடுலபி நெஞ்சிலேநிறைவு. விளையாடச்சென்றஈசன்வீடு திரும்பினான். விளையாட்டின் பலன் ஏற்றஈசன வீடு திரும்பினான்.

அன்னை அகங்குழைய நெஞ்சம் பூரிக்க அண்ணலை நோக்கினாள். அந்தப் பார்வை அகிலத்தை இழுக்கும் சொக்கனை இழுத்தது. தானாக, தன்னில் ஓர் அம்சமாகப் பிரபஞ்சத்தைக் கொண்ட ஈசனது அகன்ற மார்பில் அன்னை துவண்டாள். மணியூசலிலே வேகமும் கனலும், வேட்கையற்ற வேட்கையும் இரண்டு நாகசர்ப்பங்கள் உயிர்ப் பாசத்தினால் பின்னிப் புரளுவது போல, ஏதோ ஒரு தோற்றந்தான் அந்த இருட்டில் தெரிந்தது. அன்னையின் நெஞ்சு சுரந்தது. ஈசனின் வேதனை அவிந்தது.

மணியூசல் விசை கொண்டு உயர்ந்து பொங்கியது வாமபாகத்தில் தன்னில் ஓர் அம்சமாக அன்னையை அமர்த்தி, வலக்கரம் கொண்டு சங்கிலியைப் பற்றி விரல்கொண்டு ஊன்றி ஆடினான்.

பாதத்தினடியில் முயலகன முதுகு சற்று வளைந்து கொடுத்தது கொடுமை என்ற அவனது கோரப் பற்களிடையிலும் புன்சிரிப்பு என்ற எழில் நிலாப பொங்கியது.

வாமபாகத்தமர்ந்த அன்னை இடக்கரம் ஒருசங்லியைப் பற்றியது. அவளது பெரு விரல் ஈசனது பெருவிரலில் பின்னிப் பிணைந்து உந்தியது.

"அடித்ததற்குப் பலன் அறியணைக்குப் பதில் அரன் மடிபோலும்" என்றாள் அன்னை.

அவர்களது மடிமீது அரிமர்த்தன பாண்டியன் அமர்ந் திருந்தான்; சிசுவைப் போல. கவலை இல்லை; எதுவும் இல்லை.

"வாதவூரன் நெஞ்சில் வெள்ளம் அடங்க வில்லை. வழிநடையும் தூரந்தான்" என்றான் ஈசன்.

பொற் பிரம்பு

ஈசன் முகத்தில் விழுந்தது பொற்பிரம்பின் அடி. அவனது மார்பில் விழுந்தது. நெஞ்சில் விழுந்தது. அப் புறத்து அண்டத்தின் முகடுகளில் விழுந்தது. சுழ லும் கிரகங்களின்மீது விழுந்தது. சூளுற்ற ஜீவராசிகள் மீது விழுந்தது. கருவூரில் இடைபட்ட உயிர்கள்மீது, மண்ணின்மீது, வனத்தின் மீது, மூன்று கவடாக முளைத்தெழுந்தன் மீது, முன்றிலில் விளையா டிய சிசுவின்மீது, முறுவலித்த காதலியின் மீது, காதலின் மீது, கருத்தின்மீது, பொய்மையின்மீது, சத்தியத்தின் மீது, தருமத்தின் மீது அந்த அடி விழுந்தது.

காலத்தின்மீது விழுந்தது. தர்மதேவனுடைய வாள் மீது விழுந்தது. சாவின்மீது, பிறப்பின்மீது, மாயையின் மீது தோற்றத்தைக் கடந்தவன்மீது, வாதவூரன் மீது, வாதவூரன் வேதனையின்மீது, அவன் வழிபட்ட ஆசையின் மீது, அவனது பக்தியின்மீது அந்த அடி விழுந்தது.

அங்கயற்கண்ணியின் மீதுவிழுந்தது. அவளதுநெற் றித் திலகத்தின்மீது, கொங்கைக் குவட்டின்மீது அந்த அடி விழுந்தது.

—O O O—

கதை 4

நிசமும் நினைப்பும்

"அடேடே! வி. பி. யா? வாருங்க; ஏது இந்தப் பக்கம் வந்து வெகு நாளாச்சே!" என உத்ஸாகத்துடன் வரவேற்றார் என். பி. ராமலிங்கம்.

மூன்று நாள் தாடியைப் புறக்கையினால் பலமாகத் தேய்த்துப் பிறகு சிக்கிப் பின்னிப் பறந்து கொண்டிருந்த சிகையைக் கோதி விட்டுவிட்டு, உள்ளே நுழைந்தார். வி. பி. அரைமணி நேரத்துக்குமேல் உட்காரக்கூடாது. அவனிடம் இருக்கிறதை வாங்கிக்கொண்டு கடைசிப் பஸ் புறப்படுமுன் புறப்பட்டுவிட வேண்டும் என்ற வைராக்கியத்துடன், மனசு தனது நாட்டத்தின் பலன் காயா பழமா என்பது பற்றி அலமந்தது. சற்று அழுக்குப் பிடித்த நீண்ட கதர் ஜிப்பா, கரையோரத்தில் கால்பட்டுக் கிழிந்த வேஷ்டி, கீழே விழுவோமா வேண்டாமா எனத் தோளில் தொத்திக்கொண்டு தொங்கும் கதர் மேல் வேஷ்டி, அவருக்குத் தேச பக்தர் என விலாசம் ஒட்டின. குதிகாலடியில் அர்த்தசந்திர வட்டமாகத் தேய்ந்து போயும் விடாப்பிடியாகச் சேவை வைராக்கியத்துடன் மிளிரும் மிதியடியைத் தலைவாசலில் நிறுத்திவிட்டு, "என்ன ராமலிங்கம், எல். எஸ். பி. எங்கே?" என்று கேட்டுவிட்டு, சுற்று முற்றும் பார்த்தபடி சுவரோரத்தில் ருந்த பெஞ்சின்மேல் உட்கார்ந்தார். "எல். எஸ். பி.

பிரஸ்ஸுக்குப் போயிருக்கான். சித்தக் கழிச்சு வந்துடு வான்" என்றார் ராமலிங்கம். பிறகு சற்றுக்கழித்து, "என்ன விசேஷம ?"என்றார்.

"விசேஷம ஒன்னுமில்லெ ; ஒரு அஞ்சு ரூபா பணம் இருந்தாத் தேவலே" என முழங்காலைத் தேய்த்தார் ஸ்ரீமான் வி. பி.

"ஏது ரொம்ப அவசரமோ ?" என்று சற்று நிதானித்தார் ராமலிங்கம்; பிறகு விவகாரத்தை விளக்குகிற வர் மாதிரி, "இனனிக்கு மணியார்டர் எதுவுமே வறல்லே; ஸ்டார் புக்ஸ்டால்காரப்பயல் அடுத்த வாரம் வாடானனுட் டான். அதிருக்கட்டும் ; நீ போன மாசம் எழுதினியே, அந்தக் கதை. அதைப்பத்தி, புரொபஸர் சிதம்பரலிங்கம் என்ன சொனனுர் தெரியுமா ? லோகத்திலேயே அந்த மாதிரிக் கதை என்று பொறுக்கி எடுத்தால் பத்துக் கூடத் தேறுதாம் ; அவ்வளவு உயர்வாம் : தமிழுக்கு யோகம்னு தலைகால் தெரியாமெ கூத்தாடினுர்." ராமலிங் கம் சற்று நிதானித்து வி. பி. முகத்தைப் பார்த்தார்.

"அந்தச் சிதம்பரலிங்கம, அதான் இங்கிலீஷ் புரொபஸர், அவன்தானே ? அவன் மகா கண்டுட்டானுக் கும்'! எல்லாரைப் பத்தியும் அவன் அப்படித்தான் சொல்லிக்கொண்டிருப்பான். நீ அவனிடம் முகவுரை கேட்டுக் காவடி எடுத்தியா ? எவண்டா வர்ரான்னு கொக்கு மாதிரி உக்காந்திருக்கிற கிழட்டுப் பொணத் துக்கு மின்னுலே நின்னு காக்கா புடிச்சா இது மட்டுமா சொல்லுவான் ? இன்னும் சொல்லுவான். அவனுக்குத் தமிழைப்பத்தி என்ன தெரியும்? இங்லீஷைப் பத்தித்தான் என்ன தெரியும் ? அவனுடைய இங்கிலீஷ் இலக்கியம், போன தலைமுறை இங்கிலீஷ்காரனுடன் போச்சே ; பாட புஸ்தக வாத்தியாருக்கு ."

"ஏன் ஸார் வி. பி. அவரை ஏன் இப்படித் திட்டு கிறீர் ? அவர் உம்மைப் புகழத்தானே செய்தாராம் ?"

"என்னைப் புகழ அவன் யார்? அவனுடைய வறட்டு இங்கிலீஷும், விதரணை இல்லாத தமிழும்..."

"அதிருக்கட்டும் வருணேந்திரன் இந்த மாதம் விலாசினி பத்திரிகையிலே, புதுத் தோரணையிலே..."

"புதுத் தோரணையிலே சரசுவதிக்குக் குடம் உடைச்சான்; என்னமோ தத்துப்பித்துன்னு..."

"சரி விடுங்கோ, உங்களுக்கு ஒத்தரையுமே பிடிக்காது......ஸார், உங்களையாவது உங்களுக்குப் பிடிக்குமோ" என்று சற்று எகத்தாளமாகக் கேட்டார் ராமலிங்கம்.

"என்னை எனக்குப் பிடிக்கிறதோ பிடிக்கலியோ அதெல்லாம் உமக்கென்ன?......அஞ்சு ரூபாய்க்கு விதியெக் காணும்; உமக்கு ஆராய்ச்சி, பிரசங்கம் நையாண்டி வேறு ஒரு கேடா......" என்று உறுமினார் வி. பி.

"மிஸ்டர் வி. பி., நீங்க போயிட்டு, நாளைக்குக் காலையிலே வாருங்க எல். எஸ். பி. இருப்பார்; வந்து அவரோடே பேசிக்கிங்கோ; சரி, நாழியாறது......" என்று எழுந்திருந்தார் ராமலிங்கம்.

அந்தச் சமயம் பார்த்து எல். எஸ்.. பி. ஒரு கனைப்புக் கனைத்துக்கொண்டு, செருப்பை நடை வாசலில் போட்டபடி, "ஏது, உள்ளே வி. பி. யா?" என்று குரல் கொடுத்தபடி உள்ளே நுழைந்தார்.

வி. பி. யும் ராமலிங்கமும் முகத்தில் ஈயாடாதபடி நின்றிருந்ததைக் கண்டதும், நிலைமையை ஊகித்துக்கொண்டு, "ஸார் வி. பி., உங்களைச் சந்திக்கணும்னு ரொம்ப ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவர் ஒருத்தர் வந்திருக்கார்; நீங்களே இங்கே வந்துவிட்டீர்கள்; தெய்வ சங்கல்பம்னு இதுதான்; அவர் யார் தெரியுமோ, பெரிய

புரொபெஸர், பழுத்த [redacted] பண்டிதர், அபார ரஸிகர். சிதம்பர லிங்கம்" என்று சொல்லிக்கொண்டே அடுக்கினார்.

"புரொபெஸர்வாள் இப்படிக் கொஞ்சம் வரணும்; இவாள்தான் இன்னித் தேதிக்குத் தமிழிலே கதை எழுத றத்துக்குன்னே பொறந்திருக்கறவர். வி. பின்னு நாங்கள் கூப்பிடுவோம். பெயர் விக்கிரமசிங்கபுரம் பலவேசம் பிள்ளை" என ஓர் ஆவர்த்தி வாசித்து நிறுத்தினார் எல். எஸ். பி.

புரொபெஸர் சிதம்பரலிங்கம் உள்ளே வந்தார். தலையிலே பனிக்குல்லா, உடம்பிலே பிள்ளாணல் ஷர்ட்டும் கம்பளிப் போர்வையும், கண்ணில் தங்கவிளிம்புக் கண்ணாடி, இடுப்பில் மல் வேட்டி.

"இவாள்தான் விக்கிரமசிங்கபுரம் பலவேசம் பிள்ளையோ? பலே பேர்வழி ஐயா என்னை அப்பிடியே பிரமிச்சு உக்காரும்படி பண்ணிவிட்டீரே; திருநெல்வேலிச் சைவமோ?" என்றார்.

"இல்லை, செட்டியப்பிள்ளைமார்" என்று சுருக்கமாகச் சொல்லி நிறுத்திக்கொண்டார் வி. பி.'

"ராமலிங்கம், நம்ப ராமவிலாஸ்லெ போய் நாலு கப் காப்பி, வடை ரெங்கா எடுத்தாறச் சொல்லேன்; வி. பி., டபன் ஏதாவும் கொண்டாரச் சொல்லட்டா? முகம் சோர்வாக இருக்கே, ராமலிங்கம், முறுகலா இரண்டு ஊத்தப் பமும் போட்டுக்கொண்டு வரச் சொல்லு; வெத்திலை பாக்குப் புகையிலையை மறந்துடாதே; வி. பி. இருக்கும் போது மறக்கலாமா?......"

"பத்மநாப ஐயர்வாள், எனக்கு இந்த வயசிலே, இந்த ராத்திரியிலே காபி சாப்டாத் தூக்கம் வருமா? ஒன்னும் வாண்டாம்ணா."

"அப்போ ஓவல்டின் கொண்டுவரச் சொல்லு கிறேனே...ஏதாவது கொஞ்சம் ..சிரம பரிகாரமா" என்று சொல்லிக்கொண்டே மேஜையைத் துழாவினார் எல். எஸ். பி. "இதுதான் இவருடைய புஸ்தகத்தின் கடைசி பாரம். இதிலேதான் நான் சொன்னேனே, அந்தக் கதை வந்திருக்கு; இந்த மனுஷனுக்குக் கற்பனை எங்கிருந்துதான் வருதோ; நானும் எத்தனையோ பேரைப் பார்த்திருக்கேன்; முகத்து முன்னாலே வச்சுச் 'சொல்லப்படாது; குணமும் அப்படித்தான்னு" என்று மேலும் தொடர்ந்து நாமாவளி நடத்தினார்.

சிதம்பரலிங்கம் சவுதானமாக நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு, "ஏன் நிக்கறேள்? உட்காருங்கோ" என்று கையமர்த்திவிட்டு, "நானும் உங்களை வி. பி. ன்னே கூப்பிடத்தான் போறேன்" என்று அபூர்வ ஹாஸ்யம் பிடித்தது போலச் சிரித்தார்.

எதிரில் இருந்த இருவரும் ஒத்துச் சிரித்தனர்.

"மிஸ்டர் வி. பி., நான் சொல்லுகிறேனென்னு வருத்தப்படப்படாது; உங்களுடைய கற்பனை ரொம்ப ரா (raw: சாணை பிடிக்காதது), ரொம்ப ஒயில்ட் (wild: வரைமுறை மீறிய அபூர்வ கற்பனைகளை ருசி பேதத்தைப் பாராட்டாமல் பிரயோகிப்பது). நம்ம ஜனங்கள் ரசிக்கிறதுக்குச் சித்தெ நாள் பிடிக்கும்...

"என்னைப் படித்து ரசிக்கிறவாள் இங்கிலீஷ் ஞானம் அவ்வளவு இல்லாத நம்ம ஜனங்கள்தான் என்றார் வி. பி.

"நீங்கள் சொல்றது வாஸ்தவந்தான். நம்ம ஜனங்கள்னு நான் சொல்லவறப்போ, இங்கிலீஷ் படித்த நம்ப ஜனங்களைத்தான் சொன்னேன். அவாள் ரஸித்தால்தான் உங்களுக்குப் பேர் வரும். அதற்கு நான் ஒரு வழி சொல்

றேன்; உங்கள் கதைகளை இங்கிலீஷில் நான் மொழி பெயர்த்துச் சீமைக் கம்பெனியில் பிரசுரிக்கிறேன்; அப் புறம் உங்களுக்கு உலகப் புகழ்வராத போறு... ..."

விவகாரம் தம் கையை விட்டுத் தாண்டிவிடுமோ என்று பயந்த எல். எஸ். பி., "நான் இன்னொன்று உனக்குச் சொல்ல மறந்து போச்சே...இதோ காப்பி வந்துட்டுது, முதல்லெ சாப்பிடு" என்று ஸர்வரிடம் இருந்த ஓவல்டினை வாங்கி மரியாதையாக ஆற்றிப் புரொபஸரிடம் கொடுத்துவிட்டு, "கிட்டு, நம்ப ஸாரிடம் முதல்லெ ஊத்தப்பத்தை எடுத்து வையடா: என்ன ஆறுகலாக் கொண்டாந்தியா? காபியெ அப்படியே ஆத் தாமே பேஞ்சிலே வய்யி. எங்கே ராமலிங்கம், இப்படி வெத்திலெயெ எடுத்தா" என்றார் எல். எஸ். பி.

"சீமையிலா! என் புஸ்தகமா?" என்ற பெருமிதத் தில் எதிரில் இருந்த கண்ணாடி அலமாரியில் தோன்றிய மங்கிய பிம்பத்தைப் பார்த்துத் தலையைக் கோதிவிட்டுக் கொண்ட வி. பி. க்கு ஊத்தப்பத்தில் விசேஷ ருசி தென் பட்டது. புரொபெஸரது மேதையும் ஊத்தப்ப ருசியும் தம்முள் எது பெரியது என்பதற்காக அவரது மன அரங் கில் போட்டியிட்டன.

"நம்ம புரொபெஸர் தமிழிலே லிட்டரரி கிரிட்டி ஸிஸம்னு என்னன்னு ஒரு புஸ்தகம் எழுதப்போறார் அதுவும் நம்ம கம்பெனிக்கு எழுதப்போறார்; அதிலே தமிழ்ப் புது இலக்கியம் என்பது பற்றி ஒரு அநுபந்தமும் உண்டு" என்றார் எல். எஸ். பி.

சபாஷ்! இப்பொ அது தான் வேணும். வாசிக்கிற வங்கள் எல்லாம், மாடு பருத்திக்கொட்டை தின்கிறமாதிரி எதையானாலும் விதரணை இல்லாமல் வாசிக்கிரு."

"மாடு பருத்திக்கொட்டை தின்கிறப்போலே, என்ன அபூர்வமான கல்பனே! ..." என்று கண்ணை மூடிக்கொண்டு அந்த 'அபூர்வ கல்பனை'யை அசை போட்டார் புரொபெஸர்.

"என்ன வி. பி., மணி பத்தரை ஆயிட்டுது. லாஸ்ட்டு பஸ் போயிடப்படாது; நீ எதுக்கு வந்தேன்னு தெரியும்! நாளைக்குப் பத்து மணிக்கு இந்தப் பக்கமா வா..." என்றார் எல். எஸ். பி.

"என்னடா எல். எஸ். பி.. என்னை ஒனக்குத் தெரியாதா? நாளை இல்லாட்டா, நாளன்னிக்கே வர்றேன்; வெளியே வா ஒரு நிமிஷம்..." என்று கொண்டே எழுந்து நடையைத் தாண்டி நின்றார்.

எல். எஸ். பி. நடைவாசலில் நின்றார்.

"ஒரு எயிட் அணுஸ் இருந்தாக் குடு" என்றார் எழுத்தாளர்.

கையில் வைத்திருந்த எட்டணுவை எல். எஸ். பி. இலக்கிய சேவைக்காகச் சமபாவனையாக அளித்து விட்டு, இருளில் மறைந்த திருவுருவத்தைத் திரும்பிப் பாராமல் உள்ளே வந்து உட்கார்ந்தார்.

"அபூர்வ ஆசாமிதான்; ஒத்தைக் கட்டை; உக்காத்தி வச்சு எழுத வைக்கறது தான் கஷ்டம்" என்று புரொபஸரிடம் விளக்கினார். சம்பிரதாய பூர்வமாகச் சிதம்பரலிங்கம் பிள்ளை காட்டிய இங்கிலீஷ் மோகத்துக்கு வேட்டுவைப்பதாக அவர் பாவனை.

"அதென்ன அப்படி எண்ணி விட்டீர்கள்? எனக்கு இந்த வயசுக் காலத்திலே படிக்கிறதாவது, மொழிபெயர்க்கிறதாவது!......" என்றார் சிதம்பரலிங்கம்.

" செய்யவேண்டியதுதான்; நீங்கள் செய்யாட்டா யார் செய்யறது? அதிருக்கட்டும்; உங்கள் புஸ்தகத்தை இந்த மார்ச்சில் முடித்து விட்டால், வருகிற வருஷத்துக்குப் பாடபுஸ்தகமாக வைக்க முடியுமா? முன்னுரையும் சுருக்காகக் கொடுத்துடுங்கோ. அப்புறம் வேறே என்ன?......"

ராமலிங்கம் ஒரு செக் புஸ்தகத்தை நீட்டினன். "ஏதோ ஐந்நூறு ரூபா போட்டிருக்கேன்; என் சக்திக்கு ஏற்றது" என்று செக்கில் கையெழுத்திட்டு விட்டு மரியாதையாக இரண்டு கைகளாலும நீட்டினன்.

" அது கெடக்கட்டும்ன; செக்தான பிரமாதம்? நாளைக்கு வந்து முன்னுரையை வாங்கிக்கொண்டு போயிடச் சொல்லிவிடுங்கோ; புஸ்தகம் ரெடியாத்தான் இருக்கு ஒரு வாரத்திலே அனுப்பறேன" என்று சொல்லி எழுந்தார்.

"நாளை காலையில் வருகிறேன" எனவழி அனுப்பினன் எல். எஸ. பி.

சிதம்பரலிஙகக் கையெழுத்துப பிரதி, பிரசுராலய க்ஷேத்திராடனம் புரிந்து புண்ணியம சம்பாதித்தது என்பதை அறியாததற்குக் காரணம் தொழிலில் அவர் புதிது என்பதுதான்.

" ராமலிஙகம். அந்தப் பித்துக்குளி கணக்கிலே ஒரு எட்டண கைப்பதெழுது; பொணம் எப்பப் பாத்தாலும் சமய சந்தர்பபம் தெரியாமெ வந்து கழுத்தை அறுக்கிறது எதாவது தத்துப் பித்துனு......"

" எல்லாம் நீ குடுக்கற எளக்காரந்தான், அந்த நாய் மூஞ்சிலியே வந்து நக்க வருது. இந்தம பயகள்கிட்ட நீ பொஸ்தகத்தை வாஙகாதே, வாஙகாதே, மானம போறதுன்னு நான் எத்தினி நாள் மண்டையை உடைச்சுக்கிறது?" என்று கடிந்துகொண்டார் பங்காளி ராமலிங்கம

" போகட்டும் பொழைச்சுப் போருன். அவன் கதை தானே நிறைய விக்கறது? இந்தக் கிழட்டு ராஸ்கல் பிடிச்ச பிடியில் ரூ. 500 கறந்து விட்டானே !"

" நீ வடிகட்டின முட்டாள் !"

" புஸ்தகம் பாட புஸ்தகமா வந்தா அப்ப யார் முட்டாளோ !"

" வராவிட்டாலோ ?"

" இந்த வருஷம் இல்லை .என்ருல் அடுத்த வருஷம்; அது லாஸ் இல்லை (நஷ்டமில்லை)."

" இந்த எழுதுகிற பயல்கள் எல்லாருமே திருட்டுக் கூட்டம்; சொன்னுச் சொன்னபடி நடக்க மாட்டான்கள்; பொஸ்தகக்கடை வக்கிறதை விடப் பொடலங்காய் விக்கலாம."

" புடலங்கா அழுகிப்போருமடா முட்டாள் !"

2

ராம பத்மா பிரசுரகர்த்தர்கள் லிமிடெட் என இலககிய சேவைக்கெனவே உதயமான கம்பெனியின் நடையை விட்டு இறங்கி, இருட்டுக்குள் தான் என்ற பேதம் அற்று லயித்துப் போன வி. பி. யை யார் என்ன சொன்னுலும அவர் பிறவி எழுத்தாளர்தாம். இந்த இலக்கிய சிஙகாதனம் கிடைக்கு முன்பே, தம்முடைய பெயரின் மேல் அவருக்கு வெறுப்பு உண்டு. இலக்கிய சிங்காதனம் தம்முடைய மானஸிக நிச்சயத்தைப் பொறுத் தவரையாவது கிடைத்துவிட்ட பிற்பாடு, தம்முடைய தகப்பஞர்வழிப் பாட்டன் பேரில் இந்தப் பெயரை முன்னிட்டு வெறுப்பு ஸ்திரப் பட்டது. " மாட்டுக்குப் பருத்தி விதை வச்சியா, வண்டியை இழுத்துக் குறட்டு ஓரமாக

விட்டு விட்டு, போயி சுப்பையாத் தேவனைச் சத்தங்குடுத் துட்டு வா" என்று அதிகாரம் செய்வோரிடம், இடுப்பில் துண்டை வரிந்துகொண்டு கும்பிக் கொதிப்பை ஆற்றிக் கொள்ள முயலும் ஜீவன்களுக்குப் பலவேசம் ஏற்ற பெயர் இருந்தால் முழுவதும் பொருத்தமாக இருக்கும். அன்று, சென்ற யுகம் என மனக்குறளி கால நிர்ணயம் செயயக் கூடிய ஒரு காலத்தில், தகப்பனுருடைய சுண்டு விரலைப் பிடித்துக்கொண்டு அம்பாசமுத்திரம் உயர்தரப் பாட சாலைத் தலைமை ஆசிரியர் முன்பு, சிவப்பு உல்லன் குல்லா வுக்கு வெளியில் நாயவால் மாதிரி நீட்டிக்கொண்டிருந்த வாழை நார் முடிப்புச் சடையும், எண்ணெய்க் கசடுவழியும் நெற்றியில் சாந்துப்பொட்டும, காதில் தட்டும், பச்சைக் கோட்டும், பிறந்த நாளுக்கு ஆச்சி வாங்கித் தந்த ஜரிகைக் கரை நீலப்பட்டு வேட்டியும் சிலேட்டும் கையுமாக நின்று நாமகள் கோட்டை வாசல் திறக்க வரங் கிடந்தபோது, "என்னடா, பேருக்கு ஏற்றாற்போலப் பலவேசமாக இருக்கியே; பின்னாலெ புலிவேசம போட்டுடப்போறெ. கையில் என்ன இருக்கு, தெரியுமா?" என்று பிரம்பைக் காட்டி அவர் வரவேற்றது, மனசில் சிலாசாசனம் போலப் பதிந்து கிடந்து. அதிலிருந்து தொடஙகிய இந்த நாமா வளி ஆத்ம சோதனை இன்றுவரை தீர்ந்த பாடில்லை. குற் றாலநாதனை குறும்பலா ஈசனைச் சூசிப்பிக்குமபடி பலா ஈசன் என்பதன் திரிபா,அல்லது திருடனிலும் தியாகியி லும தெய்வத் என்ற வார்த்தையிலும் தன்னைக் கரந்து சகல ரூபனுக விளங்கும அந்தச் சாட்சாத் பரம்பொருளின் கற்பனை இந்த இலக்கிய சோபையைப் பெற்ற போது...... காலில் எதையோ சதக் என மிதித்தார். சாணிதான், வெறும் சாணி; பட்டணத்து ரோட்டில் சாணி என்பது அவருக்கு அபூர்வமாகத் தென்பட்டது; தமது ஊர் வள மைகளை நினைவுககுக் கொண்டு கவர்ந்தது, கற்பனை இவ்

வாறு பிறழ்ந்தது ஒரு விநாடிதான்; மறுபடியும் ஈசன் பல வேஷனாகத் தென்படுவது மாறி, பலவேசம் பிள்ளையே ராமலிங்கமும், எல். எஸ். பி. யும், சிதம்பரலிங்கமும், தாமுமாகக் காட்சியளித்துத் தம்முள் தர்க்கம் பண்ண ஆரம்பித்துவிட்டனர்.

இருட்டோ, நல்ல நிம்மதியான இருட்டு; தேனாம்பேட்டை கண்ணாயிரம் பிள்ளை தெரு, 1-27 நம்பர் மேல் மாடியில் உள்ள 'கல்கத்தா இருட்டறை'க்கு (இது சரித்திரப் புளுகு அல்ல; சாசுவத உண்மை) போன மாசத்து வாடகைப் பாக்கிக்கும் இந்த மாதத்து வாடகைக்குமாக அந்திக் கால நாமாவளி செய்ய வரும் வீட்டுக்கு உடமைஸ்தரான பட்டணத்து 'முதலியார். இதுவரை காத்துக் கொண்டிருக்க வயிறுதான் பசிக்காதா, அவருக்கு வீடு வாசல் பிள்ளை குட்டி என்ற உலக பந்தங்கள் இல்லாத தனிக் கட்டையா? நிச்சயமாகப் போயிருப்பார்; நிம்மதியாகப் போய்ப் படுத்துத் தூங்கலாம்; சிறிது விடியற் காலையிலேயே எழுந்து வெளியே புறப்பட்டு விட்டால், இந்தக் கடன்காரப் பயலிடம் எதையாவது வாங்கி, அவர் கடையண்டை கொண்டு போய்க் கொடுத்துத் திருப்தி செய்துவிடலாம். இருந்தாலும் இந்த ராமலிங்கம் பயலுக்கு என்ன இவ்வளவு துடுக்கு? நான் புஸ்தகம் எழுதிக் கொடுக்காமல் போயிருந்தால் அந்தப் பயல் கதிதான் என்ன? இவன் என்ன மகா பங்கு போட்டானும்! 200 ரூபா செக், அது ரொக்கமாகிறதுக்கு முன்னால் ஆயிரத்தெட்டுத் தடவை அமிஞ்சி செக்கென்று எல். எஸ். பி. வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தானுமே. சிவனேன்னு பேப்பர் வித்தவனைக் கொண்டு வந்து இந்தப் புஸ்தகக் கம்பெனிலே மாட்டிவிட்டு விட்டான். என் புஸ்தகம் வராதெ போனா, கடையைச் சாத்த வேண்டியிருந் திருக்கும்னு எல். எஸ். பி. தான் என்கிட்டச் சொன்னானே

என்று, எல். எஸ். பி. பேசாமெ உட்கார்ந்திருக்கே. ராம லிங்கப் என்னைப் பார்த்து, அதுவும் அவன் நாசமாப் போகாமல் காப்பாத்த வந்த என்னைப் பாத்து, பல்லு மேலெ நாக்கைப் போட்டு, வெளியே போன்னு சொன் னுனே, அவனை என்ன' பண்ணிறுத் தேவலே? நீதான் சொல்லு! நான் எவனையாவது என்னிக்காவது மரியா தைக் 'குறைவாக...

"அதை விடுங்க சார் வி. பி., - ராமலிங்கம் பெரிய மனுஷயன், அவனை இப்படிப பிரமாதப்படுத்திறு? நீங்க தானே தன்னை என்னமோ பெரிய மனுஷன்னு அவனையே நினைச்சுக்குப்படி செய்யறேள். போய்க் காபி வாங்கிண்டு வாடான்னு சொல்ல வேண்டியவனை ஒரு பொருட்டாக மதித்துப் பேசிறுல் தலைக் கொழுப்பு ஏருதா? நான்தான் உங்களுக்கு மிந்தியே அவனுடைய யோக்கியதையைச் சொல்லியிருக்கிறேனே...—நான் வேணும்னு மன்னிப்புக் கேட்டுக்கிறேனே.!'

"என்ன எல். எஸ். பி. உங்களை எனக்குத் தெரி யாதா? நீங்களாவது மன்னிபபுக் கேட்பதாவது? நீங்க அன்னிக்கு வறத்துக்குக் கொஞ்சம் லேட்டா யிருந்தா பல்லை உடைத்துக் கையிலே குடுத்திருபபேன்-ரைட்டர்னு மதிப்புக் கொடுக்காத மாட்டுக்குப் புத்தி வருத்த வேண் டாம்..."

"நீஙக அவனிடம் பேச்சு எதுக்கு வச்சுக்கொள்ளு கிறீர்கள்? இனிமேலிக்கி, எதானுலும் என்னிடம் சொல் லுங்கள், என்னிடம் கேளுங்கள் கடைசி பாரம் புரூப் வந்திருக்கு; ராத்திரி கொண்டு போய்ப பாத்துப்பிட்டுக் காத்தாலே எட்டு மணி வாக்கிலே அனுப்பிச்சுடுங்கோ— அந்தப் பாரத்தை ஏத்தி இறக்கிவிட்டா இந்த வாரத்துக் துக்குள்ளாறயெ புஸ்தகத்தைக் கொண்டு வந்துட லாம்..."

[அப்படி வாடா மகனே. புரூப்பா வேணும்? கொடுத்தனுப்புறேன்...வாங்கிப் போட்டு வச்சாப் போறது. மன்னிப்புக் கேக்கட்டும். என் வீட்டு நடை வாசல்லெ வந்து நிக்க வைக்கிறேன்...]

"எல் எஸ். பி. உங்களைப் பற்றி எனக்கு மனஸிலே கல்மஷமே இல்லை. ராமலிங்கம் வரட்டும்; புரூப்பை வாங்கிக் கொண்டு போகட்டும்...ஒரே பேச்சுத்தான்...ரெண்டு வார்த்தைக்காரன் நான் அல்ல."

"......ஸார்——ஸார்

...யார் அது?——

"நான்தான் ராமலிங்கம், என்ன ஸார். என் பேர்லெ பிரமாதமாகக் கொவிச்சுண்டுட்டியளாமே? அன்னிக்குப் பேப்பர்க் கம்பெனி சிவசாமி இருக்கான்னேல்லியோ, அவன் பில்லுலெ பேசினதுக்கு மாறு, பவுண்டுக்கு ஒரு தம்பிடி ஜாஸ்தி பண்ணிக் கணக்குப் பண்ணி அனுப்பிட்டான். பாரம் கம்போஸாயி ரெடியாவ பிறகு பிரஸ்காரன் டிலே பண்ணுவானே?- சிவசாமி என்னைக் கேக்காமே காயிதத்தைப பிரஸ்ஸுக்கே அனுப்பிச்சிட்டான். பிரஸ்காரனும் இஙகே ஒரு வார்த்தை சொல்லாமே பாரத்தை மிஷின்லே உட்டுப்புட்டான்; அபபுறம் பில் வறது. அந்தச் சமயத்திலே மனசு எப்படி இருந்திருககும! இந்தப் புஸ்தக வியாபாரமே கேபமாறி ஜாதிக்குத்தான் சரி நீங்களும் வந்தியள்...நானும் என்னமோ எனக்குத் தபபா..."

"என்ன ராமலிங்கம், உனனை எனக்குத் தெரியாதா? வா, இபபடி உட்காரு; புரூப் அன்னிக்கே ரெடியாகிவிட்டது; நீபாரு, குழந்தைபபிள்ளை மாதிரி இருக்கக்கூடாது; ராம பத்மா கம்பெனி பங்காளி நீ; அடுத்த தடவை நான் பார்க்கிறப்போ..."

"எக்ஸ்யூஸ் மி ஸார்" என்றுன் ராமலிங்கம். எழுத்தாளர் ஸ்ரீமான் வி. பி. மன அரங்கில் ஒரு வெற்றி.

இந்த வெற்றி ஸ்ரீமான் வி. பி. அவர்களை 1-27, கண்ணுயிரம் பிள்ளை தெரு மாடியாகிய கல்கத்தா இருட்டறையின் வாசலுக்கே கொண்டு வந்து விட்டது.

பூட்டில் கையை வைத்தார். இரண்டு பூட்டு!

உடம்பு ஜில்லிட்டது. வீட்டுக்காரப் பயல் எதிர்ப் பூட்டுப் போட்டுவிட்டானு?

'சட்! என்ன அசட்டுத்தனம். நேற்றுச் சாவியைத் தொலைத்த விபரீதத்திறல்தானே இந்த இரட்டைப் பூட்டு?'

"வெறும் கயிற்றரவு!" என்று கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்று படுத்தார்.

வெற்றி நிம்மதியிலே அசதி தாலாட்ட, தம்மை மறந்தார்,

3

"ஸார்! ஸார்"

அயர்ந்த நித்திரையில் ராமலிங்க வெற்றி நாடகத்தில் மறுபடியும் மறுபடியும் உழன்று ரஸித்துக்கொண்டிருந்த இலக்கிய மேதை வி. பி. யை இந்த விகற்ப உலகுக்குச் சடபடவென்ற சத்தமும், ஏழாம் கிணற்றடியிலிருந்து வரும் "ஸார்" என்ற அழைப்பும் மல்லுக் கட்டி இழுத்து வந்தன.

"ஏது, வீட்டுக்கார முதலி விடியறத்துக்கு மிந்தியே முற்றுகை போட்டு விட்டானு?" என்ற உதைப்புடன், என்ன முதலியார்வாளா,நேற்று வந்திருந்தீர்களோ? நான் ஒரு ஜோலியாய்ப் போனேன். 'வர்றத்துக்கு லேட்டாயிட்

டது" என்று சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டு கதவைத் திறந்தார்.

எதிரே ராமலிங்கம் நின்றுகொண்டிருந்தார்; நீண்ட ஜிப்பா, மொராக்கோ தோல் பை சகிதம நின்றிருந்தார்.

"ஏது! ராமலிங்கமா! வாருங்க உள்ளே" என்று அழைத்துக் கொண்டு சென்று நேற்றிரவு தமக்கு ஹம்ஸ தூளிகா மஞ்சமாக அசதியைப் போக்கிய ஜமுக்காளத்தின் பேரில் உட்கார வைத்துவிட்டு, காகிதப் பொட்டலத்தில் சுருட்டி வைத்திருந்த வெற்றிலை மடிப்பை எடுத்துக் கொண்டு அந்த ஜமுக்காளத்தின் வேறு ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து கொண்டு, காய்ந்துபோன சுண்ணும்பைச் சூர்ணமாக்கி, வெற்றிலையில் போட்டு மடக்கி வாயில் மென்று அதுக்கிக்கொண்டு, "என்ன இவ்வளவு காத்தாலெலெ?" என்ருர்.

ராமலிங்கம் வாய் பேசாமல் ஒரு கடிதத்தை எடுத்துக் கொடுத்திருந்தார். அதில் ரொக்கமாக ஒரு பத்து ரூபாயும் ஐந்து நாட்கள் தவணை கழித்துத் தேதியிட்ட 50 ரூபாய் செக்கும் இருந்தன. "ராமலிங்கம் கைவசமுள்ள புரூபபைப பார்த்துக் கையோட அனுப்பிச்சுட்டா ரொம்ப ஒத்தாசெயா இருக்கும்; புஸ்தகம் சீக்கிரம் வெளிவந்தால் எல்லாருக்கும் சவுகரியந்தானே?" என்று எழுதியிருந்தது.

"புரூப் எங்கே?" என்ருர் வி. பி.

ராமலிங்கம் பேசாமல் எடுத்துக் கொடுத்தான்.

பேசாமல் எழுத்தெழுத்தாகப் பார்த்துத் திருத்திக் கொடுக்கலானுர் எழுத்தாளர்.

மனசு ஒரு புதுமாதிரியான சுரம் பேச ஆரம்பித்தது.

'நேத்துச் சோமாரிப் பயல்மாதிரி இந்த ராமலிங்கத்துடன் மல்லுக்கு நிற்காமல் உறுதியைக் காட்டினதுதான்

செக்கும் பணமும் காலையில் சிட்டாகப் பறந்து வந்திருக்கிறது. ராமலிங்கம் என்ன பெட்டிப் பாம்பாக உட்கார்ந்திருக்கிறன்! என்ன மரியாதை! தாராளமாகப் பேசக் கூடப் பயப்படுகிறனே?' இதுக்குத்தான் ஆத்ம சக்தின்னு பேரு. அறிஞ்சுதான் அஹிம்சையைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறர் மகாத்மா. எனக்கு நேத்தே இந்த மாதிரிதான் நடக்கும்னு தெரியும்.'

"என்ன ராமலிங்கம், உங்க பிரஸ்காரனுக்கு 'வந்தால் தான்' என்று எழுதினல் ஏன் எத்தனை தடவை திருத்தினலும் இரண்டு வார்த்தை மாதிரி ஸ்பேஸ் போட்டு வைக்கிறன்? முதல் புரூப், இரண்டாவது புரூப், இப்போ கடைசி பாரம் புரூப், எல்லாத்திலேயும் ஒரே மாரடிப்பாக இருக்கு"

"மெட்ராஸ் பிரஸ்களில் எல்லாம் கம்பாஸிட்டர்கள் அப்படித்தான் போட்டுத் தொலைக்கிறன், என்ன எழவைப் பண்ணுகிறது ....."

"எப்படியோ பார்த்துச்செய்; இந்த வாரக்கடைசியிலே புஸ்தகம் வந்து விடாது?" என விரல்களைச் சுடக்கு முறித்துக் கொண்டே கேட்டார்.

"ஏன் வெள்ளிக்கிழமையே வந்துடும். வெள்ளிக்கிழமை ராத்திரி எட்டு மணிக்குப் புஸ்தகம் ரெடியாயிடும்..."

"ராமலிங்கம, ஒரு நிமிஷம் இரேன், காபி சாப்பிட்டு விட்டுப் போகலாம்; நான் தலையில் தண்ணியைக் கொட்டிக்கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்."

"இல்லெ ஸார்; எனக்கு வேலை இருக்கு; மாம்பலம் போகணும்..."

" அடே ஒரு நிமிஷம் இருடாண்ணு ; என்னிக்கோ ஒரு நாள் நான் உன்னைக் கூப்பிடுகிறேன் " என்று சொல்லிக் கொண்டே, வேகமாக மாடிப்படி வழியாக இறங்கினார் எழுத்தாளர்.

" நீயா கூப்பிடுகிறாய்..." என்று யாரும் இல்லாத அறையில் சிரித்துக்கொண்டான் ராமலிங்கம்.

4

வீட்டுக்கார முதலியாரவர்களுக்கு,

அநேக கோடி நமஸ்காரம். தாங்கள் நான் வீட்டில் இல்லாத சமயத்தில் இங்கு வந்து சென்றுகொண்டிருப்பது கேட்க வருந்துகிறேன். இத்துடன் ரூ. 50.க்கு ஒரு செக் வைத்து அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன். நாளது தேதி வரையில் உள்ள பாக்கியையும் வருகிற மாத வாடகையையும் எடுத்துக் கொண்டு மீதியைத் தங்கள் வசம் வைத்திருந்தால், நான் கடைப்பக்கமாக வரும்போது பெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்.

1/27, கண்ணுயிரம் பிள்ளைதெரு,
தேனும்பேட்டை,
சனிக்கிழமை.

இப்படிக்கு,
தங்கள்
வி. பி

ராம பத்மா பிரசுரம் லிமிட்டெட் முதலாளி ஸ்ரீ எல். எஸ். பி. அவர்களுக்கு. நமஸ்காரம்.

தாங்கள் தங்களது சகபாடி ஸ்ரீ ராமலிங்கம் மூலமாக ரூ. 50 க்கு அனுப்பியிருந்த செக்கைப் பாங்கியில் எடுக்க மறுத்துவிட்டார்கள். இதன் மூலம் எனக்கு இரண்டாவது தடவை அவமானம் விளைத்துவிட்டீர்கள். எழுத்தாளன் என்றால் உங்கள் வீட்டுக் கொத்தடிமை என நினைத்துக்கொண்டீர்களோ ? இது ஜனநாயக உலகம்.

எழுத்துக்கும் எழுதுகிறவனுக்கும் எங்கும் மதிப்பு உண்டு ராம பத்மா பிரசுராலயம் தமிழ் இலக்கிய சரித்திரத்திலேயே தனக்கென ஒரு மாசு விளைவித்துக்கொண்டிருப்பது கண்டு பரிதபிக்கிறேன். தங்கள் செக்குக்குக் கௌரவம் கொடுத்து, நான் வேறு ஒரு நண்பரிடம் அனுப்பியதனால் ஏற்பட்டுள்ள விபரீத பலனை, இலக்கிய நலனை முன்னிட்டாவது கூடிய சீக்கிரத்தில் நேர்படுத்த முடியும் என எதிர்பார்க்கிறேன்.

(குறிப்பு: திரும்பவும் தாங்கள் ராமலிங்கத்தை அனுப்ப வேண்டாம்.)

1/27, கண்ணுயிரம் பிள்ளை தெரு,
தேனும் பேட்டை, தங்கள்
புதன்கிழமை. வி. பி.

கிணற்றில் கல் போட்ட மாதிரி ராம பத்மா கம்பெனி பேசாதிருந்துவிட்டது; அதையும் குற்றம் சொல்ல முடியாது. கவனத்தை இலக்கிய சேவையில் திருப்பி இருந்ததனால் இலக்கிய ஊழியரைப் பற்றிக் கவனிப்பதற்கு அதற்குப் போதில்லை.

வி. பி. நாளுக்கு நாள் துர்வாச விகாரம் படைக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். அந்த நாய்ப் பயலுடைய புஸ்தகக் கம்பெனிக்கே போவதில்லை என்று தீர்க்கமாக வீட்டோடு உட்கார்ந்திருந்தார், அனுப்பப் பட்டிருந்த பத்து ரூபாய் அவரது வைராக்கியத்துக்கு ஒத்தாசையாக இருந்தது.

வெள்ளிக்கிழமைமாலை நான்கு மணி இருக்கும், வீட்டுக்கார முதலியார் வக்கீல் மூலம், வீட்டை 24 மணி நேரத்துக்குள் காலி செய்யும்படி கொடுத்திருந்த நோட்டீஸ் வந்தது.

"அயோக்கிய ராஸ்கல்; இந்த நொள்ளை ரூமுக்கு நோட்டிஸ் வேரேயா? கார்ப்பரேஷன் ஹெல்த் இன்ஸ்பெக்டரிடம் புகார் சொல்லி இந்தப் பயலுக்குத் தண்ணி காட்டுகிறேன்' என்று காலி அறையினிடம் கறுவிக் கொண்டிருந்தார்.

"வி. பி., கதவைத் திற, என்ன, இந்த நேரத்திலா தூங்குகிருய்?" என்ற எல். எஸ். பி. குரல் கேட்டது.

தமது கோபத்தைத் தெரிவிக்கும் பாவனையில் பதில் பேசாமல் கதவைத் திறந்தார் வி. பி.

"என்ன சொன்னலும் வி. பி. நீ ரொம்ப அதிர்ஷ்டசாலி. உன் வேலைன்னு பிரஸ்காரன் ஒரு நொடியிலே முடிச்சுக் குடுத்துடருன். இந்தக் கவர் டிஸைனைப் பாரு. இங்கிலீஷ் கெட்டப் மர்திரி; யாரு இந்தக் காலத்திலே உனக்கு இந்த மாதிரி இன்டரஸ்ட் எடுத்துண்டு செய்யரு?"

"புஸ்தகம்னு இதல்லவா புஸ்தகம்? உனக்குத் தான் பொஸ்தகம் போடற விவகாரம் அத்துப் படியாயிருக்கு; உன்னைப்போல யாரிருக்கா"

"அதிருக்கட்டும்; அன்னிக்கி என்ன அப்படிகன்னுப் பின்னுன்னு கடுதாசி எழுதிவிட்டே? நிதானம் வாண்டாம்? பின்னெ உனக்கும் ராமலிங்கத்துக்கும் வித்தியாசம் என்னு? அதெப்பார்த்த பிறபாடு என் மனசு நொந்தே போச்சு...உனக்கு என்ன புள்ளையா குட்டியா?...ஏகக் கட்டை, அந்த ஓம் பணந்தான் பத்திரமா என்னிடம் இருக்கட்டுமே..."

"அது உனக்குத் தெரியாதா? வீட்டுக்காரன் நோட்டீஸ் கொடுத்துவிட்டான்; அதுதான் அவ்வளவு கோபம்; உன்னை எனக்குத் தெரியாதா?" என்ருர் இரண்டாவது பிரம்மா.

"இதுதானு பிரமாதம்! நாளைக்கே கிளியர் பண்ணிட்டா போச்சு. ஏன் இங்கே கெடந்து திண்டாட்டறே? வாடகைக்கு வாடகை மிச்சம; குஷியாப் போறது போக்கக் கம்பெனிக்குக் கம்பொனி ஆச்சு..."

"நான் வாடகை கட்டாயம் குடுக்கத்தான் செய்வேன்; அப்படியானு வறேன். சும்மா வந்திருக்க முடியாது..."

"அட சட்! வாடகையா பிரமாதம்! உனக்கு எவ்வளவு எடம் வேணும்? சும்மா இருக்கிற நேரத்திலே அஙகே வருகிற புரூப்பைப் பார்த்தா கணககு அட்ஜஸ்ட் ஆயிடுது; நீ உன் மூட்டையை இப்பவே கட்டு. ரிக்ஷாவிலேயே போய் விடலாம்."

கதை 5

கயிற்றரவு

'கிளிப்பட்டியானால் என்ன? நாகரிக விலாசமிருந்தோங்கும் கைலாசபுரம் ஆனால் என்ன? கங்கையின்வெள்ளம் போல காலம் என்ற ஜீவநதி இடைவிடாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது ..ஓடிக்கொண்டே இருக்கும். தயிர்க்காரி சுவரில் புள்ளி போடுகிற மாதிரி, நாமாகக் கற்பனை பண்ணிச் சொல்லிக்கொள்ளும் ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய்க்கிழமைகள் எல்லாம் அடிப்படையில் ஒன்றுதானே, பிளவு-பின்னம் விழாமல் இழுக்கப்பட்டு வரும் ஒரே கம்பி இழையின் தன்மைதானே பெற்றிருக்கின்றது, இல்லை.—இல்லை. சிலந்திப் பூச்சி தனது வயிற்றிலிருந்து விடும் இழைபொல நீண்டுகொண்டே வருகிறது. இன்று—நேற்று—நாளை என்பது எல்லாம் நம்மை ஓர் ஆதார எண்ணாக வைத்துக்கொண்டு கட்டிவைத்துப் பேசிக் கொள்ளும் சவுகரியக் கற்பனைதானே, நான் என்ற ஒரு கருத்து அதனடியாகப் பிறந்த நானல்லாத பல என்ற பேத உணர்ச்சி, எனக்கு முன், எனக்குப் பின் என்று நாமாக வக்கணையிட்டுப் போட்டுக் கொண்ட வரிகள்...இவை எல்லாம் எத்தனை தூரம் நிலைத்து நிற்கும்... நான் என நினைத்த—நினைக்கும்-நினைக்கப்போகும்பல தனித் துளிகளின் கோவை செய்த நினைப்புத்தானே இந்த நாகரிகம்.,...கூட்டு வாழ்வு என்ற வாசனையை யொட்டி,

மனசு இழைத்து இழைத்துக் கட்டும் மணற் சிற்றில் தானே இந்த நாகரிகம்...மகா காலம் என்ற சிலந்தியின் அடி வயிற்றிலிருந்து பிறக்கும் ஜீவ நதியின ஓரத்தில் கட்டிவைத்த மணற்சிற்றில்......என்ன அழகானகற்பனை, என்று உச்சிப் போதில் பனைமூட்டினடியில் குந்தி உட்கார்ந்திருந்த பரமசிவம் பிள்ளை நினைக்கலானார்.

தோவர்த்து முண்டில் அவர் கட்டியிருந்த ஒற்றைப் பிரி முண்டாசுக்குத் தப்பிய சிகைத் தலையில் வெயில் தாக்கியது. குனிந்து குந்தியிருந்த பனைநிழல் வாக்கில்வெயில் சற்றுப்படாத படி ஒரு பக்கமாக நகர்ந்தார். முள்ளும் முனையுமாக நின்ற ஊவாஞ்செடி, கருவேலங்கன்று பெருந்துடையில் குத்தியது. மறுபுறமாக விலகிக் கொண்டார். குனிந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தவருக்கு நினைவு பிரபஞ்ச யாத்திரை செய்த தென்றாலும், மலத்தில் மாண்ட குடல் புழு கண்ணில் விழுந்தது. மலப்பிறவி...பல ஜன்மம் பல மரணம், சீச்சீ...மனம் குமட்ட வேறு ஒரு பனை மூட்டினடியில் போய் அமர்ந்தார். அது விடலிப் பனை. சற்றுத் தாழ்வாக இருந்ததனால் நிழலும் சுமாராக இருந்தது. முள் குத்தலும் இல்லை. ஆனால் சரல் குத்தியது.

மனமோ பிறவா நெறி காட்டாமல் மீண்டும் மீண்டும் மலப்புழு மாதிரி உடற் கூறின் விளைவாக எழுந்த அவசரங்களின் பால் விழுந்து குமைந்தது மனம் என்ற ஒன்று உடம்பை விட்டுத் தனியாக, அதன் அவசியம் இல்லாமலே இயங்கக் கூடிய ஒன்று அல்லது, நாதத்துக்கு வீணை என்ற சாதனம் அவசியமாக இருப்பது போலத்தானா... நான் பிறப்பதற்கு முன்...என்னைப்பற்றி எனக்கும் பிரக்ஞை உண்டா? என்னைப்பற்றி இப்பொழுது என்னைப் பற்றியுள்ள சூழ் நிலைக் குத்தான் பிரக்ஞையுண்டா?

இந்தப் பனை, இந்தப் பனை விடலியெல்லாம் என் பிரக்ஞைக்குள் பட்டது. இது முளைத்தது எனக்குத் தெரி

யும். இது முளைப்பதற்கு முன் இந்தக் கட்டாந்தரை இந்த நிழல் கூட அறறு இருந்தது தெரியும். முந்திய ஆடிக் காற்றில் விழுந்ததே அந்தப் பனை அது எங்கு நின்றது என்று கூடநிதானிக்க முடியாமல் வரட்டுக் கட்டாந்தரையாகத்தானே கிடக்கிறது...நான் பிறப்ப தற்கு முன்பு...பரமசிவம்பிள்ளை என்ற ஒருவன் விருப்பு வெறுப்பு, ஆசை துயரம், கவலை பொறுப்பு முதலியவற் றுடன் கூடிய ஒரு ஜந்து; வாழையடி வாழையாக வரும் விளையாட்டின் வித்தைகளை வாலாயமாகக் கற்று அதற்கு இசைந்தோ இசையாமலோ விளையாடி...பிறகு பரமசிவம் ஏனற பெயர் மட்டும் போகுமிடத்துக்கு வழி வைத்து விட்டு, வந்த வழியைப பார்த்துக் கொண்டோ அல்லது புது வழியிலோ போய்விடும் ஒரு தோற்றம்...ஒரு பொம்ம லாட்டம்! பொம்மலாட்டம் என்று எப்படி நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும்? சூத்திரக் கயிறு இழுக்கிறதா அல்லது சூத்திரதாரன் உணடா? நிச்சயமாக எப்படி இருக்கிறது அல்லது இல்லை என்று இரண்டில் ஒன்று சொல்லிவிட முடியும் . வருகிற வாசல், போகிற திசை இரண்டுந்தான் தெரிகிறது. வருகிறது ஒரு யோனித் 'துவாரம்,' போகி றது மற்றொரு யோனித் துவாரம்...பிரகிருதி, என்ற அன்னையிடந்தானு? அல்லது கருவூரிலிருந்து கருவூருக் குச் செல்லும் பாதைதான் மனித வாழ்வா? முடிவில்லா வித்தையா முறையில்லாத் தந்திரமா......

கைலாசபுரத்து ஆற்றங்கரை பனைமூட்டடியிலே உட் கார்ந்த பரமசிவம் பிள்ளையின் மனம் தான் இல்லாத ஒரு காலத்தைச் சற்று சிராமத்துடன் கற்பனை பண்ணத் தொ டங்கியது.

1

சுமார் அரை நூற்றுண்டுக்கு முன் கைலாச புரத்தி லும் சூரியோதயம், சூரியாஸ்தமனம தெரிந்துக் கொண்டு

தானிருந்தது. அப்பொழுது ஆற்றங்கரைக்கு வரு பாதையில் அத்தனைக் காரைக் கட்டடங்கள் கிடையாது புழுதி கிடையாது, சுகமான மருதமர நிழல் உண்டு மாடு படுத்திருக்கும். மனித நாகரிகமே அந்தப் பிராந் யத்தில் அப்பொழுது உட்கார்ந்து அசை போட்டுக்கொண் டிருந்த மாதிரிதான் தென்பட்டது. ஆனால் இயக்க இருந்து கொண்டுதானிருந்தது. ஞாயிற்றுக்கிழமை மடிந்து திங்கட்கிழமை பிறக்கிறது எந்த விநாடிக்கு என்று யாருக்காவது நிர்த்தாரணமாகச் சொல்ல முடியுமா நாமாக முடுக்கிவிட்ட கெடிகாரம் சொல்லுவதும் நா சொல்லுவதும் ஒன்று தான். ஞாயிற்றுக்கிழமையாகவே இருந்து கொண்டு வந்தது திங்கட்கிழமை என்று நா சொல்லும்படியாகி விட்ட ஒரு தன்மைபோல, நாகரிக அங்கே உட்கார்ந்து அசை போட்டுக்கொண்டிருப்ப போலத் தென்பட்டதும் ஒரு தோற்றந்தான். அது அ படியே உட்கார்ந்து கொண்டே இருந்தால் இப்பொழு காரைக்கட்டடங்கள் எப்படி முளைத்திருக்கும்? மரு மரத்து நிழல் இன்னும் இருந்து கொண்டிருக்குமே—அ பொழுது காற்றடித்தது, மழை பெய்தது, நதியில் வெ ளம வந்தது. பனைமரங்கள் சாய்ந்தன, விறகாயின.. விட்ட மாயின. விடலிகள் முளைத்தன, சூரியாஸ்தமனம்.. சூரியோதயம்.. ஆற்றங்கரைபபடிக்கல்லில் அழகிய நம யா பிள்ளை வேட்டி துவைபபார்...உடகார்ந்திருந்து அழு குத் தேய்பபார். ஆற்றில் மூழ்கிக்குளிபபார். நினை திருநீறு அணிவார், அனுஷடானுதிகள் செயவார். பு மீது மருத நிழல்கள் கவிந்திருககும். ஆனால் இப்போ படிககல் சரிந்து விட்டன. பாதை உண்டு. மணலினு தெற்றுக்குத்தாக நிற்கும் படிகளை மறைத்தும் தண்ணீ ஓடும். இப்போது மருதமரம் இல்லை. வெயில் உண் கல் வழுக்கும்.

அன்று ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னால் கருவூரிலே வீரிய வெள்ளம் பிரவகித்தது...அதிலே விளைந்த அனந்த கோடி பீஜங்களிலே ஒன்று நிலைத்தது. அனந்த் ஜீவ அணுக்களிலே அதற்கு மட்டும் அதிர்ஷ்டம் என்பதா? அல்லது நிலைக்க வேண்டும் என்ற பூரண பிரக்ஞையுடன் அது நிலைத்ததா? எப்படியானாலும் இந்த அணு இல்லா விட்டால் இன்னொன்று. நிலைத்தது: ஒன்றியது; உரு வம் பெற்றது; உணர்வு பெற்றது. மீனாயிற்று, தவளையா யிற்று, வாலிழந்தது, குரங்காயிற்று, சமாதி நிலையிலே... உறங்கலாயிற்று...சிசுவாகி—கைக்கட்டை விரல்களை உள் ளங்கையில் மடக்கி விரல்களைக் கொண்டு மூடிக்குண்டுக் கட்டாகக் காத்திருந்தது...

கைலாசபுரத்திலே மரங்கள் மொக்கு விட்டன. பூ மலர்ந்தது. தேன் வண்டுகள் வரத்துப் போக்கு வைத் துக் கொண்டன. மரமும் சூலுற்றது...பிஞ்சுற்றது...

கருவூருக்கு வடக்கே உதரபுரியிலேயிருந்து ஹுங் காரம் போன்ற அலறல் பிறந்தது, வேதனையிலே குரல் பிறந்தது. கைக்கட்டை விரல்களை உள்மடக்கிப் பிடித் துக்கொண்டு தலை குப்புற வந்து விழுந்தது ஒரு பிண்டம் ஒருஜன்மம். பிரக்ஞை வந்தது. காட்டுமலம் போயிற்று ஜன்மம் வீறிட்டது. கைகளையும் கால்களையும் சுண்டி உதறிக்கொண்டு அழுதது. கருவூர்க் கயிற்றைக் கத்தரித்து விட்டார்கள். தனி ஜன்மமாயிற்று. தனித் தன்மைபெற்றது. முலை சுவைத்தது...உறங்கியது... அழுதது...முலை சுவைத்தது...

கைலாசபுரத்திலே மரங்கள் காய்த்தன. கொத்துக் கொத்தாக, பச்சைப் பச்சையாகக் காய்த்துத் தொங்கின. மரத்தையே தரையில் இழுத்துக் கிடத்திவிடும் போலிருந் தது அந்த வருஷத்துக் காய்ப்பு.

2

நிலவொளியிலே நிலா முற்றத்திலே அழகிய நம்பியா பிள்ளை குழந்தை யொன்றை வைத்துக் கொஞ்சுகிறார். குழந்தை கொஞ்சுகிறது.

"அப்பா யாரு?" என்று கேட்கிறார் அழகிய நம்பியா பிள்ளை,

குழந்தை தனது நெஞ்சைத் தட்டிக் காட்டியது.

"முட்டாப்பிலே; நான்தாண்டா அபபா! நீ பரமசிவம் ...பரமசிவம பிள்ளை!" என்றார் அழகிய நமபியாபிள்ளை.

"அப்பா யாரு?" என்றார் அழகிய நம்பியாபிள்ளை.

குழந்தை அவரது நெஞ்சைத் தொட்டுக்காட்டியது.

"பரமசிவம் யாரு?" எனறு கேட்டார் அழகிய நம்பியா பிள்ளை.

"நான்" எனத் தனது நெஞ்சைத் தட்டிக்கொண்டது குழந்தை.

"போடு பக்காளி போடு! பத்துப் பக்காளி போடு!" எனக் குழந்தையை மெய்ம்மறந்து குதூகலத்தில் பந்து போல் தூக்கிப்போட்டு விளையாடினார்.

குழந்தையும பரமசிவமாகி நான்-நீ-அவன் என்ற பேதாபேதப் பிரக்ஞையுடன் வாழையடி வாழையாக இருந்து வரும விளையாட்டைக் கற்றுக்கொள்ள ஆரமபித்தது. அம்மா—அபபா—தெரு-ஊர் எனப் பரிசய விலாசம் படிபபடியாக வளர்ந்தது. வாத்தியார், பிரமபடி, பிறகு கல்வி, சில்லறை அறிவு பிரம்புக் கொட்டடியிலும மற்றப படி இனிக்கின்ற—அவசியமான, பிரியமான ஞானச் சரக்கு களை வேற்று அஙகாடிகளிலும் பரமசிவம பெற்றார். சீனி இனிக்கும, நெருபபுச் சுடும்—அப்பா கோபிப்பார்—கடவுள்

பொய்மை நடமாடும்...வறுமையும் ஆங்கே பெற்றெடுத்த பிள்ளையுடன் வட்டமிட்டுக் கைகோர்த்து விளையாடும். மனையாளுக்கு கண்ணிலே இருந்த அழகு—ஆளைக் தூண்டியிட்டு இழுக்கும் அழகு எங்கே போயிற்று? கையில் ஏன் இந்த வறட்சி? வயலோ ஒத்தி. வீடோ படிபபடியாக மூலப பிரகிருதியோடு லயமாகிவிட யோக சாதனம் செய்கிறது. விட்டமற்றுப்போனால் வீடும் வெளி யாகும்...அப்பொழுது அழகிய நம்பியாபிள்ளை எங்கே, அவர் மகன் பரமசிவம் எஙகே...எல்லாம் பரம ஒடுக்கத் திலே மறைந்து விடும். எத்தனை துன்பம்—எத்தனை நம்பிக்கைக்காக எத்தனை ஏமாற்று...எத்தனை கடவுள் கள்...வாயக்கு ருசி கொடுக்க ஒரு கடவுள்...வயலுக்கு நீர் பாய்ச்ச ஒரு கடவுள்...வியாச்சியம் ஜயிக்க...சேசியம் பலிக்க, அப்புறம் நீடித்து, நிசமாக உண்மையில் பக்தி யாய்க் கும்பிட. எத்தனையடா எத்தனை......நான் தோன் றியபின் எனக்கு என்று எத்தனை கடவுள்கள் தோன்றி ஞர்கள்...எனககே இத்தனை என்றல் என்னைப்போன்ற அனந்த கோடி உயிர்—உடமபுகள் கொண்ட ஜீவநதியில் எத்தனை...ஆற்று மணலைக்கூட எண்ணி விடலாம்...இந் தக் கடவுளர்களை-? ஒருவன் பிறந்தால் அவனுடன் எத் தனை கடவுளர்கள் பிறக்கிருர்கள். அவனுடன் அவாகள் மடிநது விடுகிருர்களா...'நான்' மடிந்து விடுகிறதா... அபபொழுது ஒருவேளை அவர்களும இந்த நாளேடு போய் விடக் கூடும...இந்த நாளையும மீறித் தங்கி விடுகிற கடவுளர்களும் உண்டு. அவர்கள்தான் மனம் என்ற ஒன்று கால வெள்ளத்துக்கு அருகே அண்டி விளையாடும் மணல் வீட்டைப் பந்தப்படுத்த முயலும சல்லிவேர்கள்— —பரமசிவம், பரமசிவம் உனக்கு ஏதுக்கடா இந்தச்சள்ளை! அதோ, காலடியில பாம்புடா, பாம்பு——

கயிற்றரவு!

3

காலம் ஒரு கயிற்றரவு ?

பரமசிவம் பிள்ளையைக் கட்டிலிலிருந்து எடுத்துத் தரையில் கிடத்தி விட்டார்கள். பாம்பு கடித்தால் பிழைக்க முடியுமா ? போகிற வழிக்குப் புண்ணியம் சேர்க்கத் தலைமாட்டில் உட்கார்ந்து யாரோ தேவாரம் படித்தார்கள். பரமசிவம்பிள்ளை ஏறிட்டுப் பார்த்து சிரமத்துடன், 'தூரத்தில் இருந்து படித்தால் கேட்பதற்குச் சுகமாக இருக்கும்...பக்கத்திலிருந்தால் காதில் வண்டு குடைகிற மாதிரி தொந்தரவாக இருக்கிறது' என்றார்......

கண்ணை முழுவதும் திறக்காமலும முழுவதும் மூடாமலும் அரைக்கண் போட்டபடி உலகைப் பார்பபதிலே அவருக்கு ஓர் ஆனந்தம் இருந்தது. நிம்மதி இருக்கிறது. தூரத்திலே தேவாரம் தண்ணீரடியில் முங்கி உட்கார்ந்திருக்கும்போது கேட்கும் தூரத்து ரீங்காரம மாதிரி சுகமாக இருக்கிறது. அதோ தெரிகிறது என் புஸ்தகம்... என்னுடைய கால் கட்டை விரல் தான்...இனி எத்தனை நேரம் எனக்கு இது தெரிந்து கொண்டிருக்கும்...ஸ்மரணையில் கால் இருக்கிறமாதிரி தெரியவில்லையே. கணணுக்குத் தெரிந்தால் மட்டும போதுமா ? ஸ்மரணைக்குப் புலனாக வேண்டாமா ? கால கட்டை விரல் ரொமப தூரத்திலிருக்கிறதே... இரண்டு மைல் தூரததில் சீ.... எட்டு மைலாவது இருக்க வேண்டும . அதோ அந்தப புஸதகம இப்பொழுது அதுவும தூரத்தில் தெரிகிறதே...அதில் என்ன எழுதி வைத்திருந்தேன்...கணக்கா...சுவடியா...அழகிய நம்பியைக் கூப்பிட்டுக் கேட்கவேண்டும்...எது இருந்தால் தான் என்ன ?...நாம் செததுப்போனால் இந்தக் கால் கட்டை விரல் சாம்பலாகத்தானே.... அது எவ்வளவு நேரம் எனக்குத் தெரியப் போகிறதோ...கொஞ்சம் நிம்மதி

யாகப் பார்த்துக்கொண்டே இருப்போமா ...அதுவும் சுகமாகத்தானிருக்கிறது...உறக்கம வருகிறதோ . அசதி யாக வருகிறதே நிம்மதியாகக் கண்ணை மூடினால்...... அப்பா என்ன சுகம்...மூச்சு நின்றது...கைக்கட்டை விரல் கள் உள்வாங்கின ...காட்டு மலம் வந்தது...நான் கழன் றது......ஸ்மரணை கழன்றது .உயிர்-ஆமாம ; உயிரும் அகன்றது.........அன்று கருவூரிலே உருவற்று நிலைத்த பிண்டம இன்று உருவுடன் வதங்கிக் கிடந்தது.

சூழி

சாமபல் காற்றோடு போச்சு; பெயர் பெயரோடு போச்சு...மனித மனம் இம்மாதிரி அனந்தகோடிக் கூடு களைக் கட்டிக்கட்டி விளையாடியது...கைலாசபுரத்து மருத மரம் நிழல் கொடுத்தது. மரம பூத்துக் காய்த்தது, பழுத் தது... ..ஆற்றில் தண்ணீர். தண்ணீர் மணலிலும் படி யிலும் தவழ்ந்து ஓடியது. கள்ளிப்பட்டியானால் என்ன, கைலாசபுரமானால் என்ன ?-காலவெள்ளம் தேக்கற்று ஓடிக்கொண்டே இருந்தது...அதிலே வரையில்லை வரம பில்லை ... கோடுகூடத் தெரியவில்லை ... கருவூரிலானா லென்ன ? காட்டூரிலானால் என்ன ? சமாதியோ...பிரக் ஞையோ எதுவானால் என்ன ?......

நான் ஓடினால் காலம் ஓடும். நான் அற்றால் காலம் அற்றுப் போகும். காலம் ஓடுகிறதா ? ஞாயிறு—திங்கள் —செவ்வாய்—நான் இருக்கும் வரைதான் காலமும். அது அற்றுப்போனால் காலமும் அற்றுப்போகும். வெறும் கயிற்றரவு !

பரமசிவம் பிள்ளை எங்கே ?

கதை 6

நாசகாரக் கும்பல்

டாக்டர் விசுவநாதபிள்ளை (வெறும் சென்னை எல். எம். பி. தான்) சென்ற முப்பது முப்பத்தைந்து வருஷமாக ஆந்திர ஜில்லா வாசிகளிடை யமன் பட்டியல் தயாரித்துவிட்டு, பென்ஷன் பெற்று, திருச்செந்தூர் ஜில்லா போர்டு ரஸ்தாவில், பாளையங்கோட்டைக்கு எட்டாவது கல்லில் இருக்கும் அழகியநம்பியாபுரம் என்ற கிராமத்தில் குடியேறினர். (என் திருநெல்வேலி நண்பர்கள் அழகிய நம்பியாபுரத்தைத் தேடி ஜில்லாப் படத்துடன் மோதி மூளையை வரள வைத்துக்கொள்ள வேண்டாம். அதில் இல்லை.)

ஏறக்குறைய அதே சமயத்தில்தான்' குடிமகன் மருதப்பனும், இலங்கைத் தோட்டத் துரைகளுக்கு க்ஷவரகனுக இருந்து, படிப்படியாகக் கொழும்பு கோட்டைத் தெருக்களில் ஸலூன் வைக்கும் அதிர்ஷ்டமடைந்து, அதில் ஒரு பத்து வருஷ லாபத்தாலும், அங்கு சிறிது மனனம் செய்துகொண்ட 'வாகட சாஸ்திரம்', போகர் இரு நூறு', 'கோரக்கர் மூலிகைச் சிந்தாமணி' இவற்றின் பரிச்சயத்தாலும் உயர் திரு, மருதப்ப மருத்துவனாகி, அழகிய நம்பியாபுரத்தில் வந்து குடியேறினன.

இவ்விருவரும இவ்வூருக்கு ஒரே சமயத்தில் படையெடுத்தது தற்செயலாக ஏற்பட்ட சம்பவம். ஆனல்,

அழகியநம்பியா புரத்தில் இவர்கள் வருகைக் கப்புறம் ஒரு மறைமுகமான மாறுதல் ஏற்பட்டது.

ஸ்ரீ. விசுவநாத பிள்ளை சரதாரண வேளாளர் வகுப்பில் பிறந்து, வைத்தியத் தொழில் நல்ல லாபம் தரும்- என்ற நம்பிக்கையில், வாலிப காலத்தில் அதில் ஈடுபட்டார். அந்தக்காலத்தில் வைத்தியக்கல்வி படிக்க வருகிறவர்களுக்கு 'ஸ்டைப்பண்ட்' (உபகாரச் சம்பளம்) கொடுத்ததும் இவருக்கு இந்தத் தொழிலில் ஆசை விழ ஒரு தூண்டுகோல் என்று சொல்லவேண்டும். மேலும். அக்காலத்தில் சர்க்கார் உத்தியோகம் கைமேலே. பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் இறுதியில் வெள்ளைக்கார வைத்திய சாஸ்திரம் இவ்வளவு பிரமாத அபிவிருத்தி அடையவில்லை, உளுத்துப்போன அந்த 'மெடீரியா மெடிகா'வும் சீமையிலிருந்து தளும்பி வழிந்த வைத்திய சாஸ்திரமுமே இந்திய விதேசி வைத்தியசாலை 'வடிகால்களில்' ஓடின. ஆகையால், பாஸ் செய்வதற்கும், உத்தியோகம் பார்ப்பதற்கும் அவ்வளவாகச் சிரம மில்லாதிருந்தது. மேலும் வெள்ளைக்காரர்கள் தங்கள் வைத்திய சாஸ்திரத்தைப் பிரசாரம் செய்வதிலேயே ஊக்கங் கொண்டிருந்தனர்,

ஸ்ரீ. விசுவநாத பிள்ளை படித்துத் தேறி, பணம் சம்பாதித்தது ஒரு பெரிய வசன காவியம்; அதற்கு இங்கு இடமில்லை. ஆனால், அந்தப் 'பிணமறுக்கும் தொழில்' அவரை நாஸ்திகராக்கி விடவில்லை. அவருக்கு 'மெடீரியா மெடிகா'வில் எவ்வளவு அபார நம்பிக்கையோ, அவ்வளவு, சைவ சித்தாந்த நூல்களிலும் உண்டு. சிவஞான போதச் சிற்றுரையும் 'ஸ்டெதாஸ்கோப்'பும், உத்தியோக காலத்தில் அபேதமாக இடம்பெற்றன. மேலும் திருநீறு முதலிய புறச் சின்னங்களின் உபயோகத்தையும் அவர் நன்கறிந்தவர்,

ஸ்ரீ. விசுவநாத பிள்ளை பொதுவாக நல்ல மனுஷ்யர். நாலு பெயரிடம் சுமுகமாகப் பேசிப் பழகக் கூடியவர். எடுப்பு, மாஜி சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர் என்ற மிடுக்கு ஒன்றும் கிடையாது.

பிள்ளையவர்களின் குடும்பம் விசாலமானதன்று. பெரிய கட்டுக்கோப்பில் தம் வம்சம் விருத்தியாகி லோகத்தின் அஷ்ட திக்கிலும் சென்று ஜயக்கொடி நாட்ட வேண்டும் என்று அவர் ஆசை கொள்ளாதவர் என்பதை அவருடைய ஏகபுத்திரன் மிஸ்டர் கிருஷ்ணசாமி நிரூபித்தான். ஸ்ரீமதி விசுவநாதபிள்ளை—அதாவது 'சாலாச்சியம்மா' (விசாலாட்சியம்மாள்), நிரந்தரமாக, பிள்ளையவர்களின் சலித்துப்போன வைத்தியத்திற்கும் மீறிய வயிற்று சம்மந்தமான வியாதி உடையவள் என்பதை மத்தியானத்தில் மட்டிலும் அருந்தும் கேப்பைக் கஞ்சி எடுத்துக் காட்டுகிறது. சாலாச்சியம்மாள், பழைய காலத்து வேளாளக்குடும்ப நாசரிகத்து மோஸ்தர்படி, பின் கொசுவம்வைத்துக் கட்டிய உடையுடனும், கழுத்து, காதணிகளுடனும் வீடு நிறைந்து காட்சி யளிப்பாள்.

மிஸ்டர் கிருஷ்ணசாமி அப்பாவின் வற்புறுத்தலுக்காகப் 'பட்டணத்தில்' வைத்தியப் படிப்பில் தகப்பனார் சென்ற பாதையில் நம்பிக்கைகொள்ள முயலுகிறான்.

உயர் திரு. மருதப்ப மருத்துவனார் வாழ்க்கை இதே ரீதியில் செல்லவில்லை. மேடு பள்ளங்களைக் கண்டது, தலை நரைக்கும்வரை உழைப்பில் காய்த்துப்போன கை, காசு பணத்தை நிறையக் காணவில்லை.

அநுபவத்தின் கொடூரமான அல்லது இன்பகரமான சாயை விழாத, நம்பிக்கையும் நேசப்பான்மையும் நிறைந்த வாலிபப் பருவத்தில் குடிமகன் மருதப்பன் தூத்துக்குடியில் கொழும்புக்குக் கப்பலேறினான். திருநெல்வேலித்

தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புக்களிடை கொழும்பு என்ருல் இலங்கையின் ரப்பர் தேயிலேத் தோட்டங்கள் என்று தான் பொருள். உயர்ந்த வேளாள வகுப்புக்களிடையே தான் கோட்டைப்பகுதி மண்டி வியாபாரம் என்ற அர்த்தம். மருதப்பன் நம்பிக்கையும் மேற்சொன்ன விதத்தில் தான்,

நூரளேத் தோட்டத் துரைகளுக்கும், உயர்தரத் தோட்ட உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் க்ஷவரத் தொழில் செய்து, கைநிறையக் கொடுத்த பக்ஷிஸ், சம்பளம், உணவு இவற்றுடன், இடையிடையே தொல்லேப்படுத்திய மலேக்காய்ச்சலும் பெற்று, கடைசியாகத்தன் முப்பதாவது வயதில் கொழும்பில் ஸலூன் வைத்தான். அந்தக காலத்தில் ஸலூன் தொழிலில் அவ்வளவு போட்டி கிடையாது. இந்தியாக்காரர்கள் அவனுக்கு ஆதரவு அளித்தனர். தொழில் வளர்ந்தது. எப்பொழுதோ ஒரு முறை செய்த அவனுடைய இந்தியப் படையெடுப்பும் கலியாணமும் இடையிடையே நடைபெற்ற சம்பவங்கள்.

ஸலூன் முயற்சியில் நல்ல பலன் ஏற்பட்டதோடு சித்த வைத்திய சாஸ்திரத்தில் சிறிதளவு பரிச்சயம் பெற்றுக்கொள்ள அவகாசமும் கிடைத்தது. இதனுடன் சமீபகாலமாக, இலங்கை மருத்துவகுல அன்பர்களின் சர்ச்சைகளின் மூலஸ்தானமாக விளங்கும் இலங்கைத் தினசரி ஒன்றும் அவன் மன விசாலத்திற்கு உற்ற துணையாக இருந்தது.

மருத்துவனுர், தம் ஐம்பதாவது வயதில், தாய் நாடு திரும்பும இலங்கைக் குடியேற்ற விருதுகளுடன், திருநெல்வேலி ரயில்வே ஸ்டேஷனில் இறங்கிய பொழுது, கையில் ரொக்கமாக ரூபாய் ஐயாயிரமும் மேற்கொண்டு அழகிய

நம்பியாபுரத்தில் மூன்று கோட்டை நன்செய்யும், கொழும்பு ஸலூனில் வாரிசாக அவர் புத்திரனும் உண்டு.

அழகியநம்பியா புரத்திற்கு பஸ் வந்துவிட்டது என்பதற்கு ரஸ்தாவின் இடப்பக்கத்துப் புளியமரத்தடியில் இருக்கும் எட்டாவது மைல் கல், அதற்குப் பக்கத்தில் உள்ள வயிரவன் பிள்ளை வெற்றிலை பாக்குக் கடை, டாக்டர் விசுவநாத பிள்ளையின் நந்தவனம் என்ற புன்செய்த் தோப்பின் மூங்கில் கேட், இவை எல்லாவற்றிற்கும் எதிராக இருக்கும் மருதப்ப மருத்துவரின் இரண்டடுக்குக் காறை வீடு—யாவும் பறை சாற்றினாற்போல் அறிவிக்கும்.

ரஸ்தாவில் இரு புறமும் மிகவும் நெருக்கமாக வளர்ந்த புளிய மரங்கள்; பஸ் நிற்கும் ஸ்தானத்துக்கு அருகில் எப்போதோ ஒரு காலத்தில் நிறுத்தி வைக்கப் பட்ட சுமை தாங்கிக் கல்; அதன் குறுக்குக் கல் யதாஸ்தானத்தை விட்டுக் கீழே விழுந்து எத்தனை காலமாயிற்றோ! பொதுவாக, நம்மில் பலர் தம்மை எந்த ஹோதாவில் ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்களோ, அதே உரிமையில் அதற்குச் சுமைதாங்கி என்ற பெயர் கிடைத்திருக்கிறது.

நேரம் நல்ல உச்சி வெய்யில். ஆனாலும், சாலையில் இம்மிகூடச் சூரிய வெளிச்சம் கிடையாது, பலசரக்குக் கடைச் சுப்புப்பிள்ளை பட்டறையில் உட்கார்ந்து, சுடலை மாடன் வில்லுப் பாட்டுப் புஸ்தகம் ஒன்றை ரஸமாக உரக்கப்பாடி, கடைச் சாய்ப்பின் கீழ் துண்டை விரித்து முழங்காலைக்கட்டி உட்கார்ந்திருக்கும் இரண்டொரு தேவமாரை (மறவர்) மகிழ்வித்துக் கொண்டிருக்கிறார். தம்பலத்தால் வாயில் எச்சில்ஊற்று நிறைய நிறைய, வாசிப்புக்கு இடையூறு ஏற்படாதபடியும், கீழே உட்கார்ந்திருப்பவர்மீது சிறிதும் தெறிக்காதபடியும் லாகவமாகத் தலையை வெளியே

நீட்டி அவர் துப்பும்போது, கடையின் பக்கத்துச் சுவரில் துப்பாமலிருப்பதற்கு நீண்ட நாள் அநுபவம் மட்டும் போதாது; அதற்குத் தனித் திறமையும் வேண்டும். ஆனால் சுப்புப்பிள்ளையின் தனித் திறமை கேட்டிருக்கும் மறவர் கண்களில் படவில்லை. உலகத்தில் புகழையும் பெருமையையும் சமாதி கட்டித்தானே வழிபடுகிறார்கள்! அழகிய நம்பியாபுர மறவர்களுக்கும் இந்தத் தத்துவ இரகசியம் தெரிந்திருந்தது என்றால், அவர்களைப் பற்றி மனிதர்கள் என்று நம்பிக்கை கொள்ளாமல் வேறு என்ன செய்வது?

"மலையாளம் போனியானு, ஏ, சுடலே!
நீ மாறி வரப்போரதில்லே!......"

என்று இழுத்தார் பிள்ளை.

"ஆமாமிய்யா! மலையாளத்திலே அந்தக் காலந் தொட்டே கொறளி வேலைக்காரனுவ இருக்கானுவளா?" என்றான் பலவேசத்தேவன் என்ற அநுபவமில்லாத இளங்காளை. அவனுடைய முறுக்கேறிய சதை அவன் வேலை செய்கையில் உருண்டு நெளிவதைச் சாப்பாடில்லாமலே பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். அவன் தலையாரித் தேவனின் மகன்.

"நீ என்னலே சொல்லுதே? அந்தக் காலத்துலே தான் இந்த வித்தை பெரவலம். சொடலையையே சிமிளிலே வச்சு அடச்சுப்பிட்டானுவன்னு பார்த்துக்கிடேன்!" என்றான் வேலாண்டி. அவன் ஒரு கொண்டையன் கோட்டையான் (மறவர்களுக்குள் ஒரு கிளை). வயது விவேகத்தைக் குறிக்க வேண்டிய நரைத்த தலை அந்தஸ்தைக் கொடுத்து; ஆனால் உடல் அநுபவமற்ற இளங் காளைகளின் கட்டு மாறாமல் இருந்தது. வாரத்திற்கு நிலத்தைக் குத்தகை எடுத்து, அதில் ஜீவிக்க முயலும் நம்பிக்கை

யின் அவதாரமான தமிழ் நாட்டு விவசாயிகளில் அவன் ஒருவன். இடுப்பில் வெட்டரிவாள் ஒன்று வைத்திருப்பான். அதன் உபயோகம் விறகு தறிப்பது மட்டுமல்ல என்று தெரிந்தவர்கள் சொல்லிக் கொள்வார்கள். ஆனால், 'நாணயஸ்தன்; பொய் சொல்லுவது மறக் குலத்தோர்க்கு அடுக்காது என்று பழக்கத்திலும் அப்படியே நடப்பவன்.

இந்த இடைப் பேச்சைக் கேட்ட சுப்புப்பிள்ளை, கண்ணில் போட்டிருந்த பித்தளைக் கண்ணாடியை நெற்றிக்கு உயர்த்தி, சிறிது அண்ணாந்து பார்த்து, "அட்டமா சித்தியும் அங்கேயிருந்துதான் வந்திருக்கிறது. புராணத்திலேயேதான் சொல்லி யிருக்கே!" என்று ஒரு போடு போட்டார்.

இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் சுப்புப் பிள்ளையின் தீர்ப்புக்கு அப்பீலே கிடையாது; ஏனெனில், பெரும்பாலும் அழகிய நம்பியாபுர வாசிகளில் பலர் அவரிடமே குட்டுப் பட்டுச் சுவடிப் பாடம் கற்றிருக்கின்றனர். பலவேசமும் இதற்கு விதிவிலக்கல்லன். இப்பொழுது அவன் கோணல் மாணலாகக் கையெழுத்துப் போடுவதெல்லாம் அவர் புண்ணியத்தில்தான்.

"நம்மவூர்லே இருந்தானே கள்ளப்பிரான் பிள்ளை, கட்டேலே போவான், அவன் வேலெமானத்தைப் பாத்திரச்சாமான் விக்கிறவன் தடுக்காட்டி...நானே நேர்லே கண்டேனே! நம்ம வைத்தியர்வாளுக்குந்தான் தெரியும்!" என்று தலையை எதிர் வாடையை நோக்கி நிமிர்த்தி ஆட்டினார் சுப்புப்பிள்ளை.

சம்பத்துக் காரணமாக ஜாதி வித்தியாச மனப்பான்மையைச் சிறிது தளர்த்தி, ஒரு விதத்திலும் பட்டுக் கொள்ளாமல், 'வைத்தியர்வாள்' என்று மருதப்ப மருத்துவரை அழைப்பது அவரது சமீபத்திய சம்பிரதாயம்.

'வைத்தியர்வாள்' இச் சந்தர்ப்பத்தில் வீட்டு முற்றத்தில் ஏதோ பச்சிலைகளை ஸ்புடமிட்டு முகம் வியர்க்க ஊதிக் கருக்கிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அவரது பாம்புச் செவியில் சம்பாஷணை அரை குறையாக விழுந்தது. முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டே நிமிர்ந்த மருத்துவனார், "பிள்ளையவாள், என்ன சொல்லுதிஹ?" என்று அங்கிருந்தே குரல் கொடுத்தார்.

"என்ன ! நம்ம கள்ளப பிரான்பிள்ளை இருந்தானே... ....அவனைத்தான் பத்திச் சொல்லிக்கிட்டு இருந்தேன்......அவனைப் பத்தித்தான் உங்களுக்கு நல்லாத் தெரியுமே......" என்று கடையிலிருந்தபடி குரலெழுப்பினார்.

உடலைத் துடைத்துக்கொண்டு, வேஷ்டியை உதறிக் கட்டிய வண்ணம் கடையை நோக்கி நடக்கலானார் வைத்தியர்.

2

அப்பொழுது தூரத்தில் மோட்டார் ஹார்ன் சப்தம் கேட்டது.

"ஏது மணியும் ஒண்ணாயிட்டுது போலிருக்கே அன்னா கேக்கது மெயில் பஸ்தானே ! பிள்ளைவாள் தானம் (ஸ்நானம்) பண்ணியாச்சா ? வரியளா,—செல்லுமா ?" என்றார் சாய்ப்புக் கம்பைப் பிடித்து நின்ற வைத்தியர்.

"போகத்தான், ஏலே, ஐயா பலவேசம், கடையெச் சித்தெ பாத்துக்கிட மாட்டியா ?" என்று பஸ் வரும் திக்கை நோக்கினார். மெயில் பஸ் என்றும் மத்தியானம் ஒரு மணிக்கு அழகியநம்பியா புரத்தைத் தாண்டிச் செல்வது ஒரு விசேஷமான சம்பவம். கடைபிள்ளைக்குத் திருநெல்வேலி டவுனிலிருந்து ஏதாவது சாமான் வரும்,

டாக்டர் விசுவநாத பிள்ளை :(வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்வம், சைவத்தின் உயர்வு, ஆரியர் சூழ்ச்சி இத்தியாதி விஷயங்களில் நம்பிக்கைகொண்ட ஜஸ்டிஸ் கட்சி அங்கத்தினர் தான், ஆனாலும்...) அவர்களுக்கு 'ஹிந்து' பத்திரிகை வரும்; சமயா சமயங்களில் திருவனந்தபுரம் எக்ஸ்பிரஸில் வரக்கூடிய தொலைப் பிரயாணிகள் வருவார்கள்.

இரண்டொரு நிமிஷத்தில் பஸ் வந்து ஏக ஆர்ப்பாட மாகக் காய்ந்த சருகுகளை வாரி வாரி இறைத்துக்கொண்டு சுமைதாங்கி முன் நின்றது.

பஸ் டாப்பில் இருந்த கடைச்சரக்கை உருட்டித் தள்ள கண்டக்டர் டாப்பில் ஏறினான். டிரைவர்-ஐயா பீடி பற்றவைக்க இறங்கிக் கடைப்பக்கம் வந்தார். இவ்வளவு நேரமாக வாமனவதாரமெடுத்துக் கால்களைச் சுருட்டிக் கிடந்த பிரயாணிகளில் இரண்டொருவர் கீழே இறங்கினார்கள்.

முன்புறம் க்ஷவரம்; பின்புறம் பின்னல்; ஈய வளையம் இழுத்துத் தோளோடு ஊசலாடும் காது; இடையில் வேஷ்டியாகக் கட்டிய பழைய கிழிந்த கண்டாங்கிச் சேலை- இக்கோலத்தில் இடுப்பில் சாணிக்கூடை ஏந்திய இரண்டொரு பறைச் சிறுமிகள் எட்டி நின்று கார் விநோதத்தைப் பார்த்தனர்.

கடைச் சரக்கை மேலிருந்தபடியே எறிந்த கண்டக்டர், 'ஸார், ஷூட்கேஸ் பெட்ஷீட் வேங்கிகிடுங்க!' என்று குரலெடுத்தான்.

டிரைவர் பக்கத்தில் இருக்கும் 'ஒண்ணாங் கிளாஸ்' ஸிலிருந்து, கையில் வதங்கிப்போன பத்திரிகை ஒன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு, ஒரு 'மோஸ்தர்' வாலிபன் நாஸூக்காக இறங்கினான். அவனது 'சென்னை பிராட்வே' பாஷான்பிளேட் மூஞ்சியும், விதேசி மோஸ்தர் உடையும்

யதாஸ்தானத்தை விட்டகன்ற முலவர் போன்ற ஒரு விசித்திர சோபையை அவனுக்கு அளித்தன. அந்தக் காட்டு மிராண்டி ரஸ்தாவில் அந்தப் பழைய பசலி பஸ் எப்படியோ, அப்படி, லண்டனில் பழசானாலும், சென்னையின் நிகழ்காலமான அவனது உடை மோஸ்தர், அந்தக் கி. மு. உலகத்தில் அவனை வருங்கால நாகரிகனாக்கியது.

"எடே! தொரஸய்யா மவன்லா வந்திருக்காவ!" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஓடினான் பலவேசம் பெட்டியை இறக்க.

மாஜி உத்தியோகஸ்தர் மகன் என்றால் கிராமத்தில் எப்பொழுதும் ஓர் அந்தஸ்து உண்டே! அதைக் கொடுத்தனர் கடையில் பொழுது போக்க முயன்ற நபர்கள்.

"அதாரது?" என்று பொதுவாகக் கேட்டான் வேலாண்டி, கையைத் தரையில் ஊன்றி எழுந்திருக்க முயன்றுகொண்டு.

"என்னப்பா, இன்னந் தெரியலியா? நம்ப மேல வீட்டு தொரஸர் பிள்ளை இருக்காஹள்லா—அவுஹ மகன் மகராச பிள்ளை!—என்னய்யா சௌக்கியமா?" என்று கடைப் பட்டறையிலிருந்தபடியே விசாரித்தார் சுப்புப் பிள்ளை.

மகராஜன் அவர் திசையைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

"என்ன எசமான் சவுக்கியமா,—அங்கே பட்டணத்திலே மளெ உண்டுமா?—ஐயா. உடம்பு முந்தி பாத்த மாறுதியே இரிக்கியளே!—" என்றான் வேலாண்டி.

பீடியை இரண்டு தம் இழுத்து எறிந்துவிட்டு வெற்றிலை போட்டுக்கொண்ட டிரைவர், ஸீட்டில் உட்கார்ந்துகொண்டு, 'வண்டி புறப்படப் போகிறது, பிரயாணிகள் ஏறிக்கொள்க!' என்ற பாவனையில்

ஹரர்ன் அடித்தான். கண்டக்டர் அப்பொழுதுதான் தனக்கு ஞாபகம் வந்த 'ஹிந்து' பத்திரிகையை அவசர அவசரமாகக் கடைக்கு எடுத்து ஓடினன்.

தங்கள் தேக உபாதையை நீக்கிக்கொள்ளச் சென்றிருந்த பிரயாணிகள் அவசர அவசரமாக ஓடி வந்தனர் அதில் ஒரு முஸ்லிம் அன்பர், பார்வைக்குச் செயலுள்ளவர்போல் முகத்தில் களை இருந்தது.

அவர் முன் ஸீட்டைப் பிடித்துக்கொள்ளும் நோக்கத்துடன் அவசரமாக அதில் குறி வைத்து ஓடிவந்தார்.

இவ்வளவு கூட்டத்தையும் கவலையின்றிக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த மருத்துவர், "என்ன மரைக்காயர் வாளா? ஏது இப்படி?" என்று முகமலர்ந்து குசலப் பிரச்னம் செய்தார்.

மரைக்காயர்வாள் செவியில், அவர் ஸீட்டைப் பிடித்து மேல் துண்டைப் போட்டு ஏறி உட்காரும் வரை, அது ஏறவில்லை. ஏறி உட்கார்ந்து, வெளிக் கம்பியைப் பிடித்து உடலை முறுக்கிக்கொண்டு, தலையணை ஒரு புறம் சரிய, "வைத்தியர்வாள்! வரவேணும், ஒரு அவசரம் ஒரு நிமிட்!" என்றார்.

மருதப்ப மருத்துவனர் முகம் மலர்ந்தது. "ஏது மரைக்காயர்வாள், எங்கே இப்படி?" என்று சொல்லிக்கொண்டே பஸ் அருகில் ஓடினர்.

"நம்ம மம்முது கொளும்புக்குப் போரான் இல்லெ! டவுன் இஸ்டேஷன் வரை கொண்டுபோயி வளியனிப்பிப் புட்டு வருதேன். வாவன்ன கோண இருக்காஹள்லா, அவுஹ அளெச்சுக்கிட்டுப் போரதாவச் சொன்னஹ, அதிரியட்டும், நமக்கு ஒரு லேஹியஞ் செஞ்சு தாரதாவா சொன்னிஹள்லா? அதெத்தாங் கொஞ்சம் காபகப்படுத்

தலாமிண்டுதான் ......: இம்பிட்டுத்தான்......ஙீங்க வண்டியெ விடுங்க—சலாம்;" என்று அவர் பேச இடங் கொடாமல் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டார் மாப்பிள்ளை மரைக்காயர்.

"சரி, சரி!" என்று சொல்லிக்கொண்டே பின் தங்கினார் மருத்துவனார். வண்டி புகை யிரைச்சலோடு கிளம்பியது.

"பிள்ளைவாள்! என்ன வர்ரியளா?" என்று துண்டை உதறிவிட்டுத் தோளில் போட்டுக்கொண்டார் மருத்துவனார்.

"வாரியலா வைக்கச்சண்டா" என்று முணு முணுத் துக்கொண்டே பட்டறையை விட்டு இறங்கினார் சுப்புப் பிள்ளை.

இதுவரை பேந்தப் பேந்த விழித்துக்கொண்டு சிகரட் பிடித்து நின்றது அலங்காரப் பொம்மை.

"நான் சின்ன எசமாஞ் சாமானெ எடுத்துக்கிட்டுப் போகுதேன், ஐயா, கடெயெ 'பார்த்துக்கலே. பலவேசம்— வரங்க எசமான்!" என்று, மேல் துண்டுச், சும்மாட்டில் படுக்கையையும், தோல்பெட்டி ஒன்றையும் தூக்கிக் கொண்டு முன்னே நடந்தான் வேலாண்டி,

வைத்தியரும் கடைக்காரப பிள்ளையும், டாக்டர் விசுவநாத பிள்ளை தோட்டத்திற்குள், மூங்கில் கதவைத் தள்ளிவிட்டு மறைந்தனர்.

சாலையில் முன்போல உயிரற்ற அமைதி. சுள்ளி பொறுக்கும் சிறுமிகள்கூட மறைந்து விட்டனர்.

3

டாக்டர் விசுவநாத பிள்ளையின் தோட்டமும், வெய்யிலுக்கு உகந்தது. வியர்க்க விருவிருக்கச் சுற்றி யலைகிறவர்க

ளுக்கு வேப்ப நிழலுக்கும், எலுமிச்சைக் காட்டுக்கும் மத்தியில் கட்டப்பட்டிருக்கும் சவுக்கை பூலோக சுவர்க்கம். சாப்பாட்டு நேரங்களைத் தவிர மற்றப் பொழுதைப் பிள்ளையவர்கள் சவுக்கையிலேயே மெய்கண்ட சிவாச்சாரியார் உறவிலேயே கழிப்பார். மத்தியானப் பொழுதில் 'ஹிந்துப்' பத்திரிகையோடு விளங்குவார்.

இருபக்கமும் நந்தியாவட்டையும் அரளியும் செறிந்த பாதை வழியில், வைத்தியருடன் சென்ற கடைக்காரப் பிள்ளை, "ஐயா! என்ன அங்கே இருக்கியளா? மஹாராசன் வந்திருக்கான் போல்ருக்கே!" என்று குரல் கொடுத்தார்.

சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்திருந்த பிள்ளை எழுந்து, குனிந்த வண்ணம் மூக்குக் கண்ணாடியின் மேல்வழியாகப் பார்வையைச் செலுத்தி, "லீவு!—வர்ரதாக எளுதி யிருந்தான்,—எங்கே?—" என்று கேட்டுக்கொண்டே அந்தஸ்தாக எழுந்திருந்தார்.

"வேலாண்டி வீட்டுக்கு அளச்சுக்கிட்டுப் போறான். இந்தாருங்க உங்க பேப்பர்! ..சண்டை எப்பிடியிருக்கு?" என்று பதில் எதிர்பார்க்காமலே மருத்துவரைத் தொடர்ந்தார் பிள்ளை.

சிறிது நேரத்தில் பிள்ளை மூங்கில் கதவை யடைத்துக்கொண்டு போகும் சப்தம் கேட்டது.

விசுவநாத பிள்ளை தோட்டத்துக் கமலைக் கிணறு குளிக்க மிகவும் வசதியுள்ளது. கல் தொட்டியில் தண்ணீரை இறைத்து விட்டுவிட்டு நாள் பூராவும் குளித்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

சுப்புப் பிள்ளை தலையில் துண்டைக் கட்டிக்கொண்டு துலாக் கல்லில் காலை வைத்து நின்று, வேஷ்டியை வரிந்து கட்டிக்கொண்டார்.

மருத்துவர், தொட்டியில் பாதி யளவு கிடந்த தண்ணீரைத் திறந்துவிட்டுத் தொட்டியைக் கழுவ ஆரம்பித்தார்.

"ஐயா; ஒங்ககிட்ட ஒரு சமுசாரமிலா கேக்கணுமிண்ணு இருக்கேன்......நம்ம கொளத்தடி வாயிலிருக்கே முக்குருணி வீசம், அது வெலெக்கி வந்திருக்கரதாவப் பேச்சு ஊசலாடுது; அதான் நம்ம பண்ணையப் பிள்ளைவாள் வரப்புக்கு மேக்கே இருக்கே, அதான். நம்ம மூக்கம் பய அண்ணைக்குவந்தான். ஒரு மாதிரி பேசருன். வாக்கிப் போட்டா நம்மது ஒரு வளைவா அமஞ்சு போகுதேன்னு நெனச்சென். நீங்க என்ன சொல்லுதியே?",

'உஸ்' என்றபடி முதல் வாளித் தண்ணீரைத் தொட்டியில் ஊற்றிவிட்டு, கிணற்றுக்குள் மறுபடியும் வாளியை இறக்கிஞர் சுப்புப் பிள்ளை. வாளியில் தண்ணீர் நிறைந்தது. நிமிர்ந்து வைத்தியரைப் பார்த்தார்.

"வே! ஒமக்கு என்னத்துக்கு இந்தப் பெரிய எடத்துப் பொல்லாப்பு? அது பெரிய எடத்துக் காரியம். மூக்கம் பய படுதபாட்டெப் பாக்கலியா! பண்ணையார் வாள் தான் கண்லே வெரலே விட்டு ஆட்ராகளே! ஒரு வேளை அது மேலே அவுகளுக்குக் கண்ணுருக்கும்—சவத்தெ விட்டுத்தள்ளும்!"

"என்னய்யா, அவுகளுக்குப் பணமிருந்தா அவுஹ மட்டோடே; அவுக பண்ணயார்ன்ன கொடிகட்டிப் பறக்குதா? அதெத்தான் பார்த்து விட்ரணும்லா! நான் அதுக்கு அஞ்சுனவனில்லெ. நாளெக்கே முடிக்கேன். என்னதான் வருது பாப்பமே!" என்று படபடத்தார் மருதப்பஞர்.

"என்னமோ நாஞ் சொல்லுததெச் சொன்னேன்; உம்ம இஸ்டம்!" என்ருர் பிள்ளை.

4

அன்று மாலைப் பொழுது மயங்கிவிட்டது. மேல் வானத்துச் சிவப்புச் சோதியும், பகல் முழுவதும் அடங்கிக் கிடந்து மாலையில் 'பரப்பரப்' என்று ஓலை மடல்களில் சலசலக்கும் காற்றுந்தான் சூரியன் வேலை ஓய்ந்ததைக் குறிக்கின்றன.

குளக்கரைக்கு (ஏரிக்கரை) மேல் போகும் ரஸ்தாவில், முண்டாசு கட்டிக்கொண்டு, கையில் இரண்டொரு பனை மடல்களைப் பிடித்தவண்ணம் நடந்து வருகிறார் சுப்புப் பிள்ளை.

குளத்துக்குக் கீழ்ப்புறமிருந்து ரஸ்தாவுக்கு ஏறும் இரட்டை மாட்டு வண்டித் தடத்தின் வழியாக, வண்டிக் காரனுடைய தடபுடல் மிடுக்குகளுடன், மாட்டுச் சலங்கைகள் கலந்து புரள, குத்துக்கல்லில் சக்கரம் உராயும் சபதத்துடன் ஒரு இரட்டைமாட்டு வண்டி மேட்டிலிருந்து ரஸ்தாவில் ஏறிற்று.

மங்கிய இருளானாலும், தொப்ளான் குரல், பண்ணையார் வண்டிதான் என்பதை நிச்சயபடுத்தியது.

சாலையில் ஒதுங்கி நின்ற சுப்புப்பிள்ளை, "என்ன அண்ணாச்சி, இந்த இருட்'லெ எங்கெ போயிட்டு வாரியா?" என்று குரல் கொடுத்தார்.

வண்டியுள் திண்டில் சாய்ந்திருந்த பண்ணையார் சிதம்பரம் பிள்ளை, "ஏலே, வண்டியை நிறுத்திக்கொ," என்று உத்தரவிட, வண்டி சற்று தூரம சென்று நின்றது.

பிள்ளையவர்கள், உள்ளிருந்த செருப்பை ரஸ்தாவில் போட்டுவிட்டு, மெதுவாக அதில் காலை வைத்து இறங்கினார்-

"கௌநத்தம் மேயன்ன இருக்காஹள்லா......"

"ஆமாம் நம்ம நாவன்னு கோனுவோட மச்சினப் பிள்ளை......"

"அவுஹ தான்......அவுஹளோட சமுசாரத்தோட ஒடப்பிறந்தாளெ மருந்தார்லே குடுத்திருந்தது,—அவ 'செல்லா' யிப்போனு...பதினறு...போயிட்டு வாரேன்!"

"மதினி போகலியா......?"

"அவ வராமெ இருப்பாளா? கூடத்தான் வந்தா; அங்கே ஆள் சகாயம் ஒண்ணுமில்லே,—இருந்துட்டு வாரனென்னு—விட்டுட்டு வந்திருக்கேன்; இப்பொ அவ இங்கெ சும்மதானெ இருக்கா?......" என்றார்.

"ஆமாம், அதுக்கென்ன!......வயசென்ன இருக்கும்?" என்றார் சுப்புப்பிள்ளை மீண்டும்.

"வயசு அப்படி ஒண்ணும் ஆகலெ,—முப்பது இருக்கும்!" என்றார்.

"புள்ளெக ஏதும் உண்டுமா?...சரி, அதிருக்கட்டும். அண்ணாச்சி, ஒங்ககிட்ட ஒரு சமுசாரம்லா சொல்லணும்னு நெனச்சேன். ஏங் காதுலே ஒரு சொல் விழுந்தது. ஒங்கிளுக்கு அதெத் தெரிவியாமே இருந்தா, நாயமில்லே!" என்றார்.

பணத்திற்கு ஏதோ அடிப்போடுகிறுரோ என்று பயந்த பண்ணையார், "ஏது, அனுட்டானமாச்சா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே குளத்தினுள் இறங்கினுர்.

கரைச் சரிவில் செருப்பை விட்டுவிட்டுத் தண்ணீருள் இறங்கிய பண்ணையார், பலத்த உறுமல்கள், ஓங்காரங்கள் முழங்க, கால் முகம் கழுவ ஆரம்பித்தார்.

முன்பே தம் மாலைப் பூஜை விவகாரங்களை ஒரு மாதிரி முடிவுகட்டிய சுப்புப் பிள்ளை, வேஷ்டி துவைக்கும் கல்லில்

அமைதியாக உட்கார்ந்து காரியம் முடியட்டும் என்று எதிர்பார்த்திருந்தார்.

திருநீறிட்டு, திருமுருகாற்றுப் படையையும் திருவாசகத்தில் இரண்டொரு செய்யுட்களையும் மனனம் செய்து விட்டு, "சிவா!" என்ற குரலெழுப்பிக் கரையேறினார் பண்ணையார்.

"நம்ம மருதப்பன் இருக்கான் இல்லியா, பயகொளும் புலெ ரெண்டு காசு சம்பாரிச்சிட்டான்னு மண்டெக் கருவம் தலை சுத்தியாடுது. இண்ணக்கி புதிய தொரஸர் பிள்ளெவாள் கெணத்துலெ குளிச்சுக்கிட்டுருக்கப்பச் சொல்லுதான், 'பண்ணயப் பணம்ணு அவுகமட்டோட, ஊரெல்லாம் என்ன பாவட்டா கட்டிப் பறக்குதா?' என்று, உங்களெ ஒரு கை பாத்துப்பிட்டுத்தான் விடுவானும்; பாருங்க ஊரு போரபோக்கை!"

"சவம் கொலைச்சா கொலைச்சுட்டுப் போகுது! அவர் இப்ப மருத்துவர்லா! அப்படித்தான் இருக்கும்,—எதுக்காம் இவ்வளவும்?"

"ஒங்க வயக்காட்டுப் பக்கம் முக்குருணி விசம் இருக்குல்லா,—நமம மூக்கன் பய நெலம், அதுக்குத்தான் இம்புட்டும். வாங்கப்போரேன்னு வீரியம் பேசுதான்."

"மூக்கப்பய நெலமா?...எங்கிட்டல்லா கால்லெ விழுந்து கெஞ்சிட்டுப் போனான்: அந்த நன்னி கெட்ட நாய்க்கு ஒதவப்படா துன்னுதான், வெரட்டேனன். அவன் கால்லெபோய் விளுந்தாலுக்கும்! அதுலெ என்ன வீராப்பு?"

"ஒனக்கு எதுக்குடா அந்த நெலம், அதெ வாங்குததுலெ பிள்ளைவாளுக்குத்தானே சௌகரியம்ணேன். அவ்வளவுதான். இந்த ஊரு புள்ளெமாரே அப்படித்தானும்;

எப்பவும் அடாபிடியாம்; அவன்கிட்ட காரியம் நடக்காதாம்!"

"அப்பிடியா சேதி! ஏலே தொப்பளான், நாங்க நடந்து வருதோம்: வண்டியைக் கொண்டு போய் அவுத்துப் போட்டுப்புட்டு, எந்த ராத்திரியும் மூக்கன் பயலே கையோட புடிச்சா!"

"நாம வாங்குதாப்லியே காம்பீச்சுக்கப்படாது; தெரஸா பிள்ளைவாள் தான் வேணும்னு ஹஎய்யா—அவுக பேரச் சொல்லி வைத்தது."

"அதெதுக்கு? கூட நாலு காசெ வீசிஞ போகுது. அந்த நாய்கிட்ட பொய்யெதுக்கு?"

"இல்லெல அண்ணுச்சி, உங்களுக்குத் தெரியாது; நான் சொல்லுதைக் கேளுங்க!"

"ராத்திரி கடை யடச்சப் பொறவு இப்படி வீட்டுக்குத்தான் வாருங்களேன், பேசிக்கிடலாம்!"

5

"அப்பா! அம்மைக்கி உடம்பு என்ன அப்படியே இருக்கே; நீங்க கெவுனிகாதில்லே போல்ருக்கு!" என்ருன் மகராஜன்.

எதிரிலிருந்த ஹரிக்கன் லைட் மீது ஒரு விட்டில் வந்து மோதியது. சிறிது மங்க ஆரம்பித்த திரியைத் தூண்டினுன்.

"நம்ம கையிலே என்ன இருக்கு? இருவது வருஷமா குடுக்காத மருந்தா?" என்று மூக்குக் கண்ணுடியைக் கழற்றி விட்டுக் கண்களை நிமிண்டிய வண்ணம் கூறினுர் விசுவநாத பிள்ளை.

"நீங்க பென்ஷன் வாங்கினதோட, வைத்தியமும் உங்ககிட்ட பென்ஷன் வாங்கிட்டுதா ?—நீங்களே இப்பிடிப் பேசிறு ?"

"பேசுரதென்ன ! உள்ளதத்தான் சொன்னேன். குடல் பலகீனப்பட்டுப் போச்சே ! எது குடுத்தாலுந்தான் ஒடலோட ஒட்டமாட்டேங்குதே !"

"நான் ஒரு முறையைப் பிரயோகம் பண்ணிப் பாக்கட்டுமா ? இயற்கை வைத்தியம், முதல்லெ கொஞ்சம் பட்னி இருக்கணும் ; அப்பொ ஒரு 'கிரைஸிஸ்' (வியாதி நிலையில் நெருக்கடி, கவலைக்கிடமான நிலை) ஏற்படும். அப்புறம் சிகிச்சையை ஆரம்பித்தால் பலனுண்டு."

"என்னடா' நீ மெடிக்கல் ஸ்கூல்லெதானெ படிக்கிறே !—இயற்கை வைத்தியம் எங்கெ வந்துது ? வீணுக் காலத்தைக் கழிச்சு பெயிலாப் போகாதே !"

"அதுக்கும் படிக்கத்தான் செய்யரேன். இந்த முறையிலெ எத்தனையோ பேருக்கு உடம்பு குணமாயிருக்கிறதே! நானே செய்திருக்கிறனே !"

"சரி, பாரேன் ! நானு வேண்டா முங்கேன் ?"

இவர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் சவுக்கைக்கு வெளியில் ,செருப்புச் சப்தம் கேட்டது. தொப்ளான், ஹரிக்கன் லைட்டோடு ஒதுங்கி நிற்க, பண்ணையார் வாளும் சுப்புப்பிள்ளையும், உள் வெளிச்சத்தில் பிரசன்னமாயினர்.

"அட, பண்ணையார்வாளா ? ஏது இந்த இருட்லெ ? இந்த நாக்காலியிலே உக்காரணும் : சுப்புபிள்ளை, நீர் இந்த பெஞ்சிலே இப்படி இரியும். ஏது அகாலத்திலே ?" என்று தடபுடல் காட்டி எழுந்து நின்றார் விசுவநாத பிள்ளை.

" விசேசமென்ன ! இப்படி வந்தேன் ! ஒங்களெ எட்டிப்பாத்துட்டுப் போகலாமெண்ணுதான் நொளெஞ்சேன். ஏது மாப்பிளெ எப்ப வந்தாப்லெ ? ரசாவா ?" என்றார் பண்ணையார். மகராஜனை மாப்பிள்ளை என்றழைப்பதில் அவருக்குப் பரமதிருப்தி.

" ஆமாம், கோடை அடைப்பு : மதியந்தான வந்தான்-ராசா; நீதான் பிள்ளைவாள் கடையிலே போயி ஒரு பொகயிலைத் தடை வாங்கிட்டு வா " என்று வருகிறவர்களுக்காகத் தாம்பாளத்தில் வைத்திருக்கும் வெற்றிலையை அடுக்கிப் பண்ணையார் முன்பு வைத்தார்.

" நான அப்பமே கடையடைச்சிட்டனே ..."!

" எனக்கா இந்தச் சிருமம் ? கடைப் போயிலெண்ணுத்தான் நமகது ஆகாதே. ஏலே தொப்ளான், செல்லத்தை வைய்யேன்லே ! எனனலே முளிக்கே !" என்று சுப்பு சிதம்பரம் பிள்ளைகள் ஏக காலத்தில் பேசினார்கள்.

வெளியே புறப்பட்ட மகராஜன் மறுபடியும் தூணில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தான்.

" சவுக்கேலயெ காத்தைக் காணமே, ஊருக்குள்ள பின்ன ஏன் வெந்து நீருகாது ! அண்ணாச்சி இந்த வருசம் காய்ப்பு எப்படி ?" என்று தலையை இருட்டில் நீட்டி எச்சிலைத் துப்பிக்கொண்டே கேட்டார் சிதம்பரம் பிள்ளை.

" காயப்பென்ன, பிரமாதமா ஒண்ணுமில்லெ—ஏதோ வீணுக் காயிரதுக்கு கெணத்துத் தண்ணி வேரடியிலே பாயிது......"

" இல்லெ, ஒரு பத்து முப்பது ரோசாக் கம்பு வச்சுத் தளுக்க வச்சா பிரயோசனமுண்டு—ஒரு பயலைப் போட்டாப் போகுது—" ஒன்றார் சிதம்பரம் பிள்ளை.

பேச்சில் சோர்வு தட்ட அவர் சுப்புப் பிள்ளையைப் பார்த்தார்.

"தெரஸர் பிள்ளைவாள், ஒங்ககிட்ட ஒரு விசயமா கலந்துக்கிட்டுப் போகலாமுண்ணு வந்தேன்—ஐயாவும் வந்தாஹ—ஊர் விசயம்—தலை தெறிச்சுபபோய் அலயரான்கள் சில பயஹ—இப்பிடி வாருங்க......" என்று, எழுந்து விசுவநாத பிள்ளையை வெளியில் அழைத்துக் கொண்டு போனார் சுப்புப்பிள்ளை.

"ஆமாம், ஆமாம், சரிதான்.........வாங்குதவன்பாடு குடுக்கவன்பாடு, நமக்கென்ன? .....அபபடியா! பிள்ளைவாளுக்கு எடைலேயா வந்து விளுந்தான்....!..அப்பமே எனக்குத் தெரியுமே......காறை வீடு கட்ட கண்ணவிஞ்சா போகும்? . ..." என்ற விசுவநாத பிள்ளையின் பேச்சுக்கள் இடைவிட்டு அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக விழுந்தன.

இருவரும் சில நிமிஷங்கழித்துச் சவுக்கைக்குள் ஏறினர்.

"என்ன !......" என்று சிரித்தார் பண்ணைப் பிள்ளை.

"இதுக்கு நீங்க எதுக்கு வரணும்? சொல்லிவிட்டா நான் வரமாட்டனா?......ராசா, நீ வீட்டுக்குப் போயி, கண்ணாடி அலமாரியிலே சாவிக் கொத்தை வச்சிட்டு வந்துட்டேன்......எடுத்தா......அபபிடியே அம்மைக்கி அந்த டாணிக்கை எடுத்துக் குடு......எல்லாம் நாளைலேயிருந்து ஒன் வயித்தியத்தெப பார்க்கலாம......" என, மேல் வேஷ்டியை எடுத்து உதறிப் போட்டுக்கொண்டு வெளியேறினான் மகராஜன்.

"வீட்டுலே உடம்புக்கு எப்படி இருக்கு—தாவளையா? ......நம்ம மாப்பிளைக்கி இன்னம் எத்தனை வருசம் படிப்பாம்? ......காலா காலத்லெ கல்யாணத்தெ கிலியாணத்தெ முடிச்சுபபோட வேண்டாமா?......"

"நானும் அப்பிடித்தான் நெனச்சேன். அடுத்த வரு சத்தோட படிப்பு முடியிது... வார தை மாசம் நடத்திட் போடணும்னு உத்தேச ..ம்மூக்கம் பயலெ எங்கே இன்னம் காணம்?..." என்று வெளிக்குரலை எதிர்பார்த்துத் தலையைச் சாய்த்தபடி கேட்டார்.

"சவத்துப்பய இப்பம் வருவான்...ராத்திரி பத்திரத்தை எழுதி மூடிச்சுக்கிடுவோம். காலெலே டவுனுக்குட போயி ரிஸ்தர் பண்ணிப் போடுதது. கூச்சல் ஓஞ்சப்பரப் பத்திரத்தெ எம்பேருக்கு மாத்திக்கலாம்......"

"அது அவாளுக்குத் தெரியாதா?—காரியம் முடிஞ்சாப் போதும்..." என்றார் சுப்புப்பிள்ளை.

6

நாலைந்து நாள் கழிந்து ஒருநாள் மத்தியானம். நல்ல உச்சி வெயில் 'சுள்' என்று முதுகுத் தோலை உரிக்கிறது.

வயல் காட்டு வரப்புக்களில் படர்ந்து கிடக்கும், அவருக்கு மட்டும் தெரிந்த, சில மூலிகைப் பச்சிலைகளைக் கை நிறையப் பிடுங்கி வைத்துக்கொண்டு, குளக்கரை மேல் போகும் ரஸ்தாவில் ஏறி, மறுபுறம் செங்குத்தாக இறங்கும் கல்லடுக்கிய சரிவு வழியாக இறங்கி, மருத்துவ மருதப்பனார் பச்சிலைகளைக் குளத்திலிட்டு அலச ஆரம்பித்தார் தலையில் முக்காடாக அணிந்திருந்த துணி, விலகி விலகிக் குனிந்து வேலை செய்வதற்கு இடைஞ்சல் கொடுத்ததால் நிமிர்ந்து நின்று தலையில் கிடந்த துண்டை எடுத்து இடுப்பில் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு, மறுபடியும் குனிந்தார்.

"வைத்தியரய்யா; என்ன, தெரஸர் பிள்ளைவாள் ராவோட ராவா மூக்கன் நெலத்தைக் கொத்திக்கிட்டுப் போயிட்டாகளாமே!" என்ற குரல் மருத மரக்கிளை ஒன்றிலிருந்து கேட்டது.

அண்ணாந்து பார்த்தார். மருதக் கிளை ஒன்றிலிருந்து கீழே நிற்கும் ஆடுகளுக்குக் குழை வெட்டிப் போட்டுக் கொண்டிருந்தான வேலாண்டி.

"ஊர் வெள்ளாளன் மாரு கூடிக்கிட்டா என்ன? ஆனைக்கு ஒரு காலம்னா பூனைக்கும் ஒரு காலம் வரும். பண்ணையப் பிள்ளைவாளுக்கு அந்த நெலம் வந்துதான் நெராயணுமாக்கும்; வாங்கினா ஒரே வளவாப் போயிடுமேன்னு நெனச்சேன். சவத்துக்குப் பொறந்த பயஹ பேச்செத்தன்னா!"

"ஆமாம் மூக்கம பய கொளும்புக்கில்லா போயிட்டா னும்...அந்தப் பயலுக்கு என்ன அவசரம் இப்பிடி அள்ளிக கிட்டுப் போவுது......"

"மூதி தொலஞ்சுட்டுப் போகுது. அண்ணெக்கி வந்து மூக்காலே அளுதானேன்னு பார்த்தேன்...ஊர்லெ தேவமாருன்னு பேர் வச்சுககிட்டு பூனையாட்டம் ஒண்டிக் கெடந்தா, என்னதான் நடக்காது...புள்ளைமாருக்குன்னு தான் இந்த ஊரா ..அப்போ நாங்க போயிருதோம்...... அதெத்தான் அத்துப் பேசட்டுமே...என்னடே தொப்ளான், எங்கே அவசரம்?" என்றார் வைத்தியர்.

தலை தெறிக்க ஓடிவந்த தொப்ளான், "நீங்க இங்கியா இரிக்கிய, தொரஸாய்யா சமுசாரத்துக்குத் தடபுடலாக் கெடக்கு, ஒங்களெ சித்த சத்தங்காட்டச் சொன்னாவ—டவுன் பஸ்ஸு போயிட்டுதா? பாத்தியாளா?" என்று பஸ் எதிர்பார்க்கப்பட்ட திசையை வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டே கேட்டான்.

"அதுவும் அப்பிடியா! காத்தெக் கட்டிப் போட முடியுமா? வேலாண்டி, நான் அப்பம் ஒரு சேதி சொன்னனே பாத்தியா—பாத்துக்கோ ....,"

ஈரம் சொட்டும் பச்சிலை முடிபபோடு குறுக்குப் பாதை வழியாக ஊரை நோக்கி நடந்தார் மருத்துவர்.

“என்னடே ! தொப்ளான,—நீ எங்கலே போரே...?”

“நான் ஒரண்டையும போகலே .. ..பட்டணத்து எசமான் பெரிய டாககுட்டரெக் கூபபிட டவுனுக்குப போராவ ..”

“என்னடே பஸ் வந்துதா ?” என்று கொண்டே ‘மெட்ராஸ’ மெருகிழந்து, கவலை தேங்கிய முகத்துடன் வந்தான் மகராஜன.

“இல்லே எசமான், ஒண்ணையும் காஙகலியே !” என்றுன் தொப்ளான்.

7

நேற்றிரவு பண்ணிரண்டு மணி சுமாருக்கு ஸ்ரீமதி விசுவநாத பிள்ளை—அதாவது ‘சாலாச்சி ஆச்சி’—இறந்து போனுள், கிராமம் என்றுல் கேட்கவா வேண்டும், இழவு வீட்டுச் சம்பிரமத்தைத் ? அபபொழுது பிடித்து ஓயாது ஒழியாது அழுகையும் கூச்சலும்.

வெளியே விசுவநாத பிள்ளை தலை குனிந்த வண்ணம் பெஞ்சியில் உட்கார்ந்திருக்கிறுர். மகராஜன் தூணில் சாய்ந்து தலை குனிந்த வண்ணம் நகத்தை நிமிண்டிக் கொண்டிருக்கிறுன். வெளிப் பெஞ்சியில், பண்ணையார் சிதம்பரம் பிள்ளை, தமது ஓயாத வெற்றிலைத் துவம்சத்துடன் துஷ்டிக்கு வருகிறவர்களோடு பேசியும், சிற்றுள்களையும் சுபபுப் பிள்ளையையும் வேலை ஏவிக்கொண்டும் இருக்கிறுர்......

சாலாச்சியம்மையின் தேகம் பலஹீனபபட்டுப்போயிருந்தாலும், மகராஜனது இயற்கை சிகிச்சை பிரயோ

கிக்கப்பட்டிராவிட்டால், இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் விழுந்து விட்டிருக்காது.

'கிரைஸிஸை' எதிர்பார்த்துப் பூர்வாங்க சிகிச்சை நடத்தினர் மகராஜன். வியாதியே 'அன்னத்துவேஷமாக' இருக்கையில் பட்டினி முறை உடலை ஒரே யடியாகத் தளர்த்திவிட்டது. இரண்டே நாள உபவாசம, நாடியையும் அரைகுறை யாக்கியது.

அந்த நிலையில்தான் மருதப்ப மருத்துவனர் அழைக்கப்பட்டார். கையைப் பிடித்துப் பார்த்துவிட்டு, "இன்னும் நாற்பத்தெட்டு நாழிகை கழித்துத்தான் ஏதும் சொல்ல முடியும; அதுவரை உடம்பில் சூடுவிடாமல் தவிட்டு 'ஒத்தடம' கொடுத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்," என்று அபிப்பிராயம சொல்லிவிட்டு வெளியேறினர். இரவு எட்டு மணிக்கு வந்த டாக்டர் கொடுத்த இரண்டு 'இஞ்செக்ஷன்கள்' சுமார் ஒரு மணிநேரம் கவலைக்கிடமான தெளிவை உண்டாக்கின. 'மகனுக்குப் பண்ணையப் பிள்ளை மகளை முடிச்சுவைக்கப் பாக்கக் கொடுத்து வைக்கலியே' என்ற ஏக்கத்தோடு ஆவி பிரிந்தது——

"ஏலே தொப்ளான், என்னலெ இன்னங் குடிமகனைக் காணலெ: போனியா—?" என்று அதட்டினர் பிள்ளை.

"வூட்லெதான் இருந்தாரு; 'நீ போ, இதாவாரென்'னு சொன்னரு!" எனருன் தொப்ளான்.

"என்ன இன்னமா வாரான்—இரண்டு மணி நேரமாச்சே நீபோய் இன்னொரு சத்தங் குடு... "

இரண்டு தென்னங் கீற்றுகளை இழுத்து வந்து தொப்பென்று போட்ட பலவேசம், "மாடசாமியத்தானெ கேக்கியா? அவன் வைத்யரு வீட்டெப பாத்துப போகுதெக் கண்டேன!" என்ருன.

“ நீதான் போயி அவனெ இப்படிக் கையோட கூட்டியா......நேரம் என்ன ஆகுது பாரு .....” என்ருர் சிதம்பரம் பிள்ளை,

“ ஆகட்டும், எசமான் !” என்று சென்ருன பலவேசம.

கால் மணி கழித்து, தனியாகவே திரும்பி வந்தான் பலவேசம். ஆனல் ஓடி வந்தான்.

“ எசமான், நான் போனேன். வெளியிலே மருதப்பரு நிண்ணுக்கிட்டிருந்தாரு. ‘ இனிமே, குடிமகன் இந்த வேலைக்கு வரமாட்டான் ; அவன் தொளில் இதில்லெ ; இனிமேச் செய்ய முடியாதாம்ணு போய்ச் சொல்லு’ன்னு சொல்லிப்பிட்டாரு !” என்ருன பலவேசம்.

“ மாடசாமியா அப்படிச் சொன்ஞன் ?” என்று தென்னங்கீற்றைத் தடுக்காக முடைந்துகொண்டிருந்த சுப்புப் பிள்ளை எழுந்தார்.

“ இல்லெ, மருதப்பருதான் சொன்ஞரு. ”

“ அவன் சொன்ஞன், இவன் கேட்டுககிட்டு வத்தாணும்., நீ சாதி மறவஞலே !—அப்படியே அலகிலே ரெண்டுகுடுத்துக் கூட்டியாராமே ! என்ன வேலாண்டி, நீ என்ன சும்மா நிக்கே ? ரெண்டு சிறுககி மகனகளையும் பின கட்டுமாருக் கட்டிக் கொண்டா—முதுகுத் தொலியே உறிக்சுப்பிடரேன்!” எனறு கர்ஜித்தார சிதம்பரம பிள்ளை.

“ என்னண்ணுச்சி, நாலு காசுக்குப் பால்மார்ருன் போலே—விசிறி எறிஞசாப் போகுது’...’ எனறு சமாதனம் செய்ய வந்தார் விசுவநாத பிளளை.

“ ஒங்கிளுக்கு ஊரு வளமே தெரியாது ; அம்பட்டப் பயலா காரியமாத் தெரியலியே ! எலே, நீ புளிய மளார் நல்ல பொடுசாப்பாத்துப் பறிச்சுக்கிட்டு வாலே, தொப்

ளான் !" என்று மறுபடியும் கர்ஜித்தார் சிதம்பரம் பிள்ளை.

கால்மணிக்கூறு கழிவதற்கு முன் சிதம்பரம் பிள்ளை சுக்ரீவாக்ஞையின் பலன் ஏக இரைச்சலோடு விசுவநாத பிள்ளை வீடு நோக்கி வந்தது.

மேல் துண்டை வைத்துப் பின்கட்டு மாறாக மருதப் பரையும், மாடசாமியையும் கட்டிக் கழுத்தைப் பிடித்து நெட்டித் தள்ளிக்கொண்டே வந்தான் வேலாண்டி.

"திரும்பினியா, பாரளெ யறுவாளெக்கொண்டு தலையைச் சீவிப்புடுவேன்—நடலே ! என்ன முளிக்கே !" என்ற அதிகாரத் தொனி. பின்னால் வயிற்றிலடித்துக்கொண்டு ஓலமிட்டு வரும் நாவிதக் குடும்பத்தின் இரைச்சலுக்கு மேல் கேட்டது.

"ரெண்டு பயல்களையும் அந்தத் தூணோடு வச்சுக் கட்டு !—என்னலே மாடசாமி, ஜோலியப பாக்கியா இன்னமும வேணுமா ?" என்றார் சிதம்பரம் பிள்ளை.

"முடியாதையா !" என்று முணு முணுத்தான் மாடசாமி.

உள்ளே அழுதுகொண்டிருந்த பெண்களும் ரகளை பார்க்க வந்துவிட்டனர்.

"மிளாரெ எங்கடா ?" என்று ஒன்றை வாங்கி முழங்காலிலும் முதுகிலும் மாறி மாறிப் பிரயோகித்தார். அவன்வலி பொறுக்க மாட்டாமல் குய்யோ முறையோ வென்று கத்த ஆரம்பித்தான்.

அவன மனைவி போட்ட ஓலத்தால் மருதப்பர் தூண்டுதல் என்பதும் எல்லோருக்கும் வெளியாயிற்று.

"பிள்ளைமாருன்னு என்ன கொம்பு மொளச்சிருக்கா ?—பிரிடிஸ் ராச்சியமா ? எனன ? ரொம்ப உறுக்கிறஹளே!

மனிசனைக் கட்டிப்போட்டு அடிக்கதுனனு நாயு அநியாய மில்லியா,—இண்ணக்கி சிரிக்கிரவுஹ நாளைக்கி வாரதை யும் நினைச்சுப் பாரக்கணும் ?" என்றுா மருதப்பர்.

"நாசுவப் பயலா காரியமாத் தெரியலெயே ; வேலாண்டி அவன மொளியை (முழுஙகாலை)ப பேத்துக் கையிலெ குடு ! அவனுக்குக குடுககிற கொடைலே இவன் சங்கெத் தூக்கணும் : என்ன பார்த்துக்கிட்டு நிககே ?"

வேலாண்டி கையிலிருந்த குறுந்தடியை ஓங்கி முழங் கால் குதிரையில் ஒரு போடு போட்டான. "ஐயோ அம மா ! ஏன்னியப் பொட்டுக் கொல்ராண்டோ ! ஊர்லே நாய மில்லியா ! நீதியில்லியா !" என்று கதறினர் வைத்தியர்.

விசுவநாத பிள்ளை ஓடியே வந்து வேலாண்டியிட மிருந்த குறுந்தடியைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, " அண்ணச்சி, பாக்கச் சகிக்கலே-காரியத்தைப் பாத்துச் செய்யணும். சவத்துப்பய போரன்...அவ அதிட்டம் இப்படி யிருந்தது ; இந்தப் பயல்களுக்கும் இப்படிப் புத்தி போகுது......" என்று ஆரம்பித்தார்.

" எங் கை எபபிடி யிருக்குனனு பார்லே !" என்று மறுபடியும் ஒரு குத்து விட்டான் வேலாண்டி. மருதபபன் பல்லில் முன்னிரண்டும் விழுந்து விட்டன.

ரத்தங் கண்டதும பீதியடித்துப போன மாடசாமி, கண்களில் நீர் பெருக, சஙகை எடுத்து ஊத ஆரம்பித் தான்.

" சவத்தெ அவுத்து விடுடா ! இந்தத் தெசேலே தலை வச்சுப் படுத்தா மாறுகால மாறுகை வாங்கிப் போடுவேன், ஓடிபபோ நாயே !" என்று கர்ஜித்தார் சிதமபரம் பிளளை. அவிழ்த்துவிடப்பட்ட மருதப்பரும், மனைவியின் கைத்தாங் கலில், நொண்டிக் கொண்டே தூரத்தில் சென்று, ஒருபிடி

மண் எடுத்து வானத்தில் எறிந்து, "இப்பிடி சுட்ட மண்ணாப் போகணும்! என் வயிறெரியிறாப்லே போணும்!" என்று ஏச்சு அழுகையுடனே கூவி விட்டுச் சென்றார்.

அப்படியும் இப்படியுமாகப் பிரேத சம்ஸ்காரம் முடிந்து திரும்ப மணி நான்காகி விட்டது.

மாடசாமி முதுகுவலிக்குக் காரணமே வைத்தியர் மருதப்பர் அவனுக்கு முன்பு கொடுத்திருந்த சிறு கடன் தான் என்றும், 'அதைத் திருப்பிக் கொடு அல்லது, இந்த வேலை செய்' என்று போதிக்கப்பட்டது என்றும் சிதம்பரம் பிள்ளைக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. அவர் அதையெல்லாம் பொருட்படுத்தவில்லை.

"போலீஸுக்கு கீலீஸுக்கு எட்டுச்சுன்னா அவன் தலை அவன கழுத்திலே இருக்காது!" என்று மருதப்பருக்கு வேலாண்டி மூலம் எச்சரித்தனுப்பிவிட்டு, விசுவநாத பிள்ளைக்குத் தக்க சமாதானங்கள் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

மனைவியை யிழந்தது, தெருக்கூத்தாகக் கிரியை நடந்தது, உத்தியோக காலத்தில் சர்க்காரின் அதிகார எல்லையைத் தெரிந்து கொண்டிருந்தது—எல்லாம் அவரை ஒரேயடியாகப் பீதியடிக்க வைத்துவிட்டன.

பரஸ்பரப் பேச்சில் மனைவியின கடைசி ஆசையையும் சொல்லி வைத்தார் விசுவநாதபிள்ளை, பேச்சு வாக்கில்.

"நீங்க சொன்னபடிலெ வர்ர தைமாசம முடிச்சிப்புடுவம!" என்று அந்தப் பேச்சை முடிவு கட்டினார் பண்ணையார்.

மருதப்பர் அன்று வீட்டுக்குள் சென்று படுத்தவர், மானத்தாலோ, மனக்கொதிப்பாலோ, அல்லது அடி பலத்தாலோ வெளியே றவில்லை.

இரகசியமாக இரண்டாம் பேருக்குத் தெரியாமல் ஸ்ரீவைகுண்டம போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் பிராது அனுப்பினார். ஏற்க மறுத்து எச்சரித்து விரட்டப்பட்டான் போன ஆள். ஊரே திரண்டு எதிர்க்கும பொழுது பணமிருந்து என்ன பயன்? போதாக் குறைக்குத தாழ்த்தப்பட்ட, கிராமங்களில் அவமானகரமானது என்று கருதபபடும் ஒரு தொழிலைச் செய்யும ஜாதி! சில சமயத்தில் ஊரையே அழித்துவிடவேண்டும் என்ற நபும்ஸகக்கோபம் அவரைத் தகித்தது. அடுத்த நிமிஷம் ஒரே மலைப்பு!

சம்பவமும, செய்தி பாதி வதந்தி முக்காலாக 'உஸ் ஆஸ்' என்று பக்கத்தூர்களில் பரந்தது. வேளாளருக்கு நெஞ்சு விரிந்தது. "சவத்துப் பயல்களைச் சரிக்கட்டிப் பாருங்க, இல்லாட்டா அங்கயெப் போல, மலையாளத்து அம்பட்டனெ குடியேத்திப் போடுவோம......" என்று மூட்டை கட்டி வந்து இலவச அபிப்பிராயம் சொல்லிவிட்டுச் சென்றனர் பலர்.

மகராஜனுக்கு அழகியநம்பியா புரத்தில் இருப்பே கொள்ளவில்லை. 'எப்பொழுதடா பதினாறு கழியும், சென்னைக்குப் போய் விடுவோம்' என்ற துடிதுடிப்பு.

இப்படி யிருக்கையில் மருதப்பரைக் காணோம் என்ற பேச்சுக் கிளம்பியது. இது ஊர்க்காரருக்கே அதிசயத்தை விளைவித்தது. வீடு அடைத்துப் பூட்டிக் கிடந்தது. எங்கு போனார், எப்படிப் போனார் என்பதே ஆச்சரியம்.

சிதம்பரம் பிள்ளை இதைக் காதில் போட்டுக்கொள்ளவில்லை. "சவம் தனைப் பயந்து கொளும்புக்கு ஓடியிருக்கும்!" என்று திருப்தி கொண்டார்.

விசுவநாத பிள்ளைக்கு இப்பொழுது சாப்பாட்டுக்குக் கூட வீட்டுக்குப் போவதென்றால் வேம்பாகிவிட்டது. மக

ராஜனே சமயா சமயங்களில் சாப்பாடு கொண்டுவந்துவிடு வான். "அபபாவைத் தனியாக இங்கே விட்டுவிட்டுப் போவதா, அவரும் உடன் வந்தால் என்ன?" என்று நினைத்தான். ஆனால் சவுக்கை மோகம் கொண்ட பிள்ளையவர்கள் மறுத்துவிட்டார்கள். பிள்ளையும் பண்ணையாரும் அன்னியொன்னியம். பிரிந்து காண்பது துர்லபம். அப்படி ஒட்டிக் கொண்டனர். சிதம்பரம் பிள்ளையின் முரட்டுத் தைரியத்தில் டாக்டருக்கு நிலைதளரு த நம்பிக் கை, டாக்டரின் குருட்டுக் குழந்தைத் தன்மையில் அவருக்கு ஒரு முரடனின் பிரேமை. சுப்புப் பிள்ளைக்கு நினைப்பு புது மாதிரியாக ஓடியது. இவ்வளவு கோளாறுக்கும் அந்த நிலந்தான் காரணம் என்ற உண்மையைக் கண்டுபிடித்து, பிள்ளையவர்கள் காதில் ஓதினார். அதிரடித்துப்போன நெஞ்சில் இது சடக்கென்று வேரூன்றியது. அதனால் அவரை யறியாது, வெளிக்காட்டிக் கொள்ளத் தைரியமற்ற ஒரு பயங்கர வெறுப்பும் உறவாடியது. அதை வைத்தே தன் மகளை இரண்டாந்தார மரக டாக்டருக்கு முடித்துவிட்டால் என்ன. என்று கோட்டை கட்டினார் சுப்புப்பிள்ளை. சொத்துக்குச் சொத்தாச்சு, இந்த அல்லற் பிழைப்பும் ஒழியும்.

பதினாறும கழிந்தது. சமயம் பார்த்து விதைதூன்றி னார் சுப்புப்பிள்ளை. பயிரிட வேண்டியதுதானே பாக்கி! தானாகவே முளைவிடும் என்பதில் சுப்புப்பிள்ளைக்கு அபார நம்பிக்கை.

அடுக்களைத் தாலி கட்டவைத்தால் போகிறது!

8

பதினாறு முடிந்த ஐந்தாவது நாள் விடியற்காலம் மூன்றரை மணி. முண்டிதமான தலையுடன் பஸ்ஸை எதிர் பார்த்து நிற்

கிருன் மகராஜன். கூடவே தகப்பனரும், பண்ணைப் பிள்ளையும், சுப்புப் பிள்ளையும் நிற்கின்றனர்.

பஸ் வந்து நின்றது. இருட்டில் ஒருவர் இறங்கினர்.

மகராஜன் ஏறினன்; சாமான்களும் ஏற்றப்பட்டன. வண்டி புறப்பட்டது.

“போனதும் லெட்டர் போடு!” என்ருர் விசுவநாத பிள்ளை.

“என்ன தெரஸர் பிள்ளையா? யாரு போராஹ?” என்றது அந்தப் புதிய குரல்.

“மரைக்காயர்வாள்! ஏது இப்படி!”

“பண்ணையார்வாளெப் பார்க்க வந்தேன்; அண்ணு அவுஹளே நிக்காஹளே! நீங்க மூக்கன்கிட்ட வாங்கினிஹளா மில்லா, அந்த நெலத்தை எனக்கு முனுலேயே அடமானம் வச்சிருந்தான்—சமுசாரத்தைச் சொல்லிப் புட்டுப போகலாமுண்ணு வந்தேன். நம்ம வைத்தியர் வாளும் அவுஹ பொஞ்சாதியும நேத்துத்தான் இஸ்லாத்தைத் தழுவினுஹ! இந்த பஸலேதான் நம்ம கடெலே மானேசராயிருக்க கொழும்புக்குப் போராஹ!” என்ருர் மரைக் காயர்,

“கோடு இருக்கே, நடத்திப் பார்ப்போமே!” என்ருர் சிதம்பரம் பிள்ளை.

கதை 7

சணப்பன் கோழி

பரமேச்வரன் ஓர் இலட்சியப் பைத்தியம். கலா சாலையை விட்டு வெளியே வரும்பொழுது, தறகாலத்திய புதுமை இளைஞர்களின் வெறி இருந்ததில் ஆசசரியம் இல்லை. முதல் முதலாகப பட்டினி கிடந்தாலும் கவர்ன்மெண்டு வேலைக்குப் போகவே கூடாது என்ற சித்தாந்தம். அவன் நிலைமைக்கு வேலை கிடைப்பது ரொம்ப சுலபம். அப்பா பென்ஷன் உத்தியோகஸ்தர். இவன் சித்தாந்தத்தைக் கேட்டதும், இத்தனை நாள் போஷித்த அபபாவுக்குப் பலத்த சந்தேகம்—பரமேச்வரனுக்கு மூளைக் கோளாறு ஏற்பட்டதோ எனறு—உண்டாயிற்று. அதிலே தகப்பனுக்குக் கொஞ்சம் ஏமாற்றம். காலை மடக்கிக்கொண்டு முரண்டு செய்யும் மாடு என்றால் வாலைக் கடித்தாவது எழுப்பலாம்; பரமேச்வரனுக்கு வாலில்லையே!

மனிதனுடைய வாழ்க்கையில்—தென்னிந்தியத் தமிழனுடைய வாழ்க்கையில்—வேலையை எதிர்பார்த்துக் காலத்தைக் கலாசாலையில் கழித்துப் படிக்கவைக்கும் முதல் முக்கியத்திற்குப் பிறகு, பெரிய இடத்துப் பெண்ணை—கை நிறையப் பணம் கொண்டுவரும பெண்ணை—கலியாணம் செய்துவைப்பது இரண்டாவது முக்கியமான விஷயம். தான் பென்ஷனாவதற்குள், தன் மகனுக்கு வேலை பார்த்துக் கொடுத்துவிட்டு, தன் அந்திமக் கிரியைகளைப்பையன்

சரியாக நடத்தும் நிலையில் கொண்டுவந்து வைப்பது மூன்றாவது வேலை.

பரமேச்வரனுடைய தகப்பனாருக்கு முதல் வேலை விழலுக்கு இறைத்த நீராகிவிட்டது. இரண்டாவதோ, அவருக்குப் பெரிய ஏமாற்றமாகிவிட்டது.

பையன் பெரிய இடத்துப் பெண்ணை, கை நிறைய பணமும், கழுத்து நிறைய நகையும் போட்டுவரும் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள முடியாது என்று சொல்லிவிட்டான். பையனது தர்க்கம் தகப்பனாருக்கு விளங்கவில்லை. சுகமாக இருக்க விரும்புவதுதான் மனித இயற்கை என்பது தகப்பனார் அனுபவம். அதில் இன்பம் கிடையாது என்பதுதான் பையன் சித்தாந்தம். தகப்பனாருக்குப் பையன் நடத்தை அர்த்தமாகவில்லை.

ஏழைப் பெண், சிறிது படித்த பெண், முக்கியமாகக் குண சௌந்தரியமுடைய பெண் வேண்டும் என்றான் பையன். முதல் இரண்டு நிபந்தனைகளும் சாதாரணமாக நிறைவேறிவிடும். மூன்றாவது? அதுதான் அதிசயம். பரமேச்வரன் எதிர்பார்த்தபடி, ஆசைப்பட்டபடி ஒரு பெண் கிடைத்தது.

லால்குடிப் பெண். ஏழைப் பிரைமரிப் பள்ளிக்கூடத்து உபாத்தியாயர் வீட்டுப் பெண் சாரதா. அந்த மூன்று நிபந்தனைகளுக்கு மேல் நான்காவது நிபந்தனை ஒன்றையும் நிறைவேற்றிவிட்டாள் சாரதா. அவள் நல்ல அழகி. பரமேச்வரன், கண்டதும காதல் என்பதெல்லாம் பற்றிப் படித்திருக்கிறான். அதை அசம்பாவிதம் என்று நினைத்தவன்! கலியாணமான பிறகுகூடக் கட்டுக் கடங்காத பாசம் ஒருவனைப் பிடிக்கும் என்பதிருந்தால், பரமேச வரன் அதற்கு ஓர் உதாரணம். அவன் சாரதாவிடம தன்னை மறந்மாதிரி. அவளும் பரமேசுவனிடம் தன்னை

மறந்தாள். இது பக்கத்திலிருப்பவருக்குப் பொறாமைப் படும்படியாக இருந்தது.

பரமேச்வரனுடைய வாழ்க்கைச் சகடம் கலியாண மாகும் வரை 'கிர்ர்' என்ற சப்தமில்லாமல் மையிட்டது போல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கலியாணமான பிறகு, முதல் அதிர்ச்சி, தனது சாரதாவின் மனம் கலங்குமோ என்று தான். கலங்கும் நிலைமையும் ஏற்பட்டது. பறவை பெரிதான பிறகும் கூண்டில் இருக்க, அதுவும் கூட ஒரு ஜோடி சேர்த்துக்கொண்டு இருக்க, பெற்ற குருவிகள் இடம் கொடுக்குமா? இது இயற்கை. சிறிது மனத்தாங் கல், சாரதாவை அவள் பெற்றோர் வீட்டில் விட்டுவிட்டு அவனை வேலை தேடும்படி யாக்கிற்று.

2

எங்கெங்கோ அலைந்து கடைசியாகப் பம்பாயில் அவனுக்கு எண்பதுரூபாய் சம்பளத்தில் வேலை கிடைத்தது. கிடைத்த மறுமாதம் கூட்டிப்போவதாக எண்ணம். சந்தர்ப்பம் ஒத்து வரவில்லை. எப்பொழுதும் சாரதா தியானந்தான். பக் கத்திலிருப்பவர்கள் பெண்டாட்டிக் கிறுக்கனே என்று கூட நினைக்கும்படி இருக்கிறதென்று அவனுக்குத் தெரி யும். பரமேச்வரன் என்ன யோகீஸ்வரனா, மனத்தை ஒரே இடத்தில் கட்டி வைக்க!

சாரதாவுக்குத் தினம் ஒரு கடிதம். பதிலும் அடிக் கடி வந்துகொண்டிருந்தது-அவளுடைய குதலை எழுத் தில். அதைப் படிப்பதில் அவனுக்கிருந்த பிரேமை, இலக்கிய ரஸிகனுக்குக் கம்பனைப் படிக்கும்பொழுதுகூட இருந்திருக்காது.

திடீரென்று அவள் கடிதம் வரவில்லை.

முதலில் என்னென்னவோ அபாயங்கள் அவளுக்கு நேர்ந்திருக்கலாம் என்று நினைத்தான். அவள் தகப்பஞர் ஏன் எழுதவில்லை? ஏமாற்றத்தினுல் அவள்மீது காரணமற்ற கோபம் தோன்றலாயிற்று. அவள் தகப்பஞர்மீதும் சிறிது ஓடிற்று. தனது இலட்சியம் என்பதற்காகச் செய்த தனது திருமணத்தை அவமதித்தார்களல்லவா என்ற கோபம். நிலையாகச் சாரதாமீது கோபப்பட அவனுல் முடியவில்லை. ஏமாற்றம் வளர வளரக் கோபமும் வளர்ந்தது.

அவளுக்கு ஒரு முரட்டுத்தனமான கடிதம்—அவள் ஹருதயத்தைப் பிளக்கும கடிதம்—எழுதிக்கொண்டு போய்த் தபாலில் போட்டான். அதனுல் சிறிது மானஸிக வெற்றியின் குதூகலம்; குமுறும நெஞ்சில் பின்னுல் சமாதானம் ஏற்படவில்லை.

தகப்பனும மகளும் வியாதியாகப படுத்திருக்கிருர்கள் என்று அவனுக்குத் தெரியுமா?

அரை மணி நேரம கழித்துத் தந்திச் சேவகன் அவள் மாமஞர் இறந்துபோனதாக ஒரு தந்தியைக் கொடுத்து விட்டுச் சென்ருன்.

3

பரமேச்வரனுக்கு நெஞ்சில் சம்மட்டியால் அடித்தது போல் பட்டது. மாமஞர் மரணத்தில்கூட வருத்தம் எற்படவில்லை அந்தக் கடிதம்—அது அவனை என்ன செய்யும்! அதைத் தடுக்கவேண்டும். பம்பாயிலிருந்து லால்குடி என்ன பக்கத்துத் தெருவா? அல்லது பெட்டியில் போட்ட காகிதத்தை எடுக்க முடியுமா? ஒரே ஒரு வழி. கடிதம் மத்தியானந்தான் கிடைக்கும். அதற்கு முன்பு நேரில் சென்று விட்டால்?

லீவு எழுதிப் போட்டுவிட்டு ரயிலுக்குச் சென்றான், வழி முழுவதும், கடிதமும் சாரதாவும் மாறி மாறித் தோன்றிக்கொண்டிருந்தனர். தனது முட்டாள்தனத்திற்கு நொந்துகொண்டான். தனது குற்றத்தை அவள் மன்னிப்பாளா? அவள் மன்னிப்பாள். பரமேச்வரன் மனம் மட்டும் அவனை மன்னிக்க மறுக்கிறது.

பரமேச்வரனும் மாமனார் வீடு வந்துவிட்டான். வரவேற்பு அழுகையும் துக்க விசாரணையும் ஓய்ந்தன. சாரதா கதவின் பக்கம் வந்து நின்றாள்.

பரமேச்வரன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டான். துக்கமும் தேக அசௌகரியமும் அவளை உருமாற்றி விட்டன. துயரத்தின் உரு! முந்திய அழகின் சாயை! பரமேச்வரனுக்குத் துக்கம் நெஞ்சை யடைத்தது கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

"சாரதா!" என்றான். கூப்பிடும் பொழுதே கடிதத்தின் நினைவு வந்தது.

"எனக்கு உடம்புக்குக் குணமில்லாமல் இருந்தது. நீங்கள் ஏன் காயிதம் எழுதலே? உடம்புக்கென்ன? இளைத்திருக்கிறீர்களே!" என்றாள்.

"வேலை ஜாஸ்தி!" என்றான், கடிதத்தை நினைத்துக் கொண்டே.

"நான் உனக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தேனே!" என்று அவன் வாய் தவறிச் சொல்லியது.

"வரவில்லை!" என்றாள் சாரதா.

தடுத்துக்கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கையில் பரமேச்வரனுக்குக் குதூகலம்.

"நான் வெளியே போய் வருகிறேன் !" என்று, தபால் காரனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான் பரமேச்வரன்.

தபால்காரன் வழியிலேயே சாரதாவின் தம்பியிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டது அவனுக்குத் தெரியாது. தபால்காரன் பேசாமல் போய்விடவே சாயங்காலம் வரும் என்று சிறிது அசட்டையாக இருந்தான்.

அவன் வரும்பொழுதெல்லாம் அவனுக்கு மாமனார் வீட்டில் ஒரு சிறிய அறை. அதிலேதான் அவன் தங்குவது.

மத்தியானம் சாப்பிட்டுவிட்டு அங்கு வந்தான். அப் பொழுது அதை நினைக்கவில்லை, கடிதம் கிடைக்கவில்லை என்ற நினைப்பில். உள்ளே வந்ததும் திடுக்கிட்டு நின்றான்.

தலைவிரி கோலமாக அவன் படத்தின் முன்பு, கையில் கடிதத்துடன் கிடந்தாள் சாரதா.

"சாரதா !" என்று எடுத்தான்.

"உங்கள் கடிதம் வந்தது !" என்றாள். உள்ளிருந்த துயரம் பொங்கி ஓலமிட்டுவிட்டாள்.

"சாரதா !" என்றான்.

அவள் முகம் அவன் மார்பில் மறைந்தது. ஏங்கி, ஏங்கி அழுது அவனைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண் டாள்.

அவன் மனது தணலாக வெந்தது. அவள் மன்னிப் பாளா ?

"சாரதா ?"

"என்னை உடன் கூட்டிப்போங்கள் !" என்றாள். கடி தத்தின் காரணம் அவளுக்குத் தெரிந்துவிட்டது.

அவள் பெண்.

கதை 8

பொய்க் குதிரை

"வாழ்க்கையே பிடிப்பற்றது ; வாழ்வாவது மாயம்!" என்றெல்லாம் நினைவு ஓடிக்கொண்டிருந்தது விசுவத்திற்கு : ஏனென்றால், அன்று ஆபீஸில் அவனுக்கும் சம்பளம் போடவில்லை. வீட்டிலே. சாமான் கிடையாது ; வாடகைக்காரன் நெருக்குகிறான். மனைவி கமலத்தின் துயரந்தேங்கிய முகம் அவன் மனக் கண் முன்பு நின்றது.

பூக்கடைத் தெரு வழியாக நடந்துகொண்டிருக்கிறான். இரவு ஏழு மணியிருக்கும். மின்சார வெளிச்சமும், டிராமின் கணகணப்பும், மோட்டாரின் கிரீச்சலும் அவன் மன இருளுக்குப பகைப்புலமாக இருந்தன.

ரஸ்தாவின் ஓரமாக, உலகத்தின் பரபரப்பிற்கும், போட்டி ஆவேசத்திற்கும் வழிவிட்டு விலகி நடப்பவன் போல நடந்துகொண்டு போகிறான்.

ஜனங்கள் ஏகபோகமாக, இரைச்சலாக இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு செல்லுகிறார்கள். ஏதோ பிரக்ஞையற்றவன் போல் நடக்கிறான், வழி விட்டுக் கொள்ளுகிறான், நடக்கிறான் - எல்லாம் பிரக்ஞையற்று,

ரஸ்தாவில் ஒரு திருப்பம் : சற்று இருள் படர்ந்த வெளிச்சம் ; பாதசாரித் திண்ணையிலே, அல்ல அதன் கீழே ஓர் ஓலைப் பாயின் சுருள் ; எதேச்சையாகக் கண்கள் அதன்மீது' படுகின்றன. ஓலைப் பாய்ச் சுருளா ! ஓர்

ஏழைக் குழந்தையின் தொட்டில்; சுருட்டிய பாயில் குழந்தை சுகமாக உறங்கியது. உறக்கமா?—சீச்சீ, என்ன நினைப்பு! அதன் தாயின் கஷ்டம் என்னவோ! கமலத்திற்கு ஒரு குழந்தை இருந்தால்.........நினைப்பில் என்ன குதூகலம்...!

சீச்சீ! இன்றும் சம்பளம் போடாவிட்டால் என்ன? நாளைப் போடுகிறான். அந்தக் குழந்தையின் தகப்பனை ஒப்பிட்டால் நாம், ராக்பெல்லர், ஏன், குபேரனல்லவா?

இந்த உற்சாகம் மற்றக் கவலைகளை மறக்கடிக்கிறது, அன்று டிராமிற்குக்கூடச் செலவழிக்காமல் கொண்டுசெல்லும் அந்த ஒரணாவை வைத்துக்கொண்டு...............

வழி நடை தெரியவில்லை; திருவல்லிக்கேணி வரை உற்சாகமாக நடக்கிறான்.

கமலா, பாவம் தனியாகக் கொட்டு கொட்டென்று உட்கார்ந்திருப்பாள். நவராத்திரிக் கொலு வைக்கக் கூடாத.........என்ன ஜன்மம்.........என்ன பிழைப்பு ......அவளுக்கு அந்தச் சிறு சந்தோஷத்தையாவது கொடுக்க முடியாத பேடி....

மௌண்ட் ரோட்டைத் தாண்டி திருவல்லிக்கேணிப் பக்கம் நெருங்கிவிட்டான். வல்லபாய் அக்ரகாரம் கிட்ட வந்துவிட்டது.

வழியிலே ஒரு கூடைக்காரி.

புஷ்பம்!—நல்ல முல்லை. மலரும் பருவம்—கம்மென்ற வாசனை! கமலாவின் தலையில் வைத்தால் அவள் முகத்தில் வரும் புன்சிரிப்பாவது பசியை ஆற்றுமே!

உடனே கூடைக்காரியிடம் வேறு யோசனையில்லாது புஷ்பத்தை வாங்கிவிடுகிறான். வழி நெடுக அவள் புன்சிரிப்புத்தான்......அவன் உதட்டில் ஒரு புன்சிரிப்பு......

"கமலா! கமலா!!"

"யாரது! நீங்களா?" என்று கதவைத் திறக்கிருள் கமலம். வீடு என்ற ஹோதாவில் இருக்கும் காற்றற்ற சிறு அறையில் மேஜையிலே மங்கிய விளக்கு, துணிமணி சிதறிய கொடி சுவரோரம் பூராவும் டிரங்குப் பெட்டியும், தட்டு முட்டுச் சமாமான்களும், படுக்கையும்.

கமலா சிரித்துக்கொண்டு கதவைத் திறக்கிருள் அந்த மங்கிய வெளிச்சத்தில் அவள் கண்கள் எதையோ எதிர்பார்பபவை போல் தோன்றின. அவ்வளவுடனும் ஒரு மகிழ்ச்சி யிருந்தது. மகிழ்ச்சியைவிட எதிர்பார்த்த ஆசை அதிகம்.

"கமலா! உனக்கு ஒன்று கொண்டுவந்திருக்கிறேன். என்ன, சொல் பார்ப்போம்!" என்றுகொண்டே கொடிப் பக்கம் திரும்பிச் சட்டையைக கழற்றினன்....

கமலத்தின் முகத்தில் ஒரு சமாதானம், மகிழ்ச்சி பொங்கியது.

விசுவம அதைக் கவனிக்கவில்லை. அவசர அவசரமாக, "கமலா, இன்று சம்பளம் போடவில்லை. அதற் கென்ன நாளை போடுவார்கள். நான் உனககு என்ன கொண்டு வந்திருக்கிறேன், தெரியுமா?" என்ருன். குரல், அவன் மனத்திலிருந்த கஷ்டத்தைப் பொருட்படுத் தாத மாதிரி பாவனை செய்து தோற்றியது.

"என்ன கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள்?" என்று தளர்ந்த குரலில் கேட்டாள்.

"இதோ பார்!" என்று அவள் பின்புறமிருந்து கொண்டு. அவளுக்குச் சிரிக்கும் முல்லையைக் காண்பித்து விட்டு, அவள் தலையில் சூட்டி, அவள் தோள்களைப்பிடித்து உடலைத் திருப்பிய வண்ணம் முத்தமிட எத்தனித்தான்,

கமலாவின் கண்களில் கண்ணீர் பொங்கியது. முகத்தை அவன் மார்பில் மறைத்துக் கொண்டு பொருமி, விம்மி விம்மி அழுதாள்.

விசுவத்தின் மனத்தில் கதையைக் கொண்டடித்தது போல் ஓர் உணர்ச்சி! கண்களில் என்ன கோழைத் தனம்!

"அசடே! அசடே! இன்றைக்கு இல்லாவிட்டால் நாளைக்கு வருகிறது. அதற்காக அழுவாளோ! மண்டு கம்!" என்றான் விசுவம்.

"அதற்காக இல்லை!" என்றாள் கமலம். அவள் கண்கள் அவன் கண்களைச் சந்தித்தன. கண்களிலே ஒரு பரிதாபம், ஏக்கம், மகிழ்ச்சி கலந்திருந்தது.

"பின் எதற்கு?"

"தோணித்து: அழுதேன். என்னமோ அப்படி வந்தது!" என்று அவன் அதரத்தில் முத்தமிட்டாள். முத்தம் அந்த மலர்ந்த முல்லையின் ஸ்பரிசம் போலும், கனவின் நிலவு போலும் மென்மையாக இருந்தது.

விசுவம் அவளை அணைத்து, முகத்திலும் அதரத்திலும் முத்தமிட்டான். சோர்ந்தவள் போல் அவன் தோள்களில் சாய்ந்த அவள் மெதுவாகக் கையை நீக்கி விலக்கி விட்டு, "சாயங்காலம் உங்கள் நண்பர் அம்பியும் லட்சுமியும் வந்திருந்தார்கள்" என்றாள்.

"என்ன விசேஷம்?"

"இன்றைக்குக் கொலுவுக்கு என்னைக் கூப்பிட வந்தாள். உங்களையும் நேரே வந்து அழைக்க அவரும் வந்திருந்தார். கட்டாயம் வரவேண்டுமாம்!"

"கொலுவில் நான் எதற்கு?" என்று சிரித்தான் விசுவம்.

"அதுமட்டு மில்லையாம், இன்னிக்கு ஒரு விருந்தாம். எல்லா நண்பர்களேயும் கூப்பிட்டிருக்காளாம். அவசியம் வரணும் என்று சொன்னுர்கள்!" என்ருள் கமலம்.

இப்படியாவது அவளே அழைத்துச் சென்று சற்று அவளுக்குக் களிப்பூட்டலாமே என்று நினைத்தான் விசுவம்.

"கமலா, நீயும் புறப்படேன், போகலாம்!" என்ருன்.

கமலம் தயங்கினுள்.

"சீ, அசடு! முகத்தைக் கழுவிவிட்டு அந்தச் சுதேசிப் புடவை வாங்கினேமே,—அதுதான் வெளுப்பாகி வந்திருக்கிறதே! அதை எடுத்துக் கட்டிக்கொள். நானும் புறப்படுகிறேன்" என்று துரிதப்படுத்தினுன் விசுவம்.

அவளும் அவன் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்ய முகத்தைக் கழுவி, சிறு குங்குமப் பொட்டிட்டுக்கொண்டு தயாரானுள்.

"கமலா! இங்கே வா!" என்று அவளே மடிமீதிருத்திக்கொண்டு, "கண்ணுடியில் பார்!" என்று சிரித்தான்.

"போங்கள் உடை கசங்கிவிட்டால்?" ...என்று எழுந்திருக்க முயன்ருள். அவள் எவ்வளவு விடுவித்துக் கொள்ள முயனறும அவன அவள் அதரங்களை முத்தமிட்டு விட்டான்.

"பாருஙக! கசஙகிவிட்டதே!" என்ருள் கமலம்.

இருவருக்கும் கண்ணுடியில் சிறு பாகத்தைத் தவிர மற்றதெல்லாம் வெறும் பலகை என்பது ஞாபகத்திலில்லை,

அம்பி விசுவத்தின் பால்யத் தோழன். இருவரும் ஒன்ருகப் படித்தவர்கள். ஆனல் அம்பி பணக்காரன் சம்பாதிக்க வேண்டிய அவசிய மில்லை. அவனும் அவன் மனைவி லட்சுமியும் வாழ்க்கை என்பது இன்ப மயமான மோட்சம் என்றுதான் அறிந்தவர்கள். அம்பிக்கும் லட்சுமிக்கும், விசுவமும் கமலமும் வராத விசேஷம் விசேஷமில்லை,

அன்று ஒரு விருந்து நடத்தவேண்டு மென்று தோன்றியது அம்பிக்கு. அத்துடன் நவராத்திரிக் கொலுவும் சேர்ந்துவிட்டால் கேட்பானேன் !

வீட்டு உள் ஹாலில் பொம்மைகள், விக்ரகங்கள் வைத்துக் கொலு அடுக்கி யிருக்கிறது. லட்சுமியும் அவள் தோழிகளும கம்பளத்தில் உட்கார்ந்து சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

கிராமபோனில், முசிரி இவர்களுடைய மனத்தைக் கவர முயற்சித்தும் முடியவில்லை. ஆனல், வெறுப்புத் தோன்ருமல் பாட அவர் கிராமபோன் ப்ளேட்டாக மாறினல்தான் முடியும். அது அங்கு நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

“ அதோ. கமலா வந்துவிட்டாள் !” என்று எழுந்து ஓடினள் லட்சுமி,

“ வாருங்கோ !” என்று சிரித்துக்கொண்டு கமலத்தின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு உள்ளே செல்ல முயன்ருள.

“ அம்பி எங்கே ?” என்ருன் விசுவம்.

“ அவர் மச்சில்லெ இருக்கார் !’ என்று கூறிவிட்டு உள்ளே இழுத்துச் சென்று விட்டாள் லட்சுமி.

"அதார் விசுவமா? வாடா! ஏண்டா இவ்வளவு நேரம்? யூஸ்லெஸ் பெல்லோ! அப்படி என்ன ஆபீஸ் கேடு? வா உயர!" என்று கத்தினான் அம்பி.

மெத்தை வராந்தாவில் நாலைந்து நாற்காலிகளிடையே பெரிய ஜமக்காளம் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. இரண்டிலும் நண்பர்கள் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தனர். அம்பி மட்டும், ஒரு குழந்தையைத் தோளில் சாத்திய வண்ணம், நடந்துகொண்டு அத்துடன் விளையாடிக் கொண்டிருந் தான. விசுவம் உயர வந்ததும், "அந்தப் பயலை இங்குக் கொண்டு வா!" என்ற வண்ணம் நெருங்கினான்.

குழந்தை அந்தப் பாதி இருளில் அடையாளம் தெரி யாததால் அம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டு கத்த ஆரம் பித்தது.

"அடே. திரும்பிப் பாரடா, விஸ்வ மாமா வந்திருக் கார்! அழலாமோ? பிஸ்கோத்து வாங்கித் தருவார். அன் னிக்கித் தரலே! ஏண்டா, வாங்கித் தருவாயோ இல்லை யோடா?" என்று குழந்தையைச் சமாதானப்படுத்தினான்.

விசுவத்திற்கு குழந்தைக்கு ஏதாவது வாங்கிக்கொடுத் தாகவேண்டும் என்று பட்டது.

"மாமா, பிஸ்கோத்து!" என்றது குழந்தை.

விசுவம் மனத்தில் ஏற்பட்ட நினைவை மறைத்துக் கொண்டு, கையிலிருந்த சாவிக் கொத்தை எடுத்துக் குலுக்கி, வேறு விளையாட்டில் அதன் மனதைத் திருப் பினான்.

அதற்குள் கீழேயிருந்து வீணையின் தொனி கேட்க ஆரம்பித்தது. பிறகு கமலத்தின் குரல்—'சாந்தமுலேக' என்ற தியாகராஜ கீர்த்தனம்.

"அடே, உன் 'ஒய்ப்' (மனைவி) பாடுகிறாள்டா! கேளு!" என்று கத்திக்கொண்டு ஆர்ப்பாட்டம் செய்தான் அம்பி.

திடீரென்று பாட்டு பாதியில் நின்றது. "அம்மாமி கொஞ்சம் ஜலம்" என்ற தனது மனைவியின் குரல் விசுவத்தின் காதில் மட்டும் விழுந்தது. மத்தியானம் என்ன சாப்பிட்டாளோ?

"டேய் விசுவம்! நீ அந்தக் கீர்த்தனத்தை முடி!" என்றான் அம்பி.

"உனக்கு வேலை யில்லை!"

"ஸார்! இந்தப் பயல் நல்லாப் பாடுவான் ஸார்! நீங்க தான் கேளுங்கோ! இல்லாவிட்டால் நான் பாட ஆரம்பித்து விடுவேன்!" என்றான் அம்பி. அம்பியின் சங்கீத ஞானத்திலும் குரல் இனிமையிலும் அவன் நண்பர்களுக்கெல்லாம் பயம். ஏன்? கேட்கத் துர்ப்பாக்கியம் பெற்ற எல்லோருக்கும் அப்படித்தான்.

விசுவத்திற்கு மனத்தில் குதூகலம் இல்லை. உடலில் சோர்வு. ஆனால் அவன் கேட்டதற்குத் தான் கடமைப் பட்டவன் போலிருந்தது. ஏன் வந்தோம் என்ற நினைப்பு. கமலம் என்ன நிலையில் இருக்கிறாளோ?

"பாடடா!"

விசுவம் அந்தக் கீர்த்தனத்தை எடுத்துப்பாட ஆரம்பித்தான். அதைக் கீழேயிருந்த பெண்கள் கேட்டுவிட்டார்கள். உடனே கமலத்தை, 'இன்னொரு பாட்டு, இன்னொரு பாட்டு' என்றார்கள். அம்பியும் இவனைச் சும்மா விடவில்லை. கமலம் தனது கணவர் குரலைக்கேட்டவுடன், அவர் மனத்திற்குச் சாந்தியும் சந்தோஷமும் அளிக்கிறதென்று, இவர்களுக்காக அல்லாமல், அவருக்காகப் பாடி

ஞள். எப்படியிருந்தாலும் மனித தேகந்தானே! ஆனுல் களைப்பைக் காண்பிக்கவும் முடியவில்லை. மரியாதைக் குறைவல்லவா?

அம்பி கடிகாரத்தைப் பார்த்துவிட்டு, "நேரமாகிவிட்டதே! எனக்காக இல்லாவிட்டாலும் உன் நண்பர்களுக்காகவாவது கொஞ்சம் போஜனத்தைப் பற்றிக் கிருபை செய்யக்கூடாதா?" என்ருன்.

உடனே மங்களம் பாடி முடித்துவிட்டு, மற்றப் பெண்கள் எல்லாரும், ஏதேதோ சாக்குகளுடன் தாம்பூலம் வாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டனர். லட்சுமியும் கமலமும் தவிர வேறு பெண்கள் இல்லை. கமலத்திற்கு என்னவோ அங்கு அன்று சாப்பிட மனமில்லை. ஆனுல் கணவர் என்ன சொல்லுவாரோ?

ஐந்தாறு இலை போட்டு இருவரும் பரிமாறினர்கள், அம்பியும் அவன் நண்பர்களும் சாப்பிட வந்து உட்கார்ந்தார்கள்.

"கமலா! நீ நெய்யைப் பரிமாறு. நான் பப்படத்தைப் போடுகிறேன்!" என்ருள் லட்சுமி.

"நான் எதற்கு?" என்ருள் கமலம்.

"இதென்ன கூச்சம்! எடுத்துக்கொண்டு........" என்று அவள் கையில் நெய்க் கிண்ணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, பப்படத்தை எடுத்துக்கொண்டுவர உள்கட்டிற்குச் சென்ருள் லட்சுமி.

கமலம் கூசிக் கூசிப் பரிமாறிக்கொண்டு சென்ருள். அம்பிக்கும் பரிமாறியாய்விட்டது. வரிசையாக அவர்கள் நண்பர்களுக்குப் பரிமாறிக்கொண்டு அந்தக் கோடியில் உட்கார்ந்திருந்த விசுவத்திடம் சென்ருள்.

அம்பி உடனே சிரித்துக்கொண்டு, "ஊரார் வீட்டு நெய்யே! பெண்டாட்டி கையே" என்று பாட ஆரம்பித்தான்.

"அந்தப் பழமொழி பொய்த்துப் போகாமல் ஊற்றுங்கள்!" என்று உரக்கச் சிரித்தான்.

கமலத்தின் மண்டையில் பின்புறத்திலிருந்து யாரோ அடித்த மாதிரி இருந்தன இந்த வார்த்தைகள். அவள் கைகள் நடுங்கின! இருவர் கண்களும் கலந்தன. கை நடுக்கத்தில் விழுந்த இரண்டு துளிகளுடன் ஒரு கண்ணீர்த் துளியும் கலந்தது. கமலம் ஜாடையாகச் சமாளித்துக் கொண்டாள். மற்றவர்கள் கவனிக்கவில்லை. எப்படி முடியும்?

இதற்குள் லட்சுமி பப்படத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்தாள்.

"என்னடா விசுவம், சுத்த அசடனாக இருக்கிறாய்! அவளுக்கு ஏதாவது டோலக் கீலக் வாங்கக் கூடாதா? லட்சுமி போட்டிருக்கிறாள், பார்த்தாயா? அவள் முகத்திற்குச் சரியாக இருக்கும். ஏண்டி, நீ அந்தப் புடவை என்னமோ வாங்கினையே, அதை அவாளிடம் காண்பி!' என்று அடித்து வெளுத்துக்கொண்டு போனான் அம்பி.

"வாங்க வேண்டும் என்றுதான் உத்தேசித்திருக்கிறேன்" என்றான் விசுவம்.

போஜனம் ஒருவாறு முடிந்தது. தாம்பூலம் வாங்கிக் கொண்டு இருவரும் திரும்பினார்கள்.

விசுவத்தின் வீட்டில் மங்கிய விளக்கு. அவன் படுக்கையில் சாய்ந்திருக்கிறான். பக்கத்தில் கமலம் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். வெற்றிலையை மடித்துக் கொடுத்தவள் அவன் முகத்தைப் பார்த்ததும், 'கோ!' வென்று கதறி

கொண்டு அவன் மார்பில் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டாள். சிறைப்பட்ட துக்கம் பீரிட்டுக்கொண்டு வருவது போல் இருந்தது.

"சீ, அசடு! ஏன் அழுகிறாய்! அம்பி ஒரு அசட்டுப் பயல். அவன் வார்த்தைக்கு ஒரு மதிப்பு வைக்கலாமா? உலகம் தெரியாமல், குடி முழுகிப்போன மாதிரி . அசடு!... அசடு!" என்று தேற்றினான்.

"அதற்கல்ல......" என்றாள் கமலா.

"பின் என்னவோ! துக்கம்!"

"இன்றைக்கு மனசே ஒரு நிலை கொள்ளல்லெ!"

"சீ! நான் செய்தது முட்டாள்தனம்! கமலா!" என்று அவள் அதரத்தில் முத்தமிட்டான். கண்ணீரின் ருசி உப்பு மட்டும் கரிக்கவில்லை.

—o o o—

கதை 9

வாடா மல்லிகை

அவள் பெயர் ஸரஸு; ஒரு பிராமணப் பெண். பெயருக்குத் தகுந்தது போல் இருக்கவேண்டும் என்று நினைத்தோ என்னவோ பதினேழு வயதிற்குள்ளேயே சமூகம் அவளுக்கு வெள்ளைக் கலையை மனமுவந்து அளித்தது. அவள் கணவனுக்குக் காலனுடன் தோழமை ஏற்பட்டு விட்டதால், அதற்குச் சமூகம் என்ன செய்ய முடியும்?

ஸரஸு ஓர் உலாவும் கவிதை. இயற்கையின் பரிபூரணக் கிருபையில் மலரும் பருவம். காட்டிலே ரோஜா யாருமின்றி உதிர்ந்தால் அதைப் பற்றிப் பிரமாதமாக யாரும் கவலைப்பட மாட்டார்கள். ஆனால் நந்தவனத்திலே, மனத்தின் களிப்பில் குலாவக்கூடிய இடத்திலே, தனிமை என்ற விதி ஏற்பட்டால் அதைப் பற்றிப் பரிதவிக்காமல் முடியுமா? இயற்கையின் போக்கைத் தடை செய்து கொண்டு அவள் தியாகம் செய்கிறாள்; அவள் பரிசுத்தவதி என்று சமூகம் களித்துக்கொண்டு இருப்பது அதன் ரத்த வெறிதான். அவளுக்கு இந்தச் சமூகத்தில் உரிமையே கிடையாதா? அவள் நிலைமை என்ன? சாம்ராஜ்யப் பிரஜையின் நிலைதானா? சமூகம் என்ன செய்ய முடியும்? வேதம் சொல்லுகிறது. தர்ம சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது என்று பேத்திக்கொண்டிருக்கும்........?

ஸரஸு வுக்கு இதெல்லாம் தெரியாது. அவள் ஒரு ஹிந்துப் பெண். வாயில்லாப் பூச்சி. பெற்றோரையும், புருஷனையும், முன்னோரையும் நம்பித்தான் உயிர் வாழ்ந்து வந்தாள். பெற்றோர் கலியாணம் செய்து வைத்தார்கள். புருஷன் வாழ்க்கையின் இன்பத்தைச் சற்றுக் காண்பித்து விட்டு, விடாய் தீருமுன் தண்ணீரைத் தட்டிப் பறித்த மாதிரி, எங்கோ மறைந்துவிட்டான். அவனை இந்த உலகத்தில் இனிக் காணமுடியாது. பிறகு......... கண்டால் தான் என்ன? அது போகட்டும். இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லி வைத்துவிட்டுப்போன முன்னோர்கள் கணவன் சென்றவிடத்தில் இருக்கிறார்கள். ஸரஸு பெற்றோரைத் தட்டியது கிடையாது. பிறகு முன்னோரை எப்படி எதிர்க்கமுடியும்? அவளும் பெண்தானே! அச்சம் என்பதுதான் அவளுக்கு அணிகலன் என்று சமூகம் சொல்லுகிறதே. பிறகு அவள் வேறு என்னவாக இருக்கமுடியும்? அவள் 'உயர்தர'ப் படிப்புப் படித்த பெண்ணா? நாலு விஷயங்களைத் தானாக ஆராய்ச்சி செய்துகொள்ள அவளுக்குத் திறன் ஏது? இயற்கையின் தேவை கட்டுக்கடங்காமல் மீறி ஒரு மிருகத்தின் முரட்டுத் தைரியத்தைக் கொடுக்கவில்லை. கொடுத்திருந்தால், அவளைச் சமூகம் தூற்றுவதற்குத் தயார்.

எந்த அமைப்பிலேயும் விதிவிலக்குகளான சிறுபான்மையோர் கஷ்டப்படத்தான் வேண்டும் என்று தத்துவம் பேசலாம். தத்துவம் நன்றாகத்தான் இருக்கிறது! ஸரஸுவின் உணர்ச்சிக்கு உரிமையில்லை—அவள் விதிவிலக்கு.

ஸரஸு எப்பொழுதும் மாடியின்மேல் காலை ஏழு மணிக்கே தலையை உலர்த்த வருவாள். அப்பொழுதே ஸ்நானமாகிவிடும். பெற்றோரின் பாசம், அவளைச் சமண முனி மாதிரி. ஒரு பெண்மையின் கோரமாக்கத் துணியவில்லை. அதை எடுத்திருந்தாலும் அவள் கவலைப்பட்

டிருக்க மாட்டாள். வாழ்க்கைக்கே வசதியில்லாம லிருக்கும் பொழுது சிகை போவதுதாளு பிரமாதம்?

அவளைப் பார்த்தால் யாருக்கும் கண் கலங்கும் அவள் கண்களிலே ஒரு நிரந்தரமான துயரம், போக்க வழியில்லாத துன்பம் குடிகொண்டிருக்கும். அவள் சிரிக்கத்தான் செய்கிருள். குதூகலமாகப் பேசத்தான் செய்கிருள். இவை யாவற்றிற்கும் பின் சோகந்தான் நிலவும்'

பிரம்மசாரியாக. உண்மையான பிரம்மசாரியாக நீ இருந்து பார்த்திருக்கிருயா? வேறு ஓர் உயர்ந்த இலட்சியம் உனது உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு, உன்னை அப்படியே விழுங்கிவிடாவிட்டால் பிரம்மசரியம் உன்னைக் கொன்றுவிடும். உன்னை மிருகமாக்கி உனது உள்ளத்தைப் பேயாகச் சிதற அடித்துவிடும். ஆனல் கட்டாயத்தின் பேரில் இப்படிக் கன்னிகையாகக் காலங் கழிக்க வேண்டிய நிலைமையை என்ன சொல்லுவது?

அன்று ஸரஸுவின் தம்பி துரைசாமிக்குச் சாந்திக் கலியாணம். முதலிலே ஸரஸுவுக்குத் தாங்க முடியாத குதூகலம்.—தங்கள் வீட்டில் விசேஷம் வருகிறது என்று தான், தம்பியின் மீது இருந்த ஒரு ஹிந்துத் தமக்கையின் அளவு கடந்த பாசத்தினல்.

அன்று பகல் வந்தது...........

அன்று இரவு வந்தது. ஊரில் இருள். வீட்டில் ஒளி.

வீட்டில் ஒளி; ஸரஸுவின் உள்ளத்தில்?

அவளுக்கு என்னென்னவோ நினைவுகளெல்லாம் குவிந்தன, அப்படித்தானே மூன்று வருஷங்களுக்கு முன். முதல் முதலாக அவருக்கு......என்னென்னவோ தோன்றின. நேரமாக நேரமாக, அவள் மனத்தில் அந்த மூன்று

வருஷங்களுக்கு முந்திய சந்தோஷகரமான வாழ்க்கையை ஓர் இன்ப ஒளியாக்க முயன்ற அந்த இரவின் ஒவ்வொரு சிறு சம்பவமும் ....அவர் முதலில் என்ன கூச்சப்பட்டார்! பிறகு அந்த உரிமை என்ற தைரியம்தானே ....இவ்வளவு சீக்கிரம் அவள் வாழ்க்கை இருட்டிவிடும் என்று அப்பொழுது கண்டாளா? என்னவோ சாசுவதமான அழியாத நித்திய வஸ்துவென்றல்லவோ—

துரைசாமியையும் அவன் மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்றனர். கூச்சலும் அமளியும் அவளுக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை.

தன்னை மீறிய கட்டுக் கடங்காத ஓர் ஆவேசம் அவளைப் பிடர் பிடித்துத் தள்ளியது. பின்புறம் புழக்கடைக்குச் சென்றுவிட்டாள்.

நானும் பின் தொடர்ந்தேன். அவள் நிலைமை எனக்கு ஒருவாறு தெரிந்தது. அவள்மீது ஒரு பரிதாபம். அதனால்.. ...

புழக்கடையில் ஒரு பெண் தேம்பிக்கொண்டு இருந்த சப்தம் கேட்டது.

நெருங்கினேன் அவள்தான்!

"ஸரஸு!"

பதில் இல்லை.

இன்னும் நெருங்கித் தோளில் கையை வைத்தேன். உணர்ச்சியற்ற கட்டைபோல் இருந்தாள்.—உடல் தேம்புவதினால் குலுங்கியது.

"ஸரஸு! நான் இருக்கிறேன் பயப்படாதே!" என் என்றேன்.

"நான் ஒரு ஹிந்துப் பெண்!" என்று கூறிவிட்டுச் சடக்கென்று உள்ளே சென்றுவிட்டாள்.

நான் திகைத்து நின்றேன். ஹிந்துப் பெண் என்றால் உயிர் வாழ உரிமை யில்லையா?... ....

நான் எவ்வளவு நேரம் நின்றேனோ!

மறுபடியும் அவள் வந்தாள்.

"ஸரஸு! என்னை மன்னித்துவிடு. நான் கூறியது வேறு. நீ அர்த்தம் பண்ணிக்கொண்டது வேறு. நான் உன்னை மணம் செய்துகொள்ளுகிறேன்!" என்றேன்..

"கொள்கைக்காக நீர் தியாகம் செய்துகொள்ள முயலுகிறீர். அது வேண்டாம்—மிஞ்சினால் நான் உமக்குப் போகக் கருவியாகத்தான், உமது தியாகத்தின் பலிபீடமாகத்தான் நீர் கருதுவீர். அது எனக்கு வேண்டாம். நான் காதலைக் கேட்கவில்லை. தியாகத்தைக் கேட்கவில்லை. நான் தேடுவது பாசம்...... ...."

"அது என்னிடம் இருக்கிறது" என்றேன். அவளிடம் இவ்வளவு எதிர்பார்க்கவில்லை,

"அப்படியானால் திருமணம் வேண்டாம்......பாசம் இருந்தால் போதும்" என்று சொல்லித் தலை குனிந்தாள்,

"என்ன ஸரஸு இப்படிச் சொல்லுகிறாய்—இரகசியம் பாபம் அல்லவா? கலியாணம் இதை நீக்கிவிடுமே!"

"எனக்கு உமது தியாகம் வேண்டாம், உமது பாசம் இருந்தால் போதும்!"

"நீ ஒரு பரத்தை!"

"உமது தியாகத்திற்கு நான் பலியாக மாட்டேன்—அதில் எப்பொழுதும் உமக்கு இந்தக் காலத்து நன்மதிப்பு ஏற்படும். தைரியசாலி என்பார்கள். அதை எதிர்பார்க்

கிறீர். நான் பரத்தையன்று-நான் ஒரு பெண். இயற்கையின் தேவையை நாடுகிறேன்!" என்றாள்.

எனது மனம் கலங்கிவிட்டது, வெளியேறினேன்,...

மறுநாள் அவள் பிரேதம் கிணற்றில் மிதந்தது. அதன் மடியில், "நான் எதிர்பார்த்தபடியே" என்று எழுதியதொரு நனைந்த கடுதாசி இருந்தது.

கதை 10

வழி

அன்று அலமிக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. நினைவுகள் குவிந்தன. சொல்ல முடியாத சோகம் நெஞ்சை யடைத்தது. மனக் குரங்கு கட்டுக்கடங்காமல் ஓடியது.

தன்னருகில் இருந்த ஒற்றை விளக்கைச் சற்று தூண்டினாள். உடல் வியர்க்கிறது. தேகம், என்னமோ ஒரு மாதிரியாக, சொல்ல முடியாதபடி தவித்தது.

அவள் விதவை.

நினைவு ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்பு ஓடியது. ஒரு வருஷம் சென்றது தெரியாதபடி, வாழ்க்கை இன்பத்தின் முன்னொளி போலத் துரிதமாகச் சென்றது. பிறகு அந்த நான்கு வருஷங்களும், பிணி வாய்ப்பட்ட கணவனின் சிச்ருஷை என்ற தியாகத்தில், வாழ்க்கையின் முன்னொளி, செவ்வானமாக மாறி, வைதவ்யம என்ற வாழ்க்கை-அந்தகாரத்தைக் கொண்டுவந்தது.

அன்று முதல் இன்றுவரை வாழ்க்கை என்பது நாள்-சங்கிலி. கணவன் தேகவியோகச் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் துக்கத்தைத் தந்தாலும் பொழுதையாவது போக்கின. அப்படிச் சென்றது ஒரு வருஷம்.

அன்று அவர் இறந்தபின் பதினாறு நாட்களும் இவளைப் பிணம் போல் அழும் யந்திரமாகக் கிடத்தி

சுற்றியிருந்து அழுதார்கள். அவள் உயிர்ப்பிணம் என்ற கருத்தை உணர்த்தவோ, என்னவோ!

அலமி பணக்காரப் பெண்தான். பாங்கியில், ரொக்கமாக ரூ. 20,000 இருக்கிறது. என்ன இருந்தாலும் இல்வாழ்க்கை அந்தகாரந்தானே? அவள் நிலை உணவு இருந்தும் உண்ண முடியாது இருப்பவள் நிலை.

அவளுக்குத் தாயார் கிடையாது, தகப்பனார் இருந்தார். அவர் ஒரு புஸ்தகப் புழு. உலகம் தெரியாது அவருக்கு. வாழ்க்கை இன்பங்கள் புஸ்தகமும் பிரசங்கமும். சில சமயம் அலமுவையும் கூட அழைத்துச் சென்றிருக்கிறார்.

மரண தண்டனை யனுபவிக்கும் ஒருவன், சார்லி சாப்ளின் சினிமாப் படத்தை அனுபவிக்க முடியுமா? வைதவ்ய விலங்குகளைப் பூட்டிவிட்டு, சுவாரஸ்யமான பிரசங்கத்தைக் கேள் என்றால் அர்த்தமற்ற வார்த்தையல்லவா அது?

அன்று அவளுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. துக்கம் நெஞ்சை யடைத்தது. தொண்டையிலே ஏதோ ஒரு கட்டி அடைத்திருப்பது மாதிரி உணர்ச்சி. உதடுகள் அழவேண்டுமென்று துடித்தன.

உறக்கம் வரவில்லை.

எழுந்து முன்தானையால் முகத்தின் வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டு, வெளியிலிருந்த நிலா முற்றத்திற்கு வருகிறாள்.

வானமாத்யந்தமும் கவ்விய இருட்டு. உயர இலட்சியங்களை அசட்டுத்தனமாக வாரி இறைத்தது மாதிரி, கண்சிமிட்டும் நட்சத்திரங்கள், அவளுக்கு அவை சிரிப்பனபோல், தன்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பனபோல், குத்தின. மணி பன்னிரண்டாவது இருக்கும். இந்த இருட்டைப்

போல உள்ளமற்றிருந்தால், தேகமற்றிருந்தால், என்ன சுகமாக இருக்கும்!

இந்த வெள்ளைக்காரன் ஒரு முட்டாள். 'சதி'யை நிறுத்திவிட்டதாகப் பெருமையடித்துக் கொள்கிறன். அதை இந்த முட்டாள் ஜனங்கள் படித்துவிட்டுப் பேத்துகிருர்கள். முதலில் கொஞ்சம் துடிக்க வேண்டியிருக்கும். பிறகு...... ஆனால், வெள்ளைககாரன் புண்ணியத்தால், வாழ்க்கை முழுதும் சதியை, நெருப்பின் தகிப்பை அநுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறதே! வைதவ்யம என்றால் என்ன என்று அவனுக்குத் தெரியுமா? ஒவ்வொரு நிமிஷமும் நெருப்பாகத் தகிக்கும் சதியல்லவா வைதவயம்?......

அவர் இருந்திருந்தால்......

அதை நினைத்தவுடன மனம ஐந்தாறு வருஷங்களைத் தாண்டிச் சென்றுவிட்டது. பழைய நினைவுகள், எட்டாத கனவுகள் அதில் முளைக்க ஆரம்பித்தன.

அவள் உடல் படபடத்தது. நெஞ்சில் சண்டமாருதமாக, பேய்க்கூத்தாக எண்ணங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதின.

எதிரே விசாலத்தின் வீடு. "இன்னும் தூங்கவில்லையா? அவளுக்கென்ன, மகாராஜி கொடுத்து வைத்தவள்!"

அப்பொழுது......

"கட்டிக் கரும்பே தேனே......" என்ற பாட்டு. கிராமபோனின் ஓலம். பாட்டு கீழ்த்தரமான சுவையுடைய பாட்டுத்தான்.

அனறு அவளுக்கு மூண்டெழுந்த தீயிலே எண்ணெய் வார்த்தது போல் இருந்தது. அவளுக்குப் பாட்டு இனிமையாக இருந்தது. கேட்பதற்கு நாணமாக இருந்

தது. இருட்டில் அவள் முகம் சிவந்தது. இனி இப்படி யாராவது அவளை யழைக்க முடியுமா ?

இவ்வளவுக்கும் காரணம் இயற்கையின் தேவை.

இதிலே ஒரு முரட்டுத் தைரியம் பிறந்தது. ஏன், அந்தக் கோடித் தெருச் சீர்திருத்தக்காரர் திரு. குகன் சொல்லியமாதிரி செய்தால் என்ன ? அப்பாவிடம் சொல்லமுடியுமா ? அவர் அந்நியர். மேலும்...... நான் விதவை ஏன்று தெரியும். போனால் அவருக்குத் தெரியாதா ?

திரு. குகன் செய்த பிரசங்கத்தின் வித்து வேகமாகத் தழைத்து ஆட்சி செய்ய ஆரம்பித்தது. ஊரிலுள்ளவர்கள் தூற்றுவார்களா ! அவர்களுக்கு வேறு என்ன தெரியும் ?

நினைத்தபடி நடக்க ஹிந்துப பெண்களுக்குத் தெரியாது. இயற்கையின தேவை என்ற ரட்டி முனையில் அவள் என்னதான் செய்யமுடியாது ? மேலும் தாயார் இருந்தால் ஓர் ஆறுதல், கண்காணிப்பு இருந்திருக்கும். இதுவரை தனக்கு வேண்டியதை அவளே செய்து கொண்டவள். அவளுக்குக் கேட்டுச் செயய ஆள் இடையாது. மனம் சீர்திருத்தவாதியை அணுகிவிட்டால் உலகமே மோட்ச சாமராஜய மாகிவிடும் என்று சொல்லுகிறது. சீ ! போயும் போயும, மூளையில்லாமல், ஆண் பிள்ளையிடம் போய் என்ன ! கத்தரிக்காய்க் கடையா வியாபாரம் பண்ண ? அவளுக்குச் சீர்திருத்தவாதி உள்பட இந்த உலக மெல்லாவற்றையும கொன்று துடிப்பதைப் பார்க்கவேண்டுமென்று படுகிறது. சீ, பாவம் ! உலகமாவது மண்ணாங்கட்டியாவது ! நெருப்பில போட்டுப் பொசுக்கட்டுமே ! மார்பு வெடித்துவிடுவது போலத் துடிக்கிறது. இருளில் கண்ட சுகம, அந்தச் சங்கீத ஒலித்தில் போய்விட்டது. அவளுக்கு விசாலத்தின்மீது ஒரு

காரணமற்ற வெறுப்பு. அவளையும், அவள் புருஷன், கிராமபோன் எல்லாவற்றையும் நாசம் செய்யவேண்டு மென்று படுகிறது. காதைப் பொத்திக்கொண்டு உள்ளே வந்து படுக்கையில் பொத்தென்று விழுகிருள்.

அசட்டுத்தனமாகத் தலையணைக்கடியில் வைத்திருந்த கொத்துச் சாவியில் இருந்த முள்வாங்கி முனை விர் ரென்று மார்பில் நுழைந்துவிட்டது.

அம்மாடி!

உடனே பிடுங்கிவிடுகிருள். இரத்தம் சிற்ருடை போல் பீரிட்டுக்கொண்டு வருகிறது. முதலில் பயம அலமி இரத்தத்தைப் பார்த்ததில்லை, அதனுல் பயம். ஆனுல், இத்தனை நேரம் நெஞ்சின்மீது வைக்கபபட் டிருந்த பாரங்கள் எடுக்கப்பட்ட மாதிரி ஒரு சுகம். இரத் தம் வெளிவருவதிலே பரம ஆனந்தம்; சொல்லமுடியாத, அன்றிருந்த மாதிரி ஆனந்தம். அதையே இமை கொட் டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிருள். இரத்தம் பிரவாக மாகப் பொங்கி மேலுடையை நனைக்கிறது. இரத்தத்தின பிசுபிசுப்பு தொந்தரவாக இருந்ததினுல் மேலுடையை எடுத்துவிட்டாள. இரத்தம வெளிப்படுவதில் என்ன சுகம! நேரமாக, நேரமாக, பலம் குன்றுகிறது. "அவரிடம் போவதற்கு என் உயிருக்கு ஒருசின்னத் துவாரம் செய்து வைத்திருக்கிறேன! இன்னும கொஞ்ச நேரத்தில் போய் விடும்! ஏன் போகாது? போனுல் இந்த உடல் தொந்தரவு இருக்காது......"

அலமியின் தகப்பனுர் புஸ்தகப் புழு. அன்று வெகு நேரமாயிற்று கையிலிருந்த புஸ்தகத்தை முடிக்க. முடித் துப் போட்டுவிட்டு வராந்தாவிற்கு வந்தார். அலமியின் அறையில் வெளிச்சம் தெரிகிறது. "இன்னும் தூங்க வில்லையா? என்று உள்ளே செல்ருர்.

என்ன !

அலமி மார்பில் இரத்தமா ! அவள் ஏன் இமமாதிரி அதைச் சிரித்த வண்ணம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிருள் !

" அலமி, நெஞ்சில் என்னடி !" என்று கத்திக் கொண்டு நெருங்கினர்.

" நெஞ்சின பாரம போவதற்குச் சின்ன வாசல் !" என்ருள் ஈன ஸ்வரத்தில். குரல் தாழ்ந்திருந்தாலும் அதில் கலக்கமில்லை, வலியினல் ஏற்படும துனபத்தின் தொனி இல்லை.

" இரத்தத்தை நிறுத்துகிறேன் !" என்று நெஞ்சில் கையை வைக்கபபோனர் தகப்பனர்.

" மூச்சுவிடும் வழியை அடைக்கவேண்டாம் !" என்று கையைத் தளளிவிட்டாள் அலமி

வைத்தியமா ? இரத்தம வருகிறதடி !" என்று கதறினா.

' இந்த இரத்தத்தை அந்தப பிரம்மாவின் மூஞ்சியில் பூசிடுங்கோ ! வழியை யடைக்காதீர்கள !" எனருள்.

தலை கீழே விழுந்துவிட்டது !

கதை 11

செவ்வாய் தோஷம்

மூருக்கம்பட்டிக்கு லோகல்பண்டு ஆஸ்பத்திரிதான் உண்டு. அதாவது சின்னக் காய்ச்சல் தலைவலி, கைகால் உளைச்சல், வெட்டுக் காயம், அவலது வேனல் கட்டி-இவைகளை மட்டிலுமே குணப்படுத்துவதற்கான வசதி அமைந்தது. கிராமவாசிகள் திடமான தேகமுள்ளவர்களானதால் பட்டணத்துக்காரர்களைப் போல நாகரிகமான வியாதிகளைப் பெறுவதில்லை. கொய்னு மாத்திரம் மத்திய சர்க்காரின் மலேரியா எதிர்ப்பு முயற்சியால், கிராமவாசிகளிடையே இலவச விநியோகத்திற்காக வேண்டிய மட்டிலும் உண்டு.

டாக்டர் வீரபத்திர பிள்ளை எல். எம். பி., அந்தப் பிரதேசத்தின் தேக சௌக்கியத்திற்குப் பொறுப்பாளியல்லராலும், கிராமவாசிகள் வருவித்துக்கொள்ளக்கூடிய வியாதிகளைத் தடுக்க முயற்சி செய்யும் பாத்தியதை அவருக்கு உண்டு. 'கை ராசிக்காரர்' என்ற அக் கிராமவாசிகளின் பட்டம் அவருடைய வைத்திய கௌரவத்திற்குப் பின்னணியாக இருந்துவந்தது.

அவருடைய வைத்தியம், தெரிந்த வியாதிகளுக்கு ராஜ பாதை ; அவருக்குச் சிறிது சந்தேகம் தோன்றிவிட்டால் போதும், சாதாரணமானதானாலும், வியாதியஸ்

தனை, நூறு சத விகிதம் பயமூட்டையுடன், வண்டி கட்டி, ஜில்லா ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பிவிடுவார்.

கம்பௌண்டர் வெஙகடசாமி நாயுடு அப்படியில்லை. அவருடைய ஞானம் இரண்டு களஞ்சியஙகளில் இருந்தது. ஒன்று யூனியன் ஜாக் கொடிபோட்ட-டாக்டர் பிள்ளையவாகளின் கைக்குள் அடஙகிய-சீமைச் சிகிச்சை; இன்னொன்று, எண்ணற்ற ஓலைச் சுவடிகளிலிருந்து திரட்டப்பட்ட மூலிகை சாஸ்திரம. வியாதியஸ்தனைக குணப்படுத்துவதைவிட குறிப்பிட்ட முறையின் தன்மையைப் பரிசீலனை செயவதில் நெஞசழுத்தமுடையவர். ஆயுள்வேத சாஸதிரத்தில் ஏற்படட அபாரப் பிரேமையின் விளைவே, அவருடைய இந்த நெஞசழுத்தத்திற்குக் காரணம என்று சொல்ல வேண்டும்.

முருக்கமபட்டி ஆஸ்பத்திரியில், பெருமபான்மையான நாட்களில், குழந்தைகளுககுப பேதி மருந்து. அல்லது லச் சிககலால ஏறபட்ட காய்ச்சலுககு மருந்து, இவை தயாரிபபதிலேயே காலம கழிந்துவிடும.

அதனால, பிணமறுககும கிடஙகின் பூட்டு, துருப் பிடிததுச் சிககிக கிடபபதில ஆச்சரியமில்லை.

கிடஙகு, ஆஸபத்திரிக காம்பவுண்டின் கீழ்ககோடி மூலையில இருககிறது. அன்று ராத்திரி பத்து மணி சுமாருக்கு ஆஸபத்திரித் தோட்டியான ராககன வந்து ரசமாணிடம, கோயிலூரிலிருந்து பிணம் ஒன்று வந்திருப்பதாகச் செய்தி அறிவித்து, சாவியை வாங்கிக்கொண்டு போய்த்திறக்கக் கஷடப்பட்டான. முடியாமற போகவே, பூட்டுச் சிக்கெடுக்க டாகடர் அம்மாளிடம் எண்ணெய் வேறு வாங்கிச் செல்ல வேண்டியதாக இருந்தது.

கோயிலூர் கி. மு., அந்த வட்டாரதில் 'ரவுண்டு பரும்' ஏட்டு கந்தசாமி பிள்ளை—எல்லாரும அந்தக்

கேஸை எடுத்து வந்திருந்தார்கள். கேஸ், கோயிலூர்ப் பள்ளனுடைய பிரேதம். அவர்கள் சொன்ன விபரந்தான் விசித்திரமாக இருந்தது; அது வைத்திய சாஸ்திரத்திற்கு அதீதமானது.

ரத்தக் காட்டேரி அடித்துவிட்டதால் அந்தப் பள்ளன் மாண்டுபோனதாகக் கூறப்படுகிறது.

இ. பி. கோ. வில் பேயடிப்பதற்குத் தனிப் பிரிவு இல்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டிருந்தும், ஏட்டுப் பிள்ளைகூட வெட்டியான் கூற்றை நம்பி ஆமோதிக்கிறார்.

டாக்டர் வீரபத்திர பிள்ளைக்குப் பிரேத பரிசோதனையெல்லாம், வைத்தியக் கலாசாலையில் முதல் இரண்டு வருஷங்களில் கற்றுக்கொள்ளுவதற்காக அநாதைப் பிரேதங்களை அறுத்துப் பார்த்ததோடு முடிவடைந்து விட்டது. பட்டிக்குள் சரணாகதி யடைந்த பிறகு அவருக்கு இதுவரை பிரேத பரிசோதனை உத்தியோகம் ஏற்பட்டது கிடையாது. அப்படிப்பட்டவருக்கு இம்மாதிரி விதி விலக்கான ஒரு கேஸ் சம்பவித்தது ஊர்க்காரர்கள் பொதுப் பகையில் செய்த குற்றத்தை மறைப்பதற்குச் செய்யப்படும் ஒரு முட்டாள்தனமான முயற்சியோ என்று நினைத்தார்.

கம்பௌண்டர் நாயுடுவுக்கு ஆள் அனுப்பிவிட்டு, "யாருடா அது?" என்ற அதட்டலுடன், பாதக்குறடு சரல்கற்களில் கிரீச்சிட, அவர் பிரேதக் கிடங்குக்குச் சென்றார்.

இவரைக் கண்டதும் ஏட்டு கந்தசாமிபிள்ளை போலீஸ் ஸலாம் செய்து தமதுகேஸ் புஸ்தகத்தை நீட்டிக் கையெழுத்து வாங்கிக்கொண்டு, விலகி நின்றார். "என்ன கந்தசாமி பிள்ளை, பய கதை விடரானே!" என்று சிரித்தார் டாக்டர்.

"பேய் பிசாசு இல்லை என்று சொல்ல முடியுமா?" என்றார் கந்தசாமி பிள்ளை.

"பயந்தான் பேய். ரிப்போர்ட்லெ பேயடிச்சதுன்னு எழுதி வையாதியும், சிரிச்சுத் துப்பப்போறான்!" என்றார் டாக்டர்.

"நீங்கள்தான் முகத்தைப் பாருங்களேன்! அபயந் தெரியும்—ஏலே வெட்டியான், அந்தச் சாக்கெ விலக்கடா!" என்று உத்தரவு போட்டார் கந்தசாமி பிள்ளை.

டாக்டர், கையில் அரிக்கன் விளக்கை உயர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டு, குனிந்து பிரேதத்தைப் பார்த்தார்.

கண் பிதுங்கி வெளியே தள்ளிக்கொண்டிருந்தது. சொல்ல முடியாதபயத்தில் முகத்தை வார்ப்பு எடுத்த மாதிரி, அவ்வளவு கோரம்! கிட்டிபபோன பற்களுக்கிடையில் நாக்கு வெளியே தள்ளிக் கிடந்தது. பல் நாக்கில் பதிந்து விறைத்துக்கொண்டதால், வாயை அகற்றிக்கூட நாக்கை உள்ளே தள்ள முடியாது.

"சாக்கை அப்புறம் எடுத்தெறி!" என்றார் டாக்டர்.

பிரேதம் ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்து கிடந்தது. முதுகில் பலத்த அறை விழுந்ததால் அதைத் தேக்குவதற்காக உடம்பை வளைத்த பாவனையில் வளைந்து விறைப்பேறிக் கிடந்தது. கை விரல்களும வக்ரமாக முறுகிக் கிடந்தன.

"சரி, உள்ளே எடுத்துக்கொண்டு போய் மேஜையிலே கெடத்துங்கடா!" என்று சொல்லி நிமிர்ந்தார் வைத்தியர்

"உடம்பில் கோறை ஒன்றையும் காணவில்லை; ஆனால் அடிக்குக் குனிந்த மாதிரிக் கிடக்கிறது!" என்று ஏட்டைப் பார்த்தபடியே கூறினார்,

அச்சமயம் இருட்டில் ஓர் உருவம் தெரிந்தது "அதாரது ?" என்ற குரலுக்கு, "நான் தான் நாயுடு !" என்று சொல்லிக் கொண்டே, கம்பௌண்டர் அருகில் வந்தார்.

"பேயடிச்ச கேஸ்கூட நம்ம ஆஸ்பத்திரிக்கு வருதுவே !" என்று சிரித்தார் டாக்டர் வீரபத்திர பிள்ளை.

"பேயா, அடிச்சா சாகத்தான் ! இரண்டு மூன்று நாளாக இந்தப் பக்கம் ஒரு ரத்தக் காட்டேரி தெரிகெட்டுப் போய் அலையிது. அதாத்தானிருக்கும !" என்றார் நாயுடு.

"நீரும் பேயை நம்புறீரா,—உருப்பட்டாப்லேதான் !" என்று சொல்லி, டாக்டர், "ஏலே இன்னுமா—எத்தினி நேரம், சவத்தெ இளுத்துக் கெடத்த ?" என்று அதட்டினார்.

"வே, கந்தசாமி பிள்ளை, நம்ம தோட்டி பாத்துக்கிடுவான்—நீங்க வேணும்னு ஆஸ்பத்திரி வெராண்டாவுலே படுத்துக்கிடுங்க—காலையிலே வேலையைச் சுருக்கா முடிச்சுடுவோம் !" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஆஸ்பத்திரிக் காம்பவுண்டுக்கு எதிரில் உள்ள தமது வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

"ஸார், ஒரு நிமிசம், நான் ஒரு பார்வை பார்த்துப் புட்டு வந்திருதேன் !" என்றுகொண்டே உளளே நுழைந்தார் கம்பௌண்டர் நாயுடு.

டாக்டர் சிறிது தூரம் தள்ளிச்சென்று நின்றார்.

உள்ளே சென்ற கம்பௌண்டர் நாயுடு சிறிது நேரத்தில் விறைக்க, விறைக்க ஓடிவந்தார்.

"வெட்டியான் சொல்லுரதில் அணுவளவு சந்தேகமில்லெ ; ரத்தக் காட்டேரிதான் !" என்றார் நாயுடு.

"உமக்கும் என்ன பைத்தியமா? வேறெ வேலெ இருந்தாப் போய்ப் பாரும!" என்று அதட்டினார் டாக்டர்.

"இப்பவே வேணும்னு அறுத்துப் பாருங்க! நான் சொல்லுரது சரியா தப்பா என்று தெரியும்," என்றார் நாயுடு.

"பார்க்க வேண்டியது உமது மூளைக்குத்தான் வைத்தியம!" என்று சொல்லிக்கொண்டே மேல் துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு, கைகளைத் தோளுககுமேல் உயர்த்தி சுடக்கு முறித்துக் கொட்டாவி விட்டார் டாகடர்.

"நீங்க எங்கூட ஷெட்டுக்குள் வாருங்க, காண்பிக்கிறேன்!" என்று தமது கட்சியை நிரூபிக்க அவசரப்பட்டார் கம்பௌண்டர்.

"என்னதான் சொல்லுமே!"

"நீங்க வாருங்க ஸார்!" என்று ஷெட்டுக்குள் நுழைந்து, பிணத்தின்மீது கிடந்த சார்க்கை அகற்றினார் கம்பௌண்டர்.

"டேய்தோட்டி! விளக்கைக் கொஞ்சம் ஒசத்திப் பிடி!" என்று சொல்லி, மடியிலிருந்து சூரிக் கத்தி ஒன்றை எடுத்தார்.

அவர் என்னதான் காட்டப்போகிறார் என்பதைப் பார்க்க ஷெட் வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்த டாக்டர், "என்னவே வேலே!" என்று சொல்லுமுன், பிணத்தின் கையில் கத்தியைக் குத்திக் கிழித்து, மாங்காயைப்பிளந்து காட்டுவதைப்போல், காயத்தை விரித்துப் பிடித்துக் காண்பித்து, "இதில் ஒரு சொட்டு ரத்தம் இருக்கிறதா பாருங்கள்!" என்றார்.

"ரத்தம் இருந்தாலும் பிணமானபின் வடிவதை எங்கே கண்டீர் ?" என்றுகொண்டே நெருங்கினார் டாக்டர்

"ரத்தம் வடியாது, உறைந்தாவது இருக்க வேண் வேண்டுமே ! எங்கே பாருங்கள் ?" என்றார் நாயுடு,

டாக்டர் குனிந்து பரிசோதித்துப் பார்த்தார். ரத்தத்தை வடிக்கட்டிப் பிழிந்தெடுத்த சதைபோலக் கிடந்தது பிணம்.

டாக்டர் வேறு ஓர் இடத்தில் பரிசோதிக்கும்படி கூறினார், அங்கும் அப்படியே இருந்தது. டாக்டருக்குப் புல்லரித்தது.

"அப்புறம் !" என்றார். அவருடைய நாக்கு மேல் வாயில் ஒட்டிக்கொண்டது.

"வாருங்க, போவோம் !" என்று வெளியே வந்த கம் பௌண்டர், "இவன் ரத்தம் எங்கே இருக்கிறது என்று பார்க்க வேண்டுமா ?" என்றார். "கோயிலூரக் கணியான் செத்துப் போனானே அவனைப் பொதைக்கத்தானே செய தார்கள் ?" என்று கேட்டார் தோட்டியிடம்.

"ஆமாஞ் சாமி ! அங்கனெதான் இவனும் மாட்டிக் கிட்டான் !" என்றான் தோட்டி ராக்கன்.

"எப்படா நடந்தது ?"

"சாயங்காலம் சாமி !"

"வருகிறீர்களா. போவோம் ?" என்றார் கம்பௌண் டர்.

"அவ்வளவு நிச்சயமா உமக்கு ? அப்படியானுப போவோம் !" என்றார் டாக்டர்.

"ஏட்டுப் பிள்ளையையும கூட்டிக் கொள்ளுவோம் ; ஏலே ராக்கா, மம்பட்டியை எடுத்துக்கிட்டு கூட வா !" என்றார் நாயுடு.

"நான் வரமாட்டேன் சாமி; எனக்குப் புள்ளை குட்டியில்லே !" என்ருன் ராக்கன்.

"நாங்க இருக்கரப்ப என்னடா பயம? சும்மா வா, ஒண்ணும் நடக்காது !" என்று தேற்றினர் கம்பௌண்டர்.

2

இந்தப் பரிசோதனைக் கோஷ்டி கோயிலூர் பள்ளர் சுடுகாட்டை அடையும்போது மணி பன்னிரண்டு.

வானத்திலே துளி மேகங்கூடக் கிடையாது. நிலவொளியும் இல்லை; வெறும் நட்சத்திரப் பிரகாசம்தான்.

சுடுகாடு ஆற்றங்கரையிலிருந்தது. அது ஒரு வெட்டவெளி, நாலைந்து பர்லாங்குக்கப்புறந்தான் அந்தப் பகுதியில் மரம் என்ற பேருக்கு ஒன்றிரண்டு பனை முளைத்துக் கிடந்தது.

"எங்கடா அவனைப் பொதெச்சாங்க?" என்று அதட்டினர் டாக்டர். தம்மை இழுத்தடிக்கிருனே அந்தக் கம்பௌண்டர் என்று அவருக்கு நினைப்பு.

"அதோ, அந்தக் குத்துக்கல் தெரியுதே அதுதான் சாமி!" என்ருன் ராக்கன். அவன் சொல்லி வாய் மூடவில்லை.

நாயின் ஊளைபோல ஆரம்பித்த ஒரு சப்தம், கணநேரத்துக்கு நேரம் சுருதிகூடி, ஆந்தையின் அலறலாக மாறி, வெறும் பேய்ச் சிரிப்பாக வான முகட்டைக் கிழித்தது.

கட கடவென்று விக்கி விக்கிச் சிரிப்பது போன்ற அலறல் ஒரு கணம் வானத்தையே நிறைத்தது.

அடுத்த கணம் அமைதி.

அதே பேய் - அமைதி !

நடந்துகொண்டிருந்தவர்கள் யாவரும் தரையுடன் தறையிட்டது மாதிரி கல்லாய் உறைந்து நின்றனர்.

"சாமி, நான் வரமாட்டேன், பேய !" என்று ஓட்டம் பிடித்தான் ராக்கன்.

மண் வெட்டி, ஓடிய வேகத்தில், அவன் கைவிட்டு நழுவியது. அதை எடுத்துக்கொள்ள அவன் தாமதிக்க வில்லை.

"நாய் ஊளையிட்ட மாதிரி இருந்துதல்ல !" என்றார் ஏட்டுப பிள்ளை.

"சுடுகாட்டில் நாயககா பஞ்சம; அது நாயில்லை !" என்றா கம்பௌண்டர்.

மூவரும அந்தக் கணியானைப் புதைத்திருந்த இடத் திறகு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

கமபௌண்டர் நாயுடு விளக்கை உயர்த்திப பிடித்துக் கொள்ள, ஏட்டுபபிள்ளை தைரியமாக வேஷ்டியை வரிந்து கட்டிககொண்டு, மண்வெட்டியால் தோண்ட ஆரம்பித் தார்.

ஆற்றருகில் உள்ள இடந்தானே ; வேலை சுளுவாக நடந்தது.

"அதோ வெள்ளையா என்னமோ தெரிகிறது !" என் றார் கம்பௌண்டருடன் ஒண்டிககொண்டிருந்த டாக்டர்.

ஏட்டுப் பிள்ளை மண்வெட்டியைக குழிககு வெளியில் எறிந்துவிட்டு, கைகளால் மண்ணைப பரசி எடுகக ஆரம் பித்தார். கமபௌண்டரும் கையிலிருந்த விளககை டாக்டரிடம கொடுததுவிட்டு, உள்ளே இறங்கி, துணியின முனையைப் பிடித்து இழுத்துத் தூககவே, பிரேதம் தென பட்டது.

டாக்டர் குழிக்குள் விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு குனிந்து பார்த்தார்.

பிரேதம், கைக் கட்டு, கால் விரல்கட்டு, வாய்க் கட்டுகளுடன் மலத்திக கிடத்தப்பட்டிருந்தது.

புதைத்து நான்கு நாட்களாகியும் நெற்றியிலிருந்த சந்தனமும் குங்குமமும் அழியவில்லை. கழுத்தில் கிடந்த மாலை வாடவில்லை. பிரேதம்போல் கட்டப்பட்டு ஒருவன் படுத்துத் தூங்குவது போலவே தென்பட்டது.

"அவன் எமை ஆடுது!" என்று அலறிக்கொண்டே விளக்கை நழுவவிட்டார் டாக்டர்.

நல்ல காலம். கம்ளெண்டர் அதை ஏந்திக்கொண்டார்.

பிரேதத்தின வலது இமை ஆடியது. யாவரும் அதையே பாாத்து நின்றார்கள்.

பிணம் எழுந்து உட்கார்ந்து பேசும் என்று எதிர் பார்ப்பதுபோலிருந்தது அவாகள பார்வை.

வலது கண் இமைகள் மெதுவாக அசைந்தன. உள்ளிருந்து சிரமபபட்டு ஒரு கரு வண்டு வெளியே வந்தது. வெளிச்சத்தைக் கண்டு திகைத்தது போலத் தள்ளாடியது. பிறகு சிறகை விரித்து உயரப் பறந்து சென்றது.

"வண்டுகளைப போல அது ரீங்கார மிடவில்லை பார்த்தீரா?" என்றார் நாயுடு.

வண்டு போனதையே பின்பற்றிய கண்கள் அதை இருளில் இழந்தன.

"இதோ பாருங்கள்!" என்று பிரேதத்தின் வலது கரத்தைக் கத்தியால் கிழித்துக் காயத்தை விரித்துப் பிடித்தார் நாயுடு.

புது ரத்தம் குபு குபு என்று பொங்கி அவர் விரல்களை நனைத்தது!

*   *   *

மூவரும் ஆற்றில் குளித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

"ரிப்போர்ட் எப்படி எழுத?" என்று கைகளை மணலால் தேய்த்துக்கொண்டே கேட்டார் ஏட்டுப் பிள்ளை. தன் கையில் ரத்தம் பட்டது போல அவ்வளவு பிரமை.

"பயத்தால் மரணம் என்று எழுதிப்புடும்!" என்றார் கம்பௌண்டர்.

"நாயுடு, இது எப்படித் தெரிந்தது?" என்றார் டாக்டர்.

"அவன் ஜாதகத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன்; அவனுக்குச் செவ்வாய் தோஷம்; அந்த ஜாதகமெல்லாம் ரத்தக் காட்டேரிதான்!" என்றார் கம்பௌண்டர்.

கதை, 12

கருச் சிதைவு

டெலிபோன் மணி காதை அறுத்தது.

ஸ்ரீமான் சுந்தரம் பிள்ளை பம்பாய் சர்க்கார் மின்சாரத் திட்ட அறிக்கையில் மூன்றாவது பக்கத்தின் நான்காவது பாராவை மொழி பெயர்த்து எழுதி, 'இருக்கிறது' என்று போட்டு முடித்தார்.

டெலிபோன் மணி விடவில்லை. காதை அறுத்துக் கொண்டிருந்தது

மேஜையிலிருந்து எழுதின கடுதாசிகளைக் கம்போஸிங் ரூமுக்கு எடுத்துச் சென்றுகொண்டிருந்த வடிவேலு, ஓடி வந்து, ரிஸீவரைக் காதில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, "ஹலோ! யாரது?" என்ற சந்தேக வார்த்தைகளைக் கக்கினான்.

"இந்த மகத்தான திட்டம் பம்பாய் மாகாண வாசிகளுக்கு மட்டுமல்லாமல்..." என்று எழுதியபடி மங்கிய டைப் கடுதாசிகளில் கண்ணைச் சொருகிக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீமான் சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களிடம், "டெலிபோன், ஸார்!" என்று கொண்டே, ரிஸீவரைக் கையில் கொடுத்தான்.

பிள்ளையவர்கள் சாவதானமாகப் பேனாவை மேஜை மேல் வைத்தார். சொருகு பலகைமேல் சாய்த்து வைத்

தெழுதிய அட்டையை மேஜைமேல் வைத்தார். ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்து தமது ஜோல்னாப் பையைத் தேடிப்பிடித்து அதில் கைக்குட்டையைத் தேடி, அங்கில்லாமல் 'பேப்பர் வெய்ட்' அடியிலிருந்த அதை எடுத்து நெற்றியைத் துடைத்துக்கொண்டார். ஷர்ட் கைகளைத் தள்ளிவிட்டுக் கொண்டு, "என்ன டெலிபோனா?" என்று ரிஸீவரை வாங்கிக்கொண்டு, "யாரது? ஓஹோ நீங்களா? என்ன ரெண்டு மூணு நாளா இந்தப் பக்கத்திலியே காணலியே..... அப்படியா? என்ன, கதையா? அதுக்கென்ன? இனனிக்கு சாயங்காலமா? ரெடின்னு வசசுக்குஙக!" என்று சொல்லிவிட்டு. பம்பாய மாகாண மின்சாரத் திட்டத்தில் ஈடுபட்டார். மும்முரமாக ஈடுபட்டால் டைப் கடுதாசிகள் எத்தனை நேரமதான் மேஜைமேல் நிற்க முடியுமா? நேராகக் குப்பைக் கூடையில் ஐக்கியமாயின.

"வடிவேலு, புரூப்!" என்று காயதாப பண்ணிவிட்டு, மேஜைககுள் இருந்த வெற்றிலைச் செல்வததை,—வர்ணம போன மசாலா டினனுககு, அவர் செல்வமாக இட்டிருககும் பெயர்—எடுத்துச சாவதானமாக வெற்றிலை போட ஆரமபிததார.

அவருக்கு வெற்றிலை போடுவது வெறும் சம்பிரதாயமல்ல—மகாயக்ஞம்?

யந்திரம எழுதி இந்த இந்தத திக்கில் இனனினன தேவதைகளை நிறுததிவைக்க வேணடும என்றிருபபது போல, அவருடைய செல்லத்தில இனனினன சரககுகள இன்னின்ன இடததில இருக்கவேணடும எனபது நியதி; ஆனால் இருக்கும என்று எதிர்பாரப்பது தவறு. எபபொழுதும் எல்லாம இருக்காது என்பதைப பொது விதியாகக் கொளளுவதால், ஸ்ரீ சுந்தரம் பிள்ளை தமமைத் தவறாக அர்த்தபபடுத்திக் கொணடதாகக் கருதமாட்டார்.

தென்புலத்தில், அதாவது யமன் திசையில் சுண்ணாம்பு மட்டிலும் எப்பொழுதும் இருக்கும்—காறைக் கட்டியாகவாவது. அதைச் சூரணமாகவோ அல்லது அவகாசமிருந்தால் மத்தித்து அதன் பூர்வாசிரமத்திற்கு அதைக் கொண்டுவந்தோ, வைத்துக்கொண்டபின், வெற்றிலையை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து, காம்புகளைக் கிறிவிட்டுச் சுண்ணாம்பைத் தடவுவார். பிறகு அதில் சீவல் பாக்கோ அல்லது அது இருந்த இடத்தில் கிடக்கும் தூசு தும்பட்டமோ, இதைச் சுமை ஏற்றிப் பொட்டலமாக மடித்து ஒரே கவளமாகப் போட்டுக் கொள்ளுவார்.

பிறகு புகையிலை தேடு படலம். சாதாரணமாக அது அருகில் இருக்கும் நண்பருடைய பிரதேசத்தில் ஆக்ரமிப்பாகவே இருக்கும். வாய்மொழியாக 'புகையிலை யிருக்கிறதா?' என்று மரியாதைக்கு எச்சரித்துவிட்டு, பொட்டலத்தை எடுத்துக் கொண்டுவந்து மறுபடியும் நாற்காலியில் உட்கார்ந்த பின், புகையிலை சுற்றியிருந்த கடுதாசியை மட்டும் எறிந்துவிட்டு, மீதியை ஒரு தடவைக்கு உபயோகித்துவிடுவார்.

இது அவர் பொதுவாக அனுஷ்டிக்கும் விதி.

அன்று அவர் தமது சகபாடியின் மேஜைக்கு அருகில் சென்ற பொழுது அவரும் அதே விருத்தியில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

"என்னப்பா வந்துட்டியா, எங்கிட்ட ஒரு தரத்துக்குத்தான் இருக்கும்!". என்று அங்கலாய்த்தார் அவருடைய நண்பர். புகையிலையை வாயில் ஒதுக்கிக்கொள்ளும் வரை பிள்ளை அதைக் கேட்கவில்லை.

"என்ன, இல்லையா? நான் வாங்கிக் கொண்டுவரச் சொல்லுகிறேன்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே தம் மேஜைக்கு வந்தவர், ஒரு புஸ்தகத்திற்குள் ஐக்கியமானார்.

"ஸார், சொஞ்சம ப்ரூப் பார்த்துக் கொடுங்கோ! பேஜ போடணுமாம்!" என்று குழைந்தான் வடிவேலு. அவனுடைய குழைவுக்கு மரியாதை என்று அர்த்தம்.

"ப்ரூப் எங்கே? கொண்டுவந்தால்தானே!" என்று புஸ்தகத்தின் மீதுள்ள கவர்ச்சியால் சீறினார் பிள்ளை.

"அபபவே கொண்டுவந்து வச்சுட்டேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே எடுத்துக கையில் கொடுத்தான் வடிவேலு.

பிள்ளையவாள அவசரத்தில் 'காலி' 'காலி' யாகத் தாவி, மெய் யெழுத்துக்களையும் ஒற்றுக்களையும் கார்வார் செய்து, கையெழுத்திட்டு வடிவேலு கையில் ஒப் படைத்து விட்டு, மறுபடியும புஸ்தகத்தில் சரணாகதி யடைந்தார்.

மணியும் மூன்றாயிற்று. மறுபடியும் டெலிபோன் மணி யடித்தது.

"ஹலலோ! யாரது?...நீங்களதானா? இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் பையனை அனுப்புங்கோ...எத்தனை பக்கம்?.. நாலு பக்கமா? வரும வரும...லேடவுட் பண் ணிடுங்கோ...அப்பனா நானே கையிலே எடுத்துக் கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்; பையன் புறப்பட்டு விட்டானா? அப்படின்னா இங்கியே இருக்கேன் .." என்று சொல்லிவிட்டுப் பேனாவையும கடுதாசியையும் எடுத்தார்.

பேனாவைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு வெள்ளைக் கடுதாசியைப் பார்த்தபடியே பேனாவை எழுதும் பாவனை யில் பிடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்.

சரிப்படவில்லை. மேஜையின்மீது அட்டையையும் பேனாவையும் வைத்துவிட்டுக கைகளைச் சுடக்குவிட்டார். பிறகு சாவதானமாகக் கொட்டாவி விட்டார்.

மேஜையிலிருந்த பேனாவும் அட்டையும் கையிலேறி விட்டு, மறுபடி புறப்பட்ட இடத்திற்கே போய்ச் சேர்ந்தன.

மேஜையின் சொருகை உருவித் திறந்து நிதானமாக வெற்றிலை மடித்துப் போட்டுக்கொண்டார் ஸ்ரீ. பிள்ளை.

புகையிலைக் கட்டத்திற்கு வரும்பொழுது சுறுசுறுப் புத் தட்டியது. மேஜையிலிருந்த எழுத்துச் சாதனங்கள் கையிலிறங்கின.

"ஒரே ஒரு ஊரில் ஒரே ஒரு ராஜா இருந்தான்..." என்று எழுதிவிட்டுப் பேனாவை மூடி மேஜைமீது வைத்துவிட்டார்.

சிறிது நேரம் பேந்தப் பேந்தச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தது விழித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்புறம் சில நிஷங்கள் கழித்து :..."அவன் ஒரு கதைப் பைத்தியம். சண்டைக்கு வந்த எதிராளி ராஜா விடம் 'உனக்குக் கதை சொல்லத் தெரியுமா ?' என்று ஒரு தூதுக் கோஷ்டியை அனுப்பிக் கேட்டுவிட் டானும்..."

சுந்தரம் பிள்ளை, மேஜையில் பேனா முதலிய சில்ல றைத் தொந்தரவுகளை வைத்துவிட்டு, வெளியே வராந்தா விற்குச் சென்று வெற்றிலையைத் துப்பிவிட்டு வாயைக் கொப்புளித்தார். ஒரு டம்ளர் ஜலம குடித்துவிட்டு வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு மறுபடியும் பேனாவை எடுத்தார்.

"...அவனுடைய மந்திரிக்குக் கதை என்றாலே பிடிக் காது. கதை கேட்பதால் தன்னுடைய ராஜ்யத்தின் மீதி ருந்த ஆதிபத்திய உரிமையை இழந்து வெறும் சிற்றரச னாகப்போன ராஜாவுககுப புத்தி சொல்லிக்கொடுக்க ஒரு யோசனை செய்தான் மந்திரி.

"சர்க்கார் சம்பிரதாயப்படி 'அதற்கு ஒரு திட்டம் வகுக்க ஒரு விசேஷக் கமிட்டி ஏற்படுத்துவது என்று முடிவு கட்டப்பட்டது......"

மறுபடியும் பேனாவை மூடி வைத்து விட்டு, மோட்டு வளையைப் பார்த்து யோசனையிலாழ்ந்தார் ஸ்ரீ பிள்ளை.

"...இந்த விசேஷக் கமிட்டிக்கு பிரிட்டனிலிருந்து சட்ட அநுபவம் வாய்ந்த ஒரு நிபுணரையும், கதாசாஸ்திரத்தில் பாண்டித்தியம் பெற்ற ஒரு பிரபலஸ்தரையும், பிரிட்டிஷ் ராயல் வைத்திய சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஒரு வைத்திய நிபுணரையும் தருவிப்பது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது."

"இந்த விசேஷச் செலவுக்கு சமஸ்தான கஜானாவில் போதுமான பணம் இல்லாததினால், ஒரு புதிய வரி போடுவதா, அல்லது ஒரு கடன் பத்திரம் பிரசுரிப்பதா என்பது பற்றி ஆலோசிக்கப்பட்டது."

"அதற்குள் இந்தச் சமாசாரம் பெரிய ராஜாவுக்குத் தெரிந்துவிட, இவ்வித முயற்சிகள் செய்யச் சிற்றரசருக்கு சனாதன ஷாஸ்திரத்தின்படி உரிமை கிடையாது என்று ஓலை அனுப்பினான்."

"நாலு விதமாகவும் யோசித்துவிட்டு, இந்த யோசனைகளை அப்படியே ஒதுக்கிவிடுவதுதான் நன்மை என்று மந்திரி நினைக்கலானான்."

"மந்திரியின் நினைப்பு காரியமாவதற்கு வருமுன் ராஜாவுக்கு சஷ்டி-அப்தபூர்த்தி விழா வந்துவிட்டது. பெரிய ராஜா, இந்தச் சிற்றரசனுக்கு வெகுமதியாக ஒரு பெரிய கதைப் புஸ்தகத்தை அனுப்பினான். அது ஒரு லக்ஷத்திச் செல்வாயிரம் பக்கங்கள் கொண்டது."

"புஸ்தகத்தைக் கண்டதும் அதைப் பூராவும்படித்து முடிப்பதற்குத் தனக்கு ஆயுசு இருக்குமோ என்று நினைத்து, சிற்றரசன் சிம்மாசனத்திலிருந்துகொண்டே கண்ணீர் விட்டான்."

"மந்திரி பிரதானிகளும் பிரஜைகளும் ராஜாவைத் தனியாக அழ விட்டுவிடுவதா என்று நினைத்து அனுதாபம் காட்டி கூட அழுதார்கள்."

"இந்த சமயத்தில் பிரதம மந்திரிக்கு அழுகை வரவில்லை. நெடுமரம்போல நின்றான்......"

"நெடுமரம் போல நி..." என்று மறுபடியும் அடித்து விட்டு எழுதினார் சுந்தரம் பிள்ளை."

கதை தானாகவே, தன்னிஷ்டம் போலவே, பின்னிக் கொண்டு போவதைக் கண்டு பயந்துபோன சுந்தரம்பிள்ளை இந்த நெடுமரம என்ற மதில் சுவர் வந்ததும் நிம்மதியுடன் பெருமூச்செறிந்தார்.

கதை-வண்டியைத் தமக்குப் புரியும் வழியில் திருப்புவதற்காக, அந்த அழாத பிரதம மந்திரியைச் சிரச்சேதம் செய்தார்.

அந்த வேலை முடிநத பின் கதைக்கு உயிர் சந்தேகமின்றி அகன்றுவிட்டது என்பதை நாடி பிடித்துப் பார்த்தவர்போல நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டு, அவனை உயிர்ப்பிக்கப் பரமசிவனைக் கூப்பிடலாமா, அல்லது வெறும் மந்திரவாதியைத் தருவித்து அவனுக்கு ராஜா மகளைக் கட்டிக் கொடுத்துக் கதையை மேளதாளத்துடன் மங்களமாக முடித்து விடலாமா என்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், "என்ன ஸார் முடிந்து விட்டதா?" என்று கொண்டே நுழைந்தார சுந்தரம பிள்ளையிடம் கதை கேட்ட ஆசிரியர்.

"பையனை அனுப்புகிறேன என்றீர்களே?" என்று சொல்லி எழுந்தார் ஸ்ரீ. பிள்ளை.

"பையனிடம் கடுதாசி அனுபபிவிட்டால் என்று தான்... .." என்று சிந்தித்துக்கொண்டே மேஜையிலிருந்த கடுதாசிகளை எடுத்துப் படிக்க ஆரம்பித்தார் ஆசிரிய நண்பர்.

"இதுதானு நாலு பக்கம்?...போஸ்ட்டர் எழுத்தில் போட்டாக்கூட நாலு பக்கம் வருமோ என்னமோ? இதற்கு என்ன அர்த்தம்?" என்ருர்.

"நீர்தான் சொல்லுமே!"

"சரி வாருங்க, காப்பி சாப்பிட்டு வரலாம்!" என்ருர் நண்பர்.

"வருவது எதற்கு, நேரா வீட்டுக்குப் போவோமே?" என்ருர் சுந்தரம் பிள்ளை.

"அங்கே போனல் எழுதுவீரா?" என்ருர் நண்பர்.

"போன பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம், நீங்க எழுந் திருங்க!" என்று கொண்டு மேஜையை எடுத்துப் பூட்ட ஆரம்பித்தார் பிள்ளை,

துண்டை எடுத்து உதறி மேலே போட்டுக்கொண்டு புறப்பட்டார் நண்பர்.

"கொஞ்சம் இருங்க, வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டு வருகிறேன்" என்று உட்கார்ந்துகொண்டார் ஸ்ரீ. பிள்ளை வெற்றிலை போட்டு முடிந்தது.

"ஸார், ஒரு நிமிஷம்!" என்று சொல்லிக் கடைசி வரியை எழுதினுர் பிள்ளை.

"தான் படித்த அத்தனை கதைகளையும் படிக்க வேண்டும் என்று ராஜா அந்த மந்திரிக்குத் தண்டனை அளித் தான்." என்று எழுதி, "இபபடி முடித்துவிடலாமா?" என்ருர்.

"எப்படியாவது முடித்தால் போதும்; என்னிடம் குப்பைக் கூடை இருக்கிறதை மறந்துவிட்டீரா?" என்ருர் நண்பர்.

"அது என்னிடமே இருக்கிறதே!" என்று சொன் ஞர் பிள்ளை.

ராஜாவும், மந்திரி, பிரதானிகளும், இங்கிலீஷில் கசங் கும் மாகாண மின்சாரத்திட்டத்துடன கிடத்து நசுங்கினர்.

77302

43383

... LAI ... JIBAL ... ARARY